

CĂRȚI ROMANTICE

The background of the cover is a romantic scene with a man and a woman. The woman, on the left, has long, wavy brown hair and blue eyes, wearing a white sleeveless top. She is looking over her shoulder towards the viewer. The man, on the right, has dark hair and a light beard, wearing a light blue shirt under a dark suit jacket. He is looking directly at the viewer. They are standing in front of a soft-focus background of a house and trees under a sky with light, fluffy clouds.

AMINTIREA
UNUI SĂRUT

SANDRA
BROWN

capitolul 1

Se așezase anume în spatele sălii de curs, ca să-l poată studia cu discreție. Nu se schimbaseră aproape deloc. Din punct de vedere fizic, deceniul scurs de la ultima lor întâlnire nu făcuse decât să-i sporească farmecul masculin. La douăzeci și cinci de ani promitea să devină un bărbat atrăgător și viril; la treizeci și cinci de ani, promisiunea devenise realitate. Stylusul lui Shelley aluneca pe tabletă în timp ce-și lua notițe. Era abia a doua săptămână din primul semestru, deci mai rămânea destul timp până la examenul programat înainte de Crăciun, însă el intrase deja serios în materie, vrăjind întregul amfiteatru.

Cursurile de științe politice se țineau în una dintre cele mai vechi clădiri din campus. Zidurile înveșmântate în iederă, podelele din lemn care trosneau familiar și holurile înalte sugerau mai degrabă o universitate prestigioasă de pe Coasta de Est decât o facultate din nord-estul Oklahomei, constituind un mediu ideal pentru studenții la drept.

Profesorul, Grant Chapman, se sprijinea de catedra din lemn masiv de stejar aflată în fața amfiteatrului. După trei decenii în care titularii cursurilor se rezemaseră de ea, catedra încă se ținea bine. La fel și profesorul, se gândi Shelley. Domnul Chapman era la fel de musculos și de bine clădit ca în urmă cu zece ani. Multe inimi tinere tresăriseră la meciurile dintre echipa de baschet a corpului profesoral și cea a studenților. Îmbrăcat

în șort și maiou, Grant Chapman le tăia răsuflarea fetelor de la Liceul Poshman Valley, printre care se număra și Shelley Browning.

Între timp, mușchii bine conturați i se împliniseră, trădând forța maturității, iar prin părul negru ca pana corbului, la fel de zburlit ca de obicei, se zăreau acum fire argintii. Deși Liceul Poshman Valley avea reguli foarte stricte în privința tunsorii, tânărul profesor de educație civică era dintre cei care le încălcau cu nonșalanță.

Shelley își amintea foarte bine ziua în care auzise pentru prima dată de Grant Chapman.

- Shelley, Shelley, să vezi ce profesor avem la educație civică! Era ziua înscrierilor, după vacanța de vară. Îmbujorată de entuziasm, prietena ei venise în goană să-i dea vestea cea mare. O să-l avem în semestrul al doilea, și e frumos de pică. Știe că atunci când vorbești despre Chicago nu te referi la un oraș din Illinois. E tânăr! Orele cu el o să fie beton. Ah, și-l cheamă domnul Chapman, îi mai strigase fata peste umăr.

Acum, Shelley îi asculta glasul profund în timp ce răspundea la o întrebare pusă de un student. Nu percepu nici răspunsul lui detaliat, nici întrebarea, căci se concentra doar asupra vocii lui. Aplecată peste bancă, cu pleoapele pe jumătate închise, își aminti prima dată când auzise acele tonuri joase, perfect modulate.

- Browning, Shelley? E prezentă?

Inima i se oprise în loc. Nimeni nu voia să fie strigat pe nume în prima zi de școală. Douăzeci de perechi de ochi curioși se ațintiseră asupra ei. Ridicase o mână tremurătoare:

- Da, domnule profesor.

- Domnișoară Browning, v-ați rătăcit deja pantalonii de sport. Vi-i puteți recupera de la vestiarul fetelor. Domnișoara Virgil a trimis un bilet.

În clasă răsunaseră exclamații și fluierături. Cu obrajii ca para focului, Shelley bălbăise un „mulțumesc” către profesorul cel nou. Credea probabil că era o bleagă. În mod ciudat, părerea lui conta mai mult pentru ea decât cea a colegilor. La sfârșitul orei, pe când se strecura afară, el o oprise în ușă. Prietenele ei stăteau în apropiere, cu ochii măriți, pline de invidie.

- Îmi pare foarte rău dacă te-am făcut să te simți stânjenită.

- Nu-i nimic, răspunsese Shelley cu timiditate.

- Ba da, este. La primul test vei primi cinci puncte suplimentare.

Nu le primise niciodată, deoarece obținuse punctaj maxim la primul test și la majoritatea celor care urmașeră. În semestrul acela, educația civică fusese materia ei preferată.

- Vă referiți la perioada de dinainte sau de după războiul din Vietnam?

Profesorul Chapman îi adresase întrebarea studentului care se interesase de influența opiniei publice asupra deciziilor prezidențiale.

Shelley reveni în prezent. Desigur, el nu-și amintea de „Browning, Shelley!” și de pantalonii ei de sport rătăciți, după cum probabil nu-și amintea nici de cele patru luni scurte în care predase la Liceul Poshman Valley. N-ar fi avansat atât de mult în carieră, devenind consilierul unui senator, dacă ar fi fost sentimental. N-ar fi putut supraviețui scandalului public prin care trecuse dacă ar fi ținut minte toate incidentele neînsemnate care

se petrecuseră cu ani în urmă, pe când predă copiilor dintr-o comunitate restrânsă de fermieri.

Poate de aceea i se părea neschimbat.

Îl văzuse adesea la televizor, când reporterii îl mai vănuau ca să-i smulgă vreo declarație, după scandalul care zguduise Washingtonul din temelii. Studiase fotografiile ce ilustrau titlurile mari din ziare. Cu toate că nu erau neapărat flatante, nu reușise să zărească urme ale trecerii timpului pe chipul care i se întipărise pentru tot restul vieții în minte.

Shelley era sigură că nu avea s-o recunoască. La șaisprezece ani fusese zveltă și agilă. Își păstrase suplețea, dar trupul ei căpătase rotunjimi feminine. Anii scurși îi alungiseră trăsăturile, astfel că pomeții înalți îi scoteau în evidență ochii fumurii. Codițele împletite dispăruseră cu desăvârșire. Acum, părul des i se revărsa pe umeri în cascade negre, lăsând vederii sprâncenele frumos arcuite și conturul în formă de inimă al frunții.

Școlărița în uniformă de majoretă dispăruse. Dispăruseră și inocența, și idealismul. Se transformase într-o femeie conștientă de realitățile lumii, marcate adeseori de egoism și de nedreptate. Pentru a mia oară, se întreba de ce se înscrișese la acel curs.

– Gândește-te la poziția președintelui Johnson pe vremea aceea, spunea Chapman.

Shelley aruncă o privire la ceas. Rămăsese doar un sfert de oră până la pauză, iar ea notase exact două rânduri. Dacă nu era atentă, nu avea să obțină aceleași rezultate bune ca la cursul de educație civică din primul semestru din clasa a unsprezecea.

Își aminti o zi rece, cu vânt, din toamna aceluia an.

- Ai fi dispusă să mă ajuți la corectat câteva după-amiezi pe săptămână? o întrebuse.

Ea purta geaca de piele a prietenului ei de atunci și avea pumnii bine îndesați în buzunarele adânci. Domnul Chapman o oprise în curte, între sala de sport și clădirea școlii.

Vântul îi răscolea părul care îi cobora până la gulerul cămășii, în ciuda regulamentului. Îmbrăcat doar în sacou, se înclina ușor în față, din pricina vântului care bătea dinspre nord.

- Firește, dacă ai prefera să nu faci asta, e suficient să spui...

- Nu, nu, se grăbise ea să relice. Își trecuse limba peste buze, sperând că nu erau crăpate de la ger. Desigur, mi-ar plăcea. Dacă dumneavoastră credeți că sunt în stare.

- Ești cea mai bună elevă a mea. Ai predat o lucrare excelentă despre sistemul juridic.

- Mulțumesc. Făstăcită, se întreba de ce inima îi zvâcnea gata să-i sară din piept. Era doar un profesor. Mă rog, nu un profesor oarecare.

- Tu poți evalua partea obiectivă a testelor, iar eu voi citi eseurile. M-ar scuti de multe ore de muncă seara.

Se întrebuse ce făcea seara. Se vedea cu o femeie? Acesta fusese subiect de speculații la nenumărate petreceri în pijamale. În oraș, nu-l văzuse cu nimeni. Într-o seară, când lua cina cu familia la restaurantul Wagon-Wheel, era și el acolo. Singur. Când îi vorbise, Shelley fusese la un pas de leșin. Bâlbâindu-se, îi făcuse cunoștință cu părinții, iar el se ridicase să dea mâna cu tatăl ei. După ce se așezaseră, frățiorul ei vărsase paharul cu lapte, enervând-o la culme. Când îndrăznise

să arunce o privire spre masa domnului Chapman, descoperise că acesta plecase.

- OK. Ce zile preferi?

Își îngustase ochii din pricina soarelui, care strălucea puternic, în ciuda frigului. Nu-și putuse da seama dacă ochii lui erau cenușii sau verzi, dar îi plăcea felul în care i se arcuiau genele lungi și negre când își strângea pleoapele în felul acela.

- Spuneți-mi dumneavoastră. Cum el izbucnise în râs, adăugase: Am repetiție cu majoretele joia, fiindcă vineri ne întâlnim pentru meci.

Ce idioțenie! Doar știa asta.

- Iar joia iau lecții de pian.

„De ce i-ar păsa, Shelley?”

- Cred că luna și miercurea ar fi cel mai bine.

- E în regulă, zisese el. E cam frig, hai să intrăm!

Aproape că-și pierduse echilibrul când el o luase pe neașteptate de braț și o condusese spre ușa clădirii. În vreme ce ușa se închidea în urma lor cu un zgomot metalic, ea se gândise că ar fi putut chiar să leșine de emoție. Nu vorbise niciodată despre asta cu prietenele ei. Era un secret prea prețios ca să-l dezvăluie.

După-amiezile liniștite petrecute în clasa lui deveniseră centrul în jurul căruia se învârtea întreaga ei viață. Se frământa în zilele în care nu se ducea, se frământa și în zilele când se ducea, până ce clopoțelul suna ultima oară. Se silea să nu alerge pe culoarele care se goleau treptat, însă adesea ajungea cu răsuflarea tăiată. Uneori, profesorul nu era acolo, dar îi lăsa un teanc de hârtii cu instrucțiuni. Ea corecta lucrările colegilor, silitoare ca niciodată până atunci. Adesea, când i se alătura, el îi aducea o băutură răcoritoare.

Într-o zi, pe când marca greșelile cu creionul roșu pe care i-l dăduse el, Chapman se ridicase de la catedră, unde citea un eseu indescifrabil, și își trăsese puloverul peste cap.

- E prea cald aici. Școala asta nu face nimic pentru conservarea energiei.

Uluită de imaginea care i se oferea în fața ochilor, fusese incapabilă să-i admire conștiința patriotică. Profesorul își încrucișase degetele cu palmele în sus și își întinsese brațele deasupra capului, arcuindu-și spina-re și etalându-și jocul mușchilor de sub cămașa moale de bumbac, apoi expirase cu un oftat puternic, coborându-și brațele și rotindu-și umerii, în încercarea de a-i relaxa.

Shelley scăpase creionul roșu dintre degetele care i se înmuiaseră brusc. Mai avea puțin până să se topească, se gândise ea, dintr-odată conștientă de un val înăbușitor de căldură care nu avea nici o legătură cu termostatul de pe perete. Ieșise din clasă năucită. Deși își dorea nespus să fie aproape de el, simțise brusc nevoia de a o lua la goană. Însă nu avea cum să se ferească din calea emoțiilor care o luau cu asalt, căci frământarea era în lăuntrul ei. Era o stare cu totul nouă și diferită, pentru care experiențele ei cu băieții nu o pregătiseră defel. Atunci, nu reușise să-și dea seama ce era. Abia mai târziu, când crescuse, reușise să definească ce simțise în după-amiaza aceea: dorință.

În zilele acelea de la sfârșitul toamnei, atitudinea lui nu sugerase nimic altceva decât amicitie. Când prietenul ei venise să o ia după antrenamentele de la fotbal, ca s-o conducă acasă în mașina lui Cougar recondiționată, domnul Chapman le strigase din urmă:

- Distracție plăcută!

- Până la următorul curs, vă recomand să citiți primele trei capitole din carte. Sunt îngrozitor de plictisitoare, dar vă vor oferi niște informații de bază foarte utile.

Cuvintele sale o smulseră din reverie. Chapman își trecuse un picior peste marginea catedrei, o poziție care-i scotea în relief sexul. Shelley se îndoia că în sală exista vreo femeie care să rămână insensibilă la sexualitatea lui copleșitoare. Trebuia să fii oarbă sau senilă ca să nu te tulbure. Aruncând o privire roată în jur, observă că nimeni nu se potrivea descrierii. Dimpotrivă, studentele aveau mai toate în jur de douăzeci de ani. Sâni obraznici și tari ieșeau în evidență sub tricouri, iar blugii strâmți, de marcă, puneau în valoare niște coapse atletice, perfect conturate. Plete lungi, răvășite, în diverse nuanțe de castaniu, roșcat și blond. Prin comparație, se simți bătrână și neatrăgătoare. „Așa și ești, Shelley“, își reaminti. Purta o bluză de culoarea merișoarelor, asortată cu ciorapii, și o fustă gri, de lână, care îi ajungea până sub genunchi. Cel puțin, știa să se îmbrace cu gust și încă nu era silită să poarte un costum din poliester. La douăzeci și șase de ani, era a doua ca vârstă. Un domn serios, cu păr grizonant, ședea în primul rând de bănci. Luase copios notițe, în vreme ce tânărul cu pălărie de cowboy de lângă ea moțâise liniștit tot cursul.

- La revedere, le spuse domnul Chapman când se auzi clopoțelul. Ah, da, domnișoară Robins, puteți rămâne o clipă?

Povestea se repeta. Când îi auzise glasul, Shelley aproape că scăpase din mâini teancul de cărți pe care

tocmai le strângea. Mai puțin interesați decât colegii de la Poshman Valley, cei patruzeci de studenți părăseau treptat sala de curs, mulți dintre ei pentru a-și aprinde o țigară. Cu capul plecat, tânăra femeie se strădui să-și croiască drum printre băncile așezate alandala, spre deosebite de rândurile ordonate din clasa lui, în urmă cu zece ani. Nepăsător, ultimul student lăsă ușa să se trântască în urma lui. Shelley își stăvili pornirea irațională de a-l ruga să o lase deschisă.

La câțiva pași de catedră, după ce rămăsese fără pretexte de a-și ține ochii plecați, ridică perdeaua genelor negre și, după zece ani, reîntâlni privirea lui Grant Chapman.

- Bună, Shelley.

Ea reuși să oprească în ultimul moment suspinul dulce care-i urcase în gât.

- Bună ziua, domnule Chapman.

Buzele lui groase și senzuale zâmbeau relaxat, în schimb privirea îi cerceta cu atenție chipul. Îi observă părul, ochii neștiut de vulnerabili, eleganța fină a nasului, buzele... Îi studie buzele o bună bucată de timp. Când și le umezi cu limba, Shelley se blestemă pentru scăpare. Încăperea era primejdios de liniștită și de tăcută. Chapman se ridicase de la catedră și acum stătea exact în fața ei. Părase întotdeauna atât de înalt! Nu înspăimântător, ci protector.

- Eu... N-am crezut că o să mă recunoașteți.

- Te-am recunoscut din prima zi de curs. Stând așa de aproape, vocea lui părea mai răgușită, cu o nuanță intimă care o descumpănea total. Începusem să mă întreb dacă n-o să mă saluți deloc semestrul ăsta.

Tachinarea lui blândă ștersese practic cei zece ani în care se maturizase. Shelley se simți o adolescentă naivă, ca la prima lor întâlnire.

- N-am vrut să vă stânenesc, silindu-vă să vă amintiți de mine. V-aș fi pus într-o poziție neplăcută.

- Îți mulțumesc pentru grijă, dar nu-și are rostul. Te țin minte perfect.

Sub privirea lui cercetătoare, Shelley se întrebă cum o vedea acum, după un deceniu. Ea însăși nu simțea că devenise mai mult sau mai puțin atrăgătoare; știa doar că nu mai era fata care corecta lucrări cu infinită atenție. Aflase că se îndrăgostise de el? Vorbise despre asta cu vreo iubită? „Ar trebui s-o vezi cum stă sfioasă și cu minte, cu palmele transpirate. De câte ori fac o mișcare, tresare ca un iepure speriat.” Și-l închipui clătinând din cap cu milă și râzând.

- Shelley?

Vocea lui alungă aceste gânduri neplăcute, rostindu-i numele ca și cum l-ar fi repetat de mai multe ori.

- Da? întrebă ea cu răsuflarea tăiată. De ce se împuținase brusc oxigenul?

- Te-am întrebat de cât timp ești doamna Robins.

- Ah, de șapte ani. De fapt, nu mai sunt doamna Robins de doi ani. Când sprâncenele lui, ușor zburli-te și masculine, se ridicară întrebătoare, își aținti privirea la pantofii fără toc și murmură: Este o poveste lungă și plicticoasă. Am divorțat de domnul doctor Robins în urmă cu doi ani. Tot atunci am hotărât să-mi reiau studiile.

- Dar asta e un curs de licență.

Dacă alt bărbat ar fi purtat blugi uzați, cizme de cowboy și sacou, ar fi lăsat impresia că imită o vedetă

de cinema, însă Grant Chapman arăta răvășitor. Oare din cauza cămășii în carouri, desfăcute la gât, care lăsa la vedere un triunghi întunecat de păr? Se sili să-și desprindă privirea de la el înainte de a-i răspunde.

- Asta sunt. Studentă, adică. N-avea nici cea mai mică idee cât de delicios îi arătau buzele când zâmbea. În ultimii ani, zâmbetele nu-i înfloriseră cu ușurință pe chip. Dar atunci când soseau, oboseala pe care nefericirea i-o întâmpărise în trăsături se risipea, iar colțurile buzelor i se ridicau, punctate de gropițe gemene.

Grant Chapman păru intrigat de adânciturile din colțurile gurii ei. Răspunsul lui întârzie destul de mult.

- Erai o elevă foarte bună, și mi-am închipuit că te-ai înscris la facultate după ce ai terminat liceul.

- Da, am fost la Universitatea din Oklahoma, dar... Își abătu privirea de la el, amintindu-și de primul semestru la Norman și de felul în care îi schimbase viața întâlnirea cu Daryl Robins. Uneori, viața ia întorsături neașteptate, încheie ea negăsind altceva mai inteligent de spus.

- Ce mai e nou în Poshman Valley? N-am mai fost pe acolo de când am plecat. Dumnezeuule, au trecut...

- Zece ani, completă ea, apoi vru să-și muște limba. Semăna cu o fetiță cuminte care îi dădea profesorului răspunsul corect. Cu prefăcută indiferență, adăugă: Sau cam așa ceva.

- Da, fiindcă de acolo m-am dus direct la Washington. Am plecat înainte să se încheie anul.

Shelley își abătu privirea spre fereastră. Nu putea vorbi despre plecarea lui. N-avea să-și aducă aminte, iar ea se străduise vreme de zece ani să uite.

- Nimic nu se schimbă în Poshman Valley. Din când în când îi mai vizitez pe ai mei, locuiesc tot acolo. Fratele meu predă matematica și e antrenor de fotbal la liceu.

- Serios?

- Da. E însurat, cu doi copii.

Shelley potrivi mai bine teancul de cărți pe care îl ducea în brațe, sprijinindu-l de sâni. Văzându-i gestul, Chapman se aplecă să i le ia și le așeză pe catedră, în spatele lui. Mâinile ei rămaseră fără ocupație, așa că și le petrecu stângaci peste talie, sperând ca el să nu-și dea seama cât de expusă se simțea.

- Locuiești aici, în Cedarwood?

- Da. Mă ocup doar de studii, așa că am închiriat o casuță.

- Una mai veche?

- De unde știți?

- Pe aici sunt multe de felul ăsta. E un orașel de modă veche, îmi amintește de Georgetown. Am locuit acolo în ultimii ani pe care i-am petrecut la Washington.

- Aha, murmură ea stingheră. El se învărtise printre elite, alături de cei frumoși și puternici. Probabil îi părea foarte provincială. Dădu să-și ia cărțile. Nu vreau să vă rețin...

- Nu mă reții, am terminat pe ziua de azi. De fapt, voiam să merg la o cafea. Mă însoțești?

Inima îi zvâcnea nebunește.

- Nu, mulțumesc, domnule Chapman...

O întrerupse cu un hohot de râs.

- Serios, Shelley, cred că-mi poți spune pe numele mic. Nu mai ești la liceu.

- Nu, dar sunteți în continuare profesorul meu.

- Și îmi face plăcere. Îmi împodobești sala de curs. Acum, mai mult ca niciodată, spuse el, dintr-odată sobru. Totuși, te rog să nu-mi mai spui „profesor“. Cuvântul ăsta îmi evocă imaginea unui bătrânel absent, cu o coamă de păr alb, scotocind prin buzunarele largi ale hainei de tweed după ochelarii cocoțați în vârful capului.

- Poate ar trebui să organizați un atelier de scriere creativă, sugeră ea zâmbind. Ați zugrăvit o imagine foarte grăitoare.

- Înseamnă că m-ai înțeles. Spune-mi Grant, te rog.

- Mă voi strădui.

- Încearcă.

Se simțea ca o fetiță de trei ani pe cale să recite „Cățeluș cu părul creț“ pentru întâia oară.

- Eu...

- Încearcă, stăruie el.

- Fie. Grant. Numele îi veni pe buze mai ușor decât își închipuisese. În toate fanteziile ei din ultimii zece ani îi spusese oare vreodată pe nume? Grant. Grant, repetă ea.

- Vezi? Nu ți se pare mult mai bine? Ce zici de-o cafea? Nu ai alt curs acum, nu? Dacă ai, oricum ai întârziat deja, așa că...

- Eu nu...

- Doar dacă nu cumva nu vrei să fii văzută cu mine.

Schimbarea de ton o sili să-i caute privirea. Cuvintele fuseseră rostite domol, însă în timbrul vocii lui stăruia o undă de amărăciune pe care ea o sesiză imediat.

- Din cauza poveștii de la Washington? Cum el se mulțumi s-o privească sfredelitor cu ochii aceia gri-verzui, Shelley scutură vehement din cap. Nu, desigur

că nu, domnule... Grant. Nu are chiar nimic de-a face cu asta.

Se simți mișcată când îi văzu ușurarea evidentă.

- Foarte bine. Își trecu degetele lungi și puternice prin păr. Hai să bem o cafea!

Nerăbdarea ce răzbătea din cuvintele lui o convinse să accepte.

Grant zâmbi, se întoarse să ia teancul de cărți și dosarul lui cu notițe, apoi o împinse blând spre ușă. Când ajunseră la intrare, se aplecă prin spatele ei să stingă lumina. Pentru o clipă, mâna lui îi cuprinse baza gâtului, apoi alunecă până în talie, trimițându-i un frison prin corp. Deși era un simplu gest curtenitor, Shelley continuă să-i simtă atingerea prin țesătura bluzei în timp ce străbăteau campusul.

Hal's, barul din campus, era zgomotos, plin de fum și de clienți. Neil Diamond își jelea singurătatea din difuzoarele amplasate strategic pe tavan. Chelneri cu banderole din satin roșu petrecute peste mânecile albe purtau tăvi cu halbe de bere spre mesele aglomerate. Tineri de tot soiul, de la studenți și studente în primii ani de facultate la intelectuali bărboși și zdrahoși cu mușchi impresionanți, erau îngrămădiți laolaltă într-o dezordine jovială. Grant o luă de braț și o conduse către o masă relativ ferită, într-un colț al localului. După ce se așezară, el se aplecă și îi șopti pe un ton confidențial:

- Sper să nu-mi ceară buletinul. Întrucât ea părea nedumerită, îi explică: Nu cred că cineva peste treizeci de ani e bine-venit aici. Apoi, amuzat de propria remarcă, se bătu cu palma peste frunte. Dumnezeuule, tu nu ai nici treizeci de ani, nu-i așa? De ce mă simt din

ce în ce mai aproape de profesorul acela bătrânicios, cu chica albă?

Când chelnerul trecu în grabă pe lângă ei, Grant avu timp să comande:

- Două cafele!

- Cu lapte? întrebă acesta peste umăr.

- Cu lapte? o întrebă Grant. Când ea dădu din cap în semn că da, îi repetă solicitarea chelnerului, apoi spuse: Ultima dată când te-am văzut, nu erai suficient de mare ca să bei cafea, nu-i așa?

Nu fusese atentă la întrebare, dar dădu din cap. Îi era greu să nu se holbeze la el. Vântul îi răvășise părul într-un fel foarte sexy, iar cămașa lui, desfăcută la gât, îi trezea gânduri tulburătoare. Daryl Robins se credea masculinitatea în persoană, însă avea doar câteva fire de păr rătăcite pe piept, în vreme ce pielea arămie a lui Grant era acoperită de un desiş închis la culoare. Cum dorința de a-l atinge cu vârful degetelor era irezistibilă, se grăbi să se uite în altă parte.

O privire în jur îi confirmă bănuielile. Studentele îl cântăreau din ochi pe Grant cu un interes sexual vădit și o curiozitate amplificată de reputația lui sulfuroasă, în timp ce față de ea manifestau o admirație plină de răceală.

- Cu timpul, te obișnuiești, murmură el observând că ocheadele îndrăznețe ale femeilor din sală o stânjeneau.

- Chiar așa?

- Nu. De fapt, nu te obișnuiești niciodată cu adevărat. Înveți doar că e o atenție inevitabilă, pe care tot ce poți face e să o ignori. Gânditor, Grant roti scrumiera de sticlă pe masa bine lustruită. Este doar consecința

faptului că ai apărut la știri în fiecare zi, vreme de câteva luni. Nu are importanță cine ești, bun sau rău, agresor sau victimă, vinovat sau nevinovat. Notorietatea te pune în lumina reflectoarelor. Nimic din ceea ce faci nu mai este privat.

Se lasă tăcerea până când chelnerul, obosit de alergătură, le servi cafeaua. Shelley își turnă lapte în cană și zise:

- În scurt timp n-o să se mai agite atâta la vederea ta. Primăvara trecută, vestea că o să predai aici s-a răspândit prin campus ca un incendiu forestier. După o vreme, toată tevatura o să se stingă.

- M-am ales cu o avalanșă de înscrieri la cursurile mele. Nu mi se pare flatant. Îmi dau seama că majoritatea au procedat așa din curiozitate. L-am văzut pe cowboy-ul care dormea azi lângă tine.

Ea zâmbi, bucuroasă că expresia aceea precaută, încordată dispăruse de pe fața lui.

- Nu cred că a apreciat argumentele sofisticate ale prelegerii tale.

Grant îi întoarse zâmbetul, apoi o privi hotărât, cercetându-i adâncurile ochilor cu o intensitate care o înfioră.

- De ce ai ales cursul meu, Shelley?

Ea își fixă privirea în ceașcă. Peste câteva clipe, gândindu-se că tăcerea o incrimina, spuse cu însuflețire:

- Fiindcă aveam nevoie de credite.

Grant nu-i luă explicația în serios.

- Erai și tu în căutare de curiozități? Voiai să vezi dacă mi-au crescut coarne și o coadă de când nu m-ai mai văzut?

- Nu, tăgădui ea cu voce moale. Sigur că nu. Niciodată.

- Ai vrut să vezi dacă te-am ținut minte?

Se aplecase peste masă, cu antebrațele sprijinite de margine. Distanța dintre ei se micșorase vizibil, dar în loc să se retragă, Shelley simți o pornire irezistibilă de a se apropia și mai mult.

- Eu... Cred că da. Nu mi-am închipuit că mă ții minte. A trecut atât de mult timp și...

- Ai vrut să vezi dacă mai țin minte seara în care ne-am sărutat?

capitolul 2

Inima îi zvâcnea nebunește. Gălăgia din încăpere se auzea tot mai înfundat, fiindcă își simțea pulsul bubuind în urechi și gura uscată.

- Uită-te la mine, Shelley!

„Nu, Shelley, nu te uita! Vei fi pierdută. O să vadă. O să știe.“ Ochii ei sfidară porunca disperată a minții și își ridică privirea pentru a o întâlni pe a lui. Se zări reflectată în adâncurile verzi cu o expresie descompusă, un chip plin de tristețe și confuzie.

- Eu îmi amintesc când te-am sărutat. Tu îți amintești?

- Da.

Amețită, închise ochii, rugându-se ca Grant să schimbe subiectul, să treacă la ceva neutru, despre care puteau discuta deschis și cu ușurință. Nu era în stare să retrăiască noaptea aceea care-i schimbase viața, atât timp cât el stătea la o palmă depărtare.

Depănase amintirea acelei seri în nenumărate rânduri. Era ferecată în cel mai tainic cotlon al ființei sale, într-un cufăr cu comori neștiut de nimeni, și o scotea la iveală doar când era singură. O discuție cu el despre seara aceea ar fi însemnat să-și pună pe tavă toate secretele, ca la un control medical. Din păcate, el era hotărât să continue.

- S-a întâmplat după ultimul meci din campionatul de baschet, îți amintești?

- Da, răspunse ea, străduindu-se să-și elimine orice inflexiune din voce. Poshman Valley câștigase.

- Și toată lumea și-a pierdut mințile de bucurie. Cred că orchestra a intonat imnul de zece ori la rând. Tot orașul se adunase acolo, urlând și zbierând. Jucătorii îl ridicaseră pe antrenor și îl purtau pe brațe pe teren.

Ea vedea totul. Auzea totul. Simțea mirosul de flo-ricile de porumb și vibrația podelei sub tălpi în timp ce toată lumea bătea din picioare, în ritmul asurzitor al orchestrei.

- Shelley, du-te și ia stindardul, îi strigase una dintre majorete.

Ea încuviințase și-și croise drum printre spectatorii entuziasmați către biroul administrativ. Tocmai ieșea pe ușă, cu steagul sub braț, când domnul Chapman intrase în goană. Fusese trimis după trofeul care urma să le fie înmănat învingătorilor.

- Domnule Chapman! strigase entuziasmată, repezindu-se spre el.

Profesorul era la fel de euforic ca toți ceilalți. Fără să se gândească, o cuprinsese de talie și o ridicase de la podea. Se învârtiseră îmbrățișați, umplând încăperea cu hohotele lor de răs. Când o așezase pe podea, șovăise o clipă prea mult, înainte de a-i da drumul. Brațele lui ar fi trebuit să cadă imediat în lături, însă el și le menținuse pe talia ei. Momentul era neprevăzut, posibil nefericit, cu siguranță spontan.

Bătaia aceea de inimă fusese moartea și nașterea ei. În clipa aceea, Shelley se schimbase pentru totdeauna. Uimirea le înecase hohotele de răs. Se așternuse tăcerea, cu excepția murmurului înfundat ce răzbătea

dinspre sala de sport. Inimile păreau să le bată la unison. Mușchii tari ai coapselor lui se lipiseră de picioarele ei, goale sub fusta scurtă de lână. Un braț de-al lui îi rămăsese pe talie, pe când palma celuilalt se deschisese larg și ferm peste spatele ei.

Împietriseră, holbându-se unul la altul într-o fascinație mută. El își aplecase capul într-o parte, după care, cu o delicatețe nesfârșită, gura lui o atinsese pe a ei, dulce, nespus de dulce. Stăruise. Apăsase ușor. Îi desfăcuse buzele. Apoi vârful limbii lui îi atinsese limba, provocând o descărcare de electricitate care îi zguduise pe amândoi.

Grant îi dăduse drumul brusc și făcuse câțiva pași în spate. Văzând lacrimile de disperare ce se adunau în ochii ei speriați, inima i se chircise de dispreț față de propria persoană.

- Shelley...

Ea o rupsese la fugă. Ieșise în goană din sala de sport, îndreptându-se cu steagul sub braț spre mașina familiei. Peste o jumătate de oră, când părinții ei îngrijorați o găsiseră ghemuită pe bancheta din spate, le spusese că i se făcuse rău și că trebuise să plece.

- Te-am îngrozit în seara aceea, zise Grant acum. Nu o atingea, deși mâna lui se odihnea foarte aproape de a ei. Dacă ar fi clintit degetul mic, ar fi atins-o.

- Da. Vocea o părăsise. Abia reușea să-și smulgă cuvintele. Le-am spus părinților mei că mi-e rău, și de fapt mi-a și fost. Nu m-am putut mișca trei zile în acea vacanță de Crăciun.

Încercă să zâmbească, însă buzele îi tremurau. Zăcu-se în pat, pradă confuziei și tulburării, întrebându-se de ce sâni îi pulsau de fiecare dată când își amintea buzele

domnului Chapman apăsate peste ale ei. De ce, când mângâierile grăbite și neîndemânaticale ale prietenului ei nu reușiseră decât s-o irite, tânjise să simtă mâinile domnului Chapman pe trupul ei? Dezmierdând-o. Cuprinzându-i sânii. Atingându-le sfârcurile. Sărutându-i. Plânse de rușine, cu lacrimi mari și fierbinți care se topiseră în pernă.

- N-ai fost singura. Și tu m-ai speriat îngrozitor, spuse el. Când Shelley îl privi uluită, Grant râse cu amărăciune. Îți închipui ce ar fi pățit într-o comunitate restrânsă ca Poshman Valley un profesor surprins sărutându-se cu una dintre eleve? Aș fi fost norocos dacă aș fi avut parte de o moarte rapidă. Slavă Domnului că nu ne-a văzut nimeni, mai degrabă de dragul tău, decât de al meu. Spre deosebire de tine, eu puteam pleca.

- Ai și făcut-o, imediat după aceea.

Se temuse să se întoarcă la școală după vacanța de iarnă. Cum avea să dea ochii cu el? Însă aflase înaintea de prima oră că domnul Chapman nu mai predă la Poshman Valley. Își dăduse demisia și acceptase un post de consilier senatorial la Washington, D.C. Nu ascunsesese faptul că aștepta o promovare în capitală, dar toți fuseseră surprinși de plecarea lui bruscă.

- Da, am petrecut vacanța în Oklahoma și mi-am săcăt cunoștințele până ce, în sfârșit, una dintre ele mi-a găsit un post. Nu mă puteam întoarce la liceu.

- De ce?

Grant o străpunse cu privirea lui verde ca mușchiul. Când vorbi, tonul îi era potolit, dar intens.

- Poate erai naivă pe vremea aceea, Shelley, dar acum nu mai ești. Știi de ce am fost silit să plec. Sărutul

pe care-l ținem minte amândoi nu a fost deloc prietenesc. Nu-mi trecuse prin cap să te ating în felul acela, cu atât mai puțin să te sărut. Te rog să mă crezi, nu mai avusesem asemenea gânduri necuviincioase față de nici o elevă. Însă odată ce te-am ținut în brațe, s-a întâmplat ceva. Nu mai erai eleva mea, deveniseși o femeie pe care o doream. Mă îndoiesc că aș fi reușit să te mai tratez ca pe o elevă după aceea.

Shelley se gândi că apăsarea pe care o simțea în piept urma s-o ucidă. Totuși, trăi îndeajuns cât să-l audă întrebând:

- Ai terminat? Mai vrei cafea?

- Da. Adică da, am terminat și nu, mulțumesc. Nu mai vreau.

- Să mergem!

Grant se ridică în picioare și îi ținu scaunul. Ea se ridică repede, având grijă să nu-l atingă. Odată ajunși afară, traseră în piept cu nesaț aerul proaspăt.

- Bună ziua, domnule Chapman!

O studentă, însoțită de trei prietene, îl opri în pragul restaurantului. Avea genele încărcate de rimel, iar pe buzele mari și pline întinsese o cantitate considerabilă de ruj. Părul îi era vopsit în șuvițe și ciufulit cu o neglijență studiată. Shelley se întrebă dacă blugii îi fuseseră sudați de trup, fiindcă nu credea să existe fermoar care să suporte o asemenea presiune. Sâniile ei generoși nu erau încorsetați de sutien pe sub bluza croșetată.

- Bună ziua, domnișoară...

- Zimmerman. Luni, miercuri și vineri, cursul de la ora două. Mi-a plăcut mult prelegerea dumneavoastră

de ieri, gânguri ea. Am aruncat o privire la bibliotecă peste câteva cărți pe care le-ai recomandat.

- Dar le-ai citit?

Fata clipi, năucită de întrebarea disprețuitoare a lui Grant. Apoi zâmbi galeș, hotărând să ignore insulta.

- Am început să le citesc.

- Foarte bine. După ce le terminați, mi-ar face plăcere să vă aflu părerea.

- O veți afla cu siguranță. Privirea ei vicleană o măsură pe Shelley din cap până-n picioare. Pe curând, zise studenta, după care își urmă prietenele în local.

Înaintaseră binișor pe trotuarul mărginit de librării când Grant o întrebă într-o doară:

- Fără comentarii?

- Referitoare la ce?

- La sânguința altor studenți.

Shelley îl privi zeflemitoare.

- Sunt convinsă că domnișoara Zimmerman e preocupată de foarte multe lucruri, dar e greu de crezut că studiile se numără printre ele.

Fără a-și putea stăpâni un hohot de râs, Grant o luă de braț și traversă cu ea strada.

- Unde ai parcat mașina?

- Azi am venit pe jos.

- Lăudabil. Încotro?

Cel mai sigur, cel mai înțelept și cel mai simplu lucru ar fi fost să se despartă în acel moment. Shelley Robins alegea întotdeauna cel mai sigur, cel mai înțelept și cel mai simplu lucru. Se opri pe trotuar și se întoarse cu fața la el.

- Mulțumesc, dar mă pot întoarce și singură.

- N-am nici o îndoială, dar vreau să te însoțesc.

- Nu e nevoie.
- N-am spus că ar fi.
- E mai bine să nu vii.
- De ce?

- Fiindcă ești profesor, iar eu sunt studenta ta, replică Shelley, primejdios de aproape de a izbucni în lacrimi din motive pe care nu le putea numi.

- Așa cum eram înainte. Asta te deranjează?
- Cred că da. Da.

- Cu o diferență esențială, Shelley. De data asta, suntem amândoi oameni în toată firea. Profitând de nehotărârea ei, Grant își susținu mai departe punctul de vedere. Crede-mă, un scandal e ultimul lucru de care am nevoie. Nu vreau să fac nimic din ce ne-ar putea compromite pe vreunul din noi.

- Tocmai de aceea n-ar trebui să fim văzuți împreună în campus.

Poziția lui la universitate era, în cel mai bun caz, nesigură. De ce să riște? Dincolo de problemele lui, trebuia să analizeze ce-ar fi însemnat reînnodarea acelei relații. Nu. Nu putea cădea din nou în capcană. Trebuia să reteze totul de la rădăcină, chiar în acea clipă. Nu-și dădea seama de ce-l lăsase să aducă vorba despre sărutul din urmă cu zece ani, dar...

- Am nevoie de un prieten, Shelley.

Ea ridică privirea și-i văzu ridurile săpate de o parte și de alta a gurii, precum și cuta adâncă dintre sprâncene. Suferise. Avusese parte de niște necazuri cumplite. Dacă i-ar fi făcut o propunere romantică, l-ar fi respins. Probabil. Posibil. Dar rugămintea aceea simplă nu putea fi refuzată. Era o celebritate, într-adevăr, însă era și victima propriei notorietăți. Cineva de calibrul

lui nu le inspira sentimente de prietenie oamenilor de rând. Era un snobism pe dos. Adevărul era că se simțea singur.

- Bine, spuse ea în cele din urmă.

- Ce specializare urmezi? o întreabă Grant, potrivindu-și pasul după al ei.

- Finanțe și bănci.

El se opri din mers.

- Finanțe și bănci?

- Da, finanțe și bănci. Shelley se opri la rândul ei. La ce te așteptai? Economie domestică?

Spre surprinderea ei, replica acidă îl făcu să izbucnească în râs.

- Nu, nu sunt misogin. Doar că nu mi te pot închipui ca pe o funcționară de la bancă, îndesată într-un costum gri cu dungulițe.

- Doamne, Dumnezeuule, sper să nu ajung așa! râse ea, ceva mai relaxată. Continuându-și drumul, îi explică: Vreau să mă specializez în finanțele destinate clientelei feminine. Multe bănci au departamente care se ocupă cu precădere de femei, mai ales antreprenoare sau femei divorțate ori văduve care, pentru prima dată, trebuie să-și gestioneze singure banii. Adevărat, nu au nici o idee, cât de vagă, despre cum să folosească un carnet de cecuri, cu atât mai puțin despre cum să deschidă un cont de economii sau să obțină un împrumut.

- Te aprob fără rezerve, declară el cu mâna pe inimă. Cred că e o idee grozavă.

- Mulțumesc, zise ea făcând o plecăciune.

Trotuarele erau pustii. Soarele se apropia de apus, iar cerul căpătase o nuanță palidă de violet. Stejarii

și ulmii, cu frunzele atinse de vremea răcoroasă a toamnei, erau aplecați peste trotuar, conferind aleii un aer intim. Și, într-adevăr, un cuplu găsisese că atmosfera romantică era irezistibilă.

Pașii lui Grant și ai lui Shelley răsunau sec pe trotuarul crăpat, năpădit de licheni, pe când se apropiau de cuplul de îndrăgostiți. Fata stătea cu spatele lipit de un copac, iar tânărul era aplecat peste ea. Sub privirea vinovată, dar curioasă a lui Shelley, el își roti ușor șoldurile, iar ea coborî mâna sub talie pentru a încuraja mișcarea și apăsarea. Simțind cum sângele îi năvălea în obraji, riscă și-l privi pe Grant cu coada ochiului; stânjeneala îi spori când băgă de seamă că-i studia cu atenție reacția. Jenați, grăbiră pasul, până ce îndrăgostiții rămaseră în urmă.

- Lucrezi? o întrebă Grant, pentru a mai slăbi încordarea dintre ei.

- Nu. Sunt studentă de profesie. Am hotărât să-mi investesc tot timpul și efortul în educație. Am reușit să-mi finanțez studiile în așa fel încât să nu fiu nevoită să muncesc.

- Partaj de bunuri?

Nu mai discutasese niciodată despre divorțul ei, dar în mod ciudat nu se simți jignită de întrebarea lui. Amărăciunea care stăruise luni în șir după semnarea actelor de divorț se risipise încetul cu încetul. Rămăseseră regrete, dar se aștepta la asta.

- Da. Nu voiam să depind de Daryl, însă am simțit că-mi este dator cu o educație. În cele din urmă, am ajuns la o înțelegere care ne-a convenit amândurora.

- Te deranjează dacă te întreb ce s-a întâmplat?

- Ne-am căsătorit din greșeală și am divorțat cinci ani mai târziu.

Traversară încă o stradă pustie înainte ca el să reia dialogul.

- Fără detalii?

- Te rog...

- Îmi pare rău, n-am vrut să fiu indiscret. Cred doar că individul e neghiob făcut grămadă. Dacă o să-l întâlnesc vreodată, probabil o să-i și spun.

- Nu contează. Are ce-și dorește. Este medic în Oklahoma și excelează în domeniul lui. Din câte am auzit ultima dată, îi făcea curte fiicei șefului de personal. Daryl ar socoti-o o achiziție pe cinste.

Grant înjură printre dinți.

- Înțeleg că ți-ai sacrificat educația și ai muncit, ca el să poată urma Medicina.

- Ceva de genul ăsta, da. Descumpănită de expresia lui firoasă, Shelley adăugă: Aici locuiesc.

Grant o urmă pe aleea îngustă și neregulată care ducea spre o casă din cărămidă de culoare roșcat-cafenie, cu lemnăria zugrăvită în alb. Iarba și arbuștii erau bine tunși, însă curtea era plină de frunze de la cei doi nuci pecan aflați de o parte și de alta a aleii.

- Îmi place la nebunie, Shelley!

- Da? Și mie mi-a plăcut din clipa în care am văzut-o. O să-mi fie greu să mă despart de ea când voi termina facultatea.

- Unde o să te duci? Ai deja oferte de lucru?

- Deocamdată, nu. La primăvară, în schimb, o să încep să trimit scrisori de intenție. Cred că va trebui să mă orientez spre zonele metropolitane pentru a găsi

o bancă destul de mare încât să aibă un departament dedicat clientelei feminine.

Spre sfârșit, glasul i se stinse treptat. O tulbura mult să-i vadă ochii ațintiți asupra gurii ei cu o privire devoratoare.

- Mulțumesc pentru... începu ea.

- Shelley, nu ești deloc curioasă? Nu te-ai întrebat de ce o fată frumoasă și bogată de senator s-ar sinucide din pricina mea?

Cuvintele lui o surprinseră. Nu se așteptase ca el să deschidă fără rezerve subiectul plecării sale de la Washington. Firește, fusese curioasă, ca de altfel întreaga țară. Când titlurile ziarelor anunțaseră sinuciderea uneia dintre frumoasele Washingtonului, publicul fusese scandalizat.

Luni în șir înainte de moartea ei, Missy Lancaster fusese văzută foarte des în compania lui Grant Chapman. Senatorul Lancaster din Oklahoma părea să fie de acord cu ceea ce părea să fie o splendidă poveste de dragoste. Aura vrăjită care înconjură tânărul cuplu se risipise însă atunci când tânăra femeie fusese găsită moartă în apartamentul ei din Georgetown, în urma unei supradoze de somnifere.

Grant Chapman, acuzat că-i frânsese inima, își pierduse locul de muncă. Avusese mai apoi proasta inspirație de a-l da în judecată pe senatorul Lancaster pentru nerespectarea contractului de muncă. Presa profitase din plin de scandal. Ce subiect putea fi mai bun decât o fată găsită moartă în pat, goală, cu o scrisoare de adio pe noptieră? Spunea așa: „Dragul meu, iartă-mă că te iubesc prea mult. Dacă nu te pot avea, prefer să mor“. Pentru a înrăutăți lucrurile, autopsia dezvăluise

că Missy Lancaster era însărcinată. Publicul urmărise flămând toate amănuntele sordide.

Grant câştigase procesul, dar demisionase din funcţie de îndată ce judecătorul pronunţase sentinţa. Putea fi considerat insensibil, dar nimeni nu-l acuzase vreodată de prostie. Era suficient de deştept cât să-şi dea seama că în Washington avea să fie ostracizat până la sfârşitul zilelor.

- Mi-a părut rău pentru tine fiindcă a trebuit să treci prin aşa ceva, zise ea în cele din urmă.

El râse aspru.

- Probabil ai fost singura din ţară care mi-a ținut partea, când în toată povestea am fost zugrăvit drept ticălosul lipsit de inimă. Nu te-ai gândit nici o clipă că tot ce s-a spus despre mine putea fi adevărat? Nu te-ai gândit niciodată că aş fi un profanator de virgine? Nu te-ai întrebat dacă era al meu copilul care a pierit în pântelele mamei sale sinucigaşe?

Speriată de furia întrebărilor lui, Shelley făcu un pas în spate. Grant, cuprins de remuşcări, îşi trecu degetele prin păr şi oftă adânc, îndreptându-şi privirea spre dalele de cărămidă.

- Îmi pare rău, Shelley.

- Nu-mi cere iertare. Ai tot dreptul să fii plin de amărăciune. Orice s-ar fi întâmplat între tine şi Missy Lancaster, ai suferit mult mai mult decât meritai.

El schiţă un zâmbet pieziş.

- Unde erai când am avut nevoie de tine? Ar fi fost minunat să te am în tabăra mea, încurajându-mă.

- Lucrurile se vor rezolva. Oamenii uită.

- Dar tu? Îi aşeză cărţile pe balustrada verandei şi făcu un pas înspre ea.

- Eu?

- O să uiți că am fost implicat într-un scandal cu o fată tânără, când știi că în urmă cu zece ani am sărutat una cu mult mai tânără?

Măcar de-ar fi fost vreo mișcare sau vreun sunet care să risipească tăcerea apăsătoare din jurul lor! Nimic nu îi distrăgea atenția, așa că toate simțurile ei se concentrau asupra lui. Înalt și lat în umeri, îi umplea câmpul vizual. Simțea aroma de pădure a apei de colonie și îi auzea bătăile inimii.

- Cele întâmplare în Poshman Valley au fost un accident, zise ea răgușit.

- Chiar așa? Mi-am spus și eu același lucru, multă vreme după ce s-a întâmplat. Dar când te-am zărit zilele trecute a trebuit să recunosc față de mine însumi că poate nu a fost. Poate n-am fost atât de detașat pe cât știam că ar fi trebuit. Poate am întrezărit în tine promisiunea femeii în care urma să te transformi. Shelley...

- Nu. El mai făcu un pas, iar ea se dădu înapoi. Nu, Grant.

- De ce?

- Fiindcă împrejurările nu s-au schimbat.

- Țsta nu e un motiv. Câți ani ai? Douăzeci și șase? Douăzeci și șapte? Eu am treizeci și cinci. Dacă aș fi fost altcineva și ne-am fi întâlnit la o petrecere, nici nu te-ai fi gândit la vârstă.

Ea își frânse mâinile, încercând să le stăpânească tremurul. Sau făcuse asta doar ca să nu-l atingă? Să nu-i mângâie șuvița argintie care-i atârna rebel peste sprânce-ne? Să nu-și apese palma pe reverul hainei lui?

- Nu este vorba de vârstă, ci de statut. Sunt studenta ta.

- La liceu, asta era important. Însă aici, acum, în vremurile noastre, nu este. Cred că suntem datori, față de noi înșine și unul față de celălalt, să aflăm dacă sărutul de acum zece ani a fost doar o întâmplare. Se apropie de ea și-i apăsă mâinile pe umeri, lipind-o de perete. Simțindu-i ezitarea, murmură: Nu, te rog. Nu mai spune nimic și ascultă-mă! Zilele trecute, când ai intrat în sala de curs, ai fost ca o adiere de aer proaspăt. După coșmarul prin care am trecut, prezența ta mi-a amintit de vremuri mai bune. Nu am uitat niciodată seara aceea de decembrie, dar impactul ei slăbise. Când te-am revăzut, amintirile au revenit în forță și am simțit aceeași tulburare ca atunci. Vreau să te sărut din nou, Shelley. Cariera mea e distrusă. Am aflat cât de trecătoare sunt fericirea și succesul. Ce importanță are dacă cineva nu e de acord? M-am săturat să le fac pe plac altora. Nu-mi convine ce primesc în schimb. O să te sărut, Shelley. N-am absolut nimic de pierdut.

Când îi cuprinse bărbia cu degetele, mâinile ei se ridicară pentru a-l îndepărta; în schimb, se încheștară pe umerii lui. Pentru o clipă nesfârșită, Grant o privi intens în ochii ei mari și temători, apoi își plecă fruntea. Buzele lui calde, pline, încrezătoare le atinseră pe ale ei, apoi, cu o presiune ușoară a limbii, o făcu să și le deschidă. Vârful limbii lui îi gădilă cerul gurii, trecu peste dinți, se avântă cât de adânc reuși, ca să nu lase nimic neexplorat. În acea clipă, cătușele unui deceniu întreg de depresie îi căzură de la încheieturi.

Mâna ei urcă la ceafă, pentru a atinge șuvițele întunecate care-i cădeau peste guler. Zece ani de dorință și de fantezii se regăseau în sărutul acela. Inima stătea să-i plesnească din pricina emoției stăvilită.

- Shelley, Shelley, Dumnezeu... șopti el cu buzele lipite de ale ei.

Limba lui se cufundă din nou în lăcașul dulce, mai flămândă acum, iar ea o întâmpină cu aceeași înfocare. El își coborî brațul și i-l petrecu pe după talie. Cealaltă mână alunecă pe spinarea ei până spre șolduri, apăsând, aducând-o mai aproape. În această poziție intimă, Shelley simți dovada tare a masculinității sale, și asta o aduse brusc cu picioarele pe pământ. Realitatea limpede a situației lor răzbătu prin pasiunea care-i răpise mințile. Îl împinse cu palmele în piept și-și dădu capul pe spate.

- Lasă-mă, te rog!

El îi dădu drumul imediat și făcu un pas înapoi, pentru a-i acorda spațiul de care evident avea nevoie. Expresia chinuită de pe fața ei și felul în care-și scutura capul îi dezvăluiau tulburarea fără putere de îndoială.

- Îți mulțumesc că m-ai condus până acasă. E momentul să ne luăm rămas-bun.

Îi întoarse spatele, dar el o prinse de braț.

- Shelley, te rog, nu mai fugi de mine!

- Nu fug. Îi evită privirea. Am multe de...

- Ba da, fugi, o întrerupse el. Nu te-am putut curta înainte, dar de data aceasta nu mai renunț la tine fără o explicație. A fost prea brutal, prea repede? Mai ești îndrăgostită de soțul tău?

Ea izbucni în râs, dar era un hohot spart. O veselie nesănătoasă.

- Nu. Te încredințez că nu e vorba de asta.

- Atunci, ce e?

Îl privi învinsă și descurajată, cu umerii căzuți.

- Grant, știi de ce nu putem... De ce nu trebuie să se mai repete niciodată. Pentru mine ești profesorul meu încă de acum zece ani, când am intrat pentru prima dată la ora ta. Nu-mi pot schimba în câteva clipe imaginea pe care mi-am format-o atunci despre tine. În mintea mea, ești în continuare inaccesibil. Și fie că vrei să recunoști, fie că nu, eu sunt la fel pentru tine.

Privirea lui coborî la buzele ei, apoi la umăr, într-un semn tacit de recunoaștere că avea dreptate. Lăsându-i brațul, își vârî mâinile în buzunare.

- Ai șansa la o carieră. Asta, zise ea plimbându-și mâna între piepturile lor, nu merită să-ți riști reputația.

Ochii lui îi căutară privirea.

- Asta hotărâsc eu.

- Eu am hotărât deja. Nu putem lăsa lucrurile să meargă mai departe. Ar fi un dezastru pentru amândoi. Pur și simplu, nu e în regulă. Nu a fost în urmă cu zece ani, nu e nici acum.

Înainte ca el să apuce să mai scoată vreun cuvânt, Shelley descuie ușa și se repezi înăuntru, trântind-o cu putere. Rămase rezemată de ea o bună bucată de vreme, până ce îl auzi îndepărtându-se, cu pași lenți și abătuți.

Lacrimile care îi dădeau ghes de atâta timp i se prelinseseră, în sfârșit, pe obraji.

capitolul 3

- Arăți grozav, Shelley, mormăi ea către fața umflată de plâns din oglinda de deasupra lavoarului. Își tamponă ochii înroșiți cu un șervețel și se aplecă să se spele din nou pe față cu apă rece. După ce se uscă, apăsă prosopul pe ochi, sperând să poată îndepărta imaginea veșnic prezentă a lui Grant Chapman. Ce te face să crezi că vei reuși acum, dacă n-ai reușit în ultimii zece ani?

Era mai charismatic, mai chipeș și, în ochii ei de femeie, mai viril decât fusese vreodată. Ca obiect al unei pasiuni adolescente reprezentase o amenințare, dar nu fusese nici pe departe la fel de primejdios ca acum.

Bărbatul pe care nu reușise să-l uite se întorsese în viața ei, iar ea nu știa cum avea să facă față situației, se gândi Shelley pe când își punea cereale cu lapte într-un castron. Fusese o idee foarte proastă să se înscrie la cursul lui. Erau șapte mii de studenți la universitate, deci șansele să se întâlnească ar fi fost foarte mici. Cu toate acestea, crease dinadins conjunctura în care să se vadă unul pe altul de cel puțin două ori pe săptămână.

Cerealele trosneau în castron, dar ea nu le simțea deloc gustul în timp ce mesteca mecanic. Gătea foarte rar după divorț; ca urmare, dăduse jos cele nouă kilograme care se adunaseră treptat de-a lungul celor cinci

ani de căsnicie. Odată încheiat divorțul, jurase să nu mai gătească niciodată pentru un bărbat. Indiferent la ce oră se întorcea Daryl de la spital, se aștepta să găsească masa întinsă. Disprețul față de servitoarea supusă în care se transformase îi lăsa un gust amar în gură. Furioasă, clăti castronul în chiuvetă și aruncă jumătate din cereale.

Îl cunoscuse pe Daryl Robins la o petrecere a clubului de fete în prima ei săptămână la universitate. Abia ieșită de pe băncile liceului, un student la medicină chipeș i se păru culmea romantismului. După primul dans, nu mai schimbaseră partenerul toată seara. Felul în care o ținea în brațe în timpul dansului lent o tulbura, dar acum era studentă. În afară de asta, nu era neplăcut de agresiv. Zâmbetul lui cu gropițe și frumusețea lui blondă îi topeau inima. Până la Crăciun, întâlnirile lor deveniseră mai îndrăznețe.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Shelley, când o să crești? o repezise el pe bancheta din spate a mașinii. Sunt student la Medicină, știu cum să nu te las însărcinată, dacă asta te îngrijorează.

- Nu e vorba de asta. Nu cred că o femeie ar trebui... înainte de...

- Căsătorie, încheie el batjocoritor. Cruzimea din glas îi dezvăluia frustrarea adâncă. De unde-ai răsărit, din zona crepusculară?

- Nu râde de mine și nu-mi lua peste picior convingerile, protestase ea. Asta simt, n-am ce face.

El înjurase din nou și rămăsese cu privirea pierdută pe fereastră.

- La naiba, oftase el în cele din urmă. Vrei să te măriti? Dacă îl rog, tata ne poate ajuta cu banii.

Lui Shelley nici măcar nu-i păsase că propunerea nu fusese tocmai romantică. Sărise de pe scaun și își aruncase brațele în jurul gâtului său.

- O, Daryl, Daryl...

În seara aceea îl lăsase să-i dea jos sutienul și să-i sărute sânii. El fusese încântat; ea, dezamăgită. Senzația nu era atât de plăcută pe cât se așteptase. Dar, în fond, nu era bărbatul la care visase dintotdeauna...

Acum, bărbatul acela se întorsese în viața ei, dar era la fel de nepregătită emoțional pentru o relație, cu excepția faptului că vârsta îi adusese o anumită înțelepciune. Chiar așa? Știa că înțelept ar fi fost să se retragă de la cursul lui Grant Chapman; de asemenea, știa că n-o să facă asta.

După ce-și cântărise opțiunile preț de câteva ore, privind pur și simplu în gol în loc să studieze, se simți profund dezamăgită când constată că el nu încerca deloc să ia legătura cu ea.

La următorul curs, intră în amfiteatru cu inima bătându-i nebunește, dar ajunsese înaintea lui. Se așează în spatele sălii, tresărind de câte ori se deschidea ușa, până când Grant intră în grabă, cu părul răvășit și cu o expresie preocupată.

- Îmi pare rău că am întârziat, zise el lăsându-și notițele și textele pe catedră.

La plecare nu-i adresă nici un cuvânt. Deopotrivă ușurată și enervată, Shelley își spuse că ar fi trebuit să se bucure; în definitiv, îi venise mintea la cap și începuse să vadă lucrurile din perspectiva ei. Atunci, de ce era stăpânită de un sentiment de nemulțumire?

Nu-l mai întâlni în campus, iar la următorul curs Grant se purtă cu aceeași detașare. Abia când trecu pe lângă catedră, în drum spre ieșire, o salută relaxat:

- Bună ziua, doamnă Robins.

La care ea răspunse cu un și mai relaxat:

- Bună ziua, domnule Chapman.

„Naiba să-l ia!” spuse ea, aruncând teancul greu de cărți pe masa din bucătărie. Azvârli pantofii, se îndreptă spre frigider și deschise ușa cu un gest furios. „Îmi face același lucru ca acum zece ani.”

În realitate, nu făcea nimic, și tocmai asta o scotea din sărite. „În clasa a unsprezecea nu mi-am putut lua gândul de la el. Atunci a stricat totul.” Firește, nu fusese vina lui că ea se îndrăgostise de el atunci, după cum nu era vina lui nici acum. Sticlele și borcanele din frigider zdrăngăniră când trânti ușa.

„N-o să-mi dea viața peste cap a doua oară. Nu!” bombăni ea, smulgând capacul de la o cutie de suc. Cu ocazia asta, își rupse și vârful unei unghii. Își acoperi fața cu palmele, plângând de nervi. „O să mi-l scot din minte și din inimă chiar de-ar fi ultimul lucru pe care îl fac. Jur!”

Hotărârea nu o ținu mai mult de două zile. Încărcată cu teme și bibliografii, urca anevoie treptele de marmură ale bibliotecii, hotărâtă să se concentreze exclusiv asupra studiilor.

Grant Chapman fu prima persoană pe care îi căzură ochii când intră în clădirea austeră. Ședea la o masă lungă cu un grup de colegi de la Departamentul de științe politice. El n-o zărise, așa că profită de ocazie pentru a-l studia. În ciuda firelor argintii de la tâmple, aducea mai mult cu un student decât cu un profesor.

Purta o pereche de pantaloni de stofă și un pulover bleumarin, cu croiala gâtului în V. Mânecele îi erau suflecate până la coate. Cu bărbia sprijinită în pumni, se aplecase peste masă ca să audă ce spunea unul dintre colegii săi. Apoi făcu un comentariu la care ei râseră discret, mai ales femeia care ședea lângă el. Atrăgătoare, pistriuită, cu un aer savant, părea să aibă treizeci și ceva de ani. Grant îi zâmbi.

– Bună, Shelley!

Ea se întoarse și se trezi față în față cu un coleg de la cursul de științe economice.

– Bună, Graham! Cum merge învățatul?

– E plictisitor, zise el, după care se îndreptă spre ieșire.

Shelley își luă la revedere și se întoarse zâmbind, însă zâmbetul îi îngheță când întâlni ochii lui Grant. Privirea lui o țintuia de sub sprâncenele coborâte, fără să-i acorde atenție profesorului care perora în grupul lui. O provoca să-l ignore, așa că ea îl salută cu o înclinare a capului, apoi se răsuci pe călcâie și o luă spre scări.

Găsi o masă liberă într-un colț de la etajul al treilea și risipi grămada de cărți pe care le avea de citit. Graham avusese dreptate, materialul era teribil de plictisitor. O jumătate de oră mai târziu, cuvintele i se estompau în fața ochilor, părând lipsite de orice înțeles. Ca să-și ocupe mintea rătăcitoare, începu să numere pașii care se apropiau răsunând ușor pe podeaua cu dale. Mergi, mergi, stop! Întoarce-te! Înainte! Stop! Mergi, mergi...

Dintr-odată, îl zări în fața ei, la capătul unui munte de cărți așezate una peste alta. Colțurile gurii lui

se ridicaseră într-un zâmbet de satisfacție. O căuta? Își coborî repede privirea la cartea pe care o citea. Cu coada ochiului, văzu cum Grant se apropie până ce ajunse chiar în fața ei, de cealaltă parte a mesei înguste. Când el așează pe masă un dosar înțesat de hârtii, ea își ridică privirea, apoi și-o îndreptă sugestiv spre o masă liberă aflată la câțiva pași.

- E ocupat? întrebă el cu o politețe exagerată, înclinându-se ușor.

- Nu. Dar nici locul acela nu este, arată ea spre cealaltă masă cu un gest din cap.

- Aici e mai multă lumină. Încercă să tragă scaunul, dar întâmpină rezistență. Se aplecă, să vadă ce-l împiedica să iasă de sub masă, și chicoti ușor. Scaunul ăsta este ocupat.

Picioarele ei, purtând doar niște ciorapi, se sprijineau de el.

Le coborî pe podea, îngăduindu-i să se așeze. De ce se prefăcuse deranjată de prezența lui? De fapt, inima ei tresălta de bucurie că o căutase. Dacă intensitatea sentimentelor pe care i le citea în ochi era reală, Grant se bucura la fel de mult să fie singur cu ea. Se priviră în tăcere câteva clipe lungi. Apoi, luptându-se cu pornirea de a se întinde și de a-l atinge, ea își coborî din nou privirea la carte, simulând interesul.

- Aici, zise el, bătându-se cu palma pe coapsă.

- Poftim? întrebă ea cu vocea sugrumată, ridicându-și brusc capul. Trebuia să se poarte ca și cum era adâncită în studiu, iar el o întrerupsese. De ce nu-și strângea lucrurile să plece?

- Sprijină-ți picioarele în poala mea.

Inima îi bătea nebunește.

- Nu, șopti ea, aruncând o privire peste umăr.

- Nu e nimeni prin preajmă, murmură el, făcând-o să se topească sub vraja vocii lui. Te rog. Nu ți-au înghețat?

Refuza să recunoască asta.

- Nu trebuia să pleci de la întâlnire, spuse ea, sperând să schimbe cursul discuției.

- S-a terminat.

- Sunt convinsă că ai altceva mai bun de făcut.

- Da, zise el deschizând dosarul. Am de citit. Haide, ridică picioarele.

- Grant... domnule Chapman... Nu pot sta cu picioarele în poala dumneavoastră. Dacă ne-ar vedea cineva?

Zâmbetul lui păli ușor în vreme ce îi cântărea cuvintele.

- Contează atât de mult pentru tine?

Nu era o întrebare pur formală, iar ea nu o trată ca atare. Șovăi, plecându-și ochii pentru a nu-i întâlni privirea.

- Da. Poate nu ar trebui, dar contează. Pentru tine nu contează ce cred oamenii?

- Nu, răspunse Grant după o clipă de gândire. Poate ar trebui să acord mai multă atenție părerii altora. S-ar putea să fie mai sigur, mai înțelept. Însă aș pierde mult timp prețios presupunând ce crede cutare sau cutare despre mine, și probabil m-aș înșela în presupunerile mele. Până la urmă, e mai sănătos să faci ce ți se pare bine pentru tine, decât ce crezi că ar considera alții că e potrivit. Firește, în limitele decenței și ale legii, încheie el zâmbind.

Shelley nu era dispusă să-i accepte divagațiile, căci își dorea prea mult să-l înțeleagă.

- În felul ăsta ai reușit să-ți revii după scandalul de la Washington? Dacă mi s-ar fi întâmplat așa ceva, m-aș fi ascuns în casă și n-aș mai fi îndrăznit să scot capul în lume, chiar dacă n-aș fi fost vinovată câtuși de puțin. Tu faci glume și râzi, spuse ea, amintindu-și de scena de mai devreme în care el își amuzase colegii. Nu cred că aș fi în stare să râd multă vreme dacă aș păți una ca asta.

Grant zâmbi cu blândețe.

- Sunt și am fost dintotdeauna un luptător, Shelley. N-am greșit cu nimic, și să fiu al dracului dacă voi permite unui scandal la care n-am avut nici o contribuție să mă împiedice să duc o viață pe cât de fericită și de plină se poate. Se aplecă peste masă și o luă de mână. Ei nici nu-i trecu prin cap să și-o retragă. Sincer, zise el cu mâhnire, au fost momente în care, dacă nu râdeam, aș fi izbucnit în plâns.

Fără să-și dea seama, Shelley își ridică picioarele și-l lăsă să le cuprindă între coapsele lui puternice.

- Am ghicit, erau înghețate, șopti el în timp ce-i masa vârfurile degetelor.

De ce vorbea în șoaptă?

Rămaseră tăcuți minute întregi, privindu-se peste masa pătată de cerneală, înțesată de hârtii dezordonate. Nimeni nu le tulbura intimitatea. Peste culoarele slab luminate ale bibliotecii domnea o atmosferă discretă. Rafturile înalte cu volume prăfuite alcătuiau un zid în jurul lor. Șoptea fiindcă, deși se aflau într-o clădire publică, momentul era intim și le aparținea în exclusivitate.

- E cam răcoare aici, murmură ea neatentă.

Sensul cuvintelor nu avea importanță. Vorbea cu el, asta conta. Era atât de aproape, încât putea să-i numere ridurile fine din jurul ochilor și să-i audă cea mai ușoară șoaptă. Ani întregi tânjise să-l vadă, iar acum se desfăta cu prezența lui.

- De ce nu-ți pui jacheta? o întrebă el arătând spre cardiganul pe care-l ținea pe spate, cu mânecile înno-date la gât.

- Nu, mi-e bine.

De fapt, îi era atât de cald, încât asta începea s-o deranjeze. Își simțea capul incredibil de greu, dar în același timp foarte ușor. Era parcă adormită, însă conștientă de fiecare furnicătură din trup. Nu mai fusese încercată de un asemenea amestec de emoții din zilele în care ședea cu el în clasă și corecta lucrări. Pentru o clipă îi venise să danseze, să dea frâu liber entuziasmului care o străbătea. Apoi își dorise să se lase pradă unei moleșeli încântătoare, să se întindă pe jos și să simtă greutatea lui asupra ei. Acum se simțea în același fel.

Mult timp citiră - sau se prefăcură că citeau. Shelley avea impresia că lui Grant îi era la fel de greu să se concentreze asupra cuvintelor tipărite pe cât îi era ei. El îi masa în continuare picioarele. Mișcările nu mai erau ritmice, ci mai degrabă leneșe, de-a dreptul senzuale. Când trebuia să dea pagina, îi cuprindea tălpile cu o mână până ce o schimba cu cealaltă.

Ei îi plăcea la nebunie să-i urmărească ochii în timp ce parcurgeau rândurile scrise. Ideea că ar fi putut să-i parcurgă și trupul cu aceeași concentrare o făcu să roșească. Grant își înalță capul și o privi întrebător, apoi

zâmbi când remarcă atenția cu care îl studia și îmbujorarea caldă care-i urca în obraji.

- Tocmai mi-am dat seama că nu știu nimic despre tine, se pomeni ea spunând. Despre locul tău de origine, familia ta... Nu erai din Poshman Valley.

- Am crescut la Tulsa într-o familie cu trei copii. Tata a murit când eram la facultate. Am avut o copilărie normală și fericită. Cred că faptul că eram fiul mijlociu îmi explică instinctele de luptător și talentul de a mă vâri în încurcături. Poate că, în continuare, încerc doar să atrag atenția.

Shelley zâmbi.

- Fiind cea mai în vârstă, întotdeauna a trebuit să fiu un exemplu de urmat. Unde sunt frații tăi acum? Și mama ta?

- Mi-am pierdut fratele mai mic în războiul din Vietnam. Mama, care nu stătea foarte bine cu inima, a murit câteva luni mai târziu.

- Îmi pare rău, spuse ea sincer.

Shelley nu pierduse nici o rudă apropiată. Deși plecase de acasă de ani întregi, știa că părinții ei erau acolo, în caz de nevoie. Îi dezamăgise o singură dată, când divorțase. Pur și simplu nu reușiseră să înțeleagă de ce fusese nevoie de așa ceva. Ea nu le mărturisise la vremea respectivă că nu avusese de ales. Daryl înaintase actele pentru divorț fără a catadicsi s-o avertizeze.

- Fratele meu mai mare locuiește la Tulsa cu nevasta și copiii. Cred că îi este rușine cu mine, oftă Grant. Am trecut pe la ei înainte să vin aici de la Washington. A fost binevoitor și afectuos, dar stânjeneala era palpabilă.

- Poate că doar te admiră foarte mult.

- Poate. De vreme ce am rămas doar noi doi, mi-ar plăcea să fim mai apropiați. Privind-o în ochi, adăugă: Cred că va cădea în sarcina băieților lui să ducă numele familiei mai departe.

Ea înghiți în sec și-și coborî privirea la pagina pe care trebuia s-o citească. Era acoperită de rânduri dese de text pe care ar fi trebuit să le digere până atunci.

- E ciudat că nu te-ai căsătorit niciodată.

- Chiar așa?

- Nu este?

- Nu tocmai. În primii ani petrecuți la Washington, eram prea absorbit de carieră ca să mă implic în ceva serios.

Deci avusese relații, doar că nu serioase, reflectă Shelley.

- După aceea, nu știu, continuă el ridicând din umeri. Cred că n-am întâlnit pe nimeni care să mă atragă, cel puțin nu destul cât să mă însor.

Între ei se așternu o tăcere apăsătoare. Încordarea plutea în aer. Degetele lui îi masau arcada tâlpilor cu mișcări lungi și lente. La fiecare mângâiere leneșă, Shelley simțea cum i se întăreau sânii, iar inima îi era străbătută de un fior.

În cele din urmă, Grant hotărî să reia conversația.

- Înainte de seara în care te-am sărutat, nu m-am gândit nici o clipă la ce făceați tu și prietenul tău sportiv în mașina lui tunată. Însă multă vreme după ce m-am mutat la Washington, imaginația m-a adus în pragul nebuniei. Îl vedeam acoperindu-te cu săruturi, mângâindu-ți sânii...

- Grant, nu, gemu ea mușcându-și buza inferioară.

- Luni în șir am încercat să mă conving că mă preocupa neprihănirea ta, că aveam un instinct patern de a te proteja. Dar într-un final a trebuit să recunosc de ce mă frământau atâta aceste gânduri. Eram foarte gelos. Eu...

- Nu, nu. N-ar trebui să-mi spui așa ceva. Nu...

- Voiam să fiu eu cel care te sărută și te mângâie. Voiam să-ți văd sânii, să-i ating, să sărut...

- Încetează! Își retrase picioarele și se ridică atât de repede, încât se clătină amețită. Trebuie să mai iau o carte, zise ea, aproape răsturnând scaunul când îl împinse în spate.

Uitând să se încalțe, se îndepărtă de masă alergând și dispăru printre rafturi. Găsi un culoar întunecat, unde becul cu neon se arsesese, și, sprijinindu-se slăbită de raftul rece de metal, suspină:

- Nu mi se poate întâmpla din nou așa ceva. Nu pot îngădui ca omul ăsta să-mi dea iarăși viața peste cap!

Însă o afectase deja, fizic și emoțional. Îi paralizase mintea, astfel că nu se putea gândi la altceva în afară de el. Trupul ei tânjea după al lui. Știa, după sărutul promițător de pe verandă, că Grant putea ostoi setea arzătoare dinlăuntrul ei. Jinduia după împlinire, înrobită dorinței pe care o simțea față de el. Și-ar fi dorit ca mâinile și buzele lui să-i aducă eliberarea.

Lucrul acesta nu era cu puțință. Combătuse atracția față de el ani în șir și avea să o combată în continuare. Totuși, când îl auzi apropiindu-se prin întuneric, nu se clinti. Știa că ar fi fost prudent să fugă, cât de repede și cât de departe putea, dar nu făcu nici o mișcare.

În schimb, încremeni în loc, îngrozită că ar fi putut s-o atingă... și rugându-se să nu plece fără să o atingă.

El îi dădu părul la o parte cu un gest nerăbdător și îi apăsă buzele pe ureche.

- Shelley, ce e în neregulă? Își lipi trupul de al ei. Era mai înalt decât ea, dar era uimitor cât de bine se potriveau, cum umerii lui se curbau peste ai ei, pieptul îi proteja spatele, tăria lui se cuibărea în moliciunea ei. Shelley? repetă el.

- Totul. Totul e în neregulă, zise ea scuturând cu mâhnire din cap.

- Nu e adevărat. N-o să îngădui eu așa ceva. Nimeni n-o să-mi spună că e imoral, nu de data asta.

Brațele lui o cuprinseseră pe după talie, trăgând-o mai aproape. Ea se cutremură de dorință.

- Grant, nu, te rog! Nu mai sunt un copil...

- Slavă Domnului!

- Dar mă port ca un copil.

- Doar dacă refuzi să recunoști și să accepți ce e inevitabil între noi.

- Nu e inevitabil. Suntem adulți, responsabili și răspunzători pentru ceea ce facem. Ar trebui să ne oprim înainte ca lucrurile să ne scape de sub control. Eu ar trebui să opresc asta.

- Poți? O poți opri, Shelley?

- Da, da, da, repetă ea, doar pentru a nu spune contrariul.

- Nu m-am putut abține să nu te sărut în urmă cu zece ani. Slavă Domnului că am reușit să mă stăpânesc și n-am mers mai departe, însă restricțiile de atunci nu mai sunt valabile acum. Atunci, nu puteam da curs

atrakției dintre noi, dar acum putem. Eu vreau. Și tu vrei.

-Nu, murmură ea, suspinând când mâinile lui alunecară de-a lungul trupului său. Nu, te rog, Grant, nu mă atinge acolo.

Dar era prea târziu, palmele lui îi cuprinseseră sânii și începuseră să-i frământa. Buzele îi erau lipite de obraz și îi simțea respirația fierbinte și tulburată. Pieptul îi urca și îi cobora, lipit de spatele ei. Alungând orice împotrivire, își lăsă capul pe pieptul lui și-i cuprinse mâinile cu ale ei.

-Mai tare, mai tare, îl imploră ea disperată.

Buzele ei le căutară frenetic pe ale lui, peste umăr, în vreme ce apăsarea mângâierilor spori. Cu o stăpânire remarcabilă, Grant își eliberă gura și o întoarse cu totul spre el. Își împleti degetele cu ale ei și îi ridică mâinile de o parte și de alta a capului, aplecându-se înainte pentru a o prinde între trupul lui și raft. Era prizonieră de bunăvoie, răspunzând la sclipirea fierbinte din ochii lui.

Preț de câteva clipe nu făcură altceva decât să se privească, cu inimile bătându-le nebunește. Dorința, sălbatică și primitivă, scăpăra între ei. Printre rafturile de cărți se auzeau doar răsuflările lor agitate. Când, în cele din urmă, se aplecă s-o sărute, buzele ei îl așteptau întredeschise. Limba lui urmări cu delicatețe contururile buzelor ei, apoi, cedând unui impuls irezistibil, Grant se desprinse din sărut și îi sărută palmele pe rând.

Shelley își înclină capul într-o parte, copleșită de dezmiardarea lui erotică, și își plimbă buzele și nasul prin desişul răvăşit al părului său. Limba lui explorează

căușul sensibil al fiecărei palme, până când ea suspină de dorință, apoi o sărută din nou pe buze, legănându-se ușor dintr-o parte în alta, frecându-și pieptul de sânii ei. Sfârcurile i se întăriră imediat, trădându-i dorința fierbinte.

- Da, da, șopti el îndepărtându-se ușor ca s-o vadă mai bine.

Cu o lentoare agonizantă, mâinile lui alunecară pe pieptul ei până ce îi acoperiră sânii în întregime, făcându-i sfârcurile să tresară la atingerea palmelor calde. În clipa următoare își îngropă fața în moliciunea decolteului ei și inspiră adânc, ca și cum parfumul acela îmbătător i-ar fi insuflat viață.

- Vreau să te văd goală. Știu că ești frumoasă goală. Te simt... frumoasă. Când degetele lui, rotindu-se lent, treziră un răspuns și mai intens în sfârcurile sânilor ei plini, repetă: Frumoasă...

O desprinse de raft, sărutând-o cu o pasiune hipnotică. Mâinile lui alunecară în buzunarele de la spatele blugilor ei, apăsând-o pe tăria lui virilă.

- Strecoară-ți mâinile sub puloverul meu.

Ascultătoare, își apăsă palmele pe mușchii netezi și tari.

- Ești cald... Gura lui îi culese cuvintele de pe buze. Limba îi atinse ușor colțul buzelor și gropițele.

- Atinge-mi pieptul!

Rămase neclintită o clipă, apoi, cu mișcări șovăitoare, încurajate de sărutările lui fierbinți, exploră pielea de pe abdomen și de pe piept, acoperită de păr creț. Răsuflarea lui deveni șuierătoare.

- Vreau să te pătrund, murmură el în agonie. Adânc. Să mă îngrop adânc în tine.

Shelley răspunse suspinului împletindu-și degetele în smocul de păr din jurul buricului și sărutându-l pasional, ceea ce-l făcu să se împingă în ea cu mișcări provocatoare.

La început, crezu că luminile se stingeau și se aprindeau doar în imaginația ei febrilă. Își dădură seama amândoi că era semnul că biblioteca se închidea în cinci minute. Tremurând și cu răsuflarea tăiată, se dezlipiră unul de altul. El îi prinse mâna sub pulover și o mângâie febril, apoi o duse la gură și-i sărută fiecare deget.

- Ar fi bine să plecăm, zise ea când luminile clipiră din nou.

Se întoarseră în grabă la masă. Shelley își strecură picioarele în pantofi în timp ce strângea materialele de studiu. Coborâră în grabă cele două etaje. Când ajunseră la parter, râdeau din pricina efortului.

- Domnule Chapman, văd că era să rămâneți încuiat în...

Vocea femeii se stinse când o văzu pe Shelley alături de Grant. Shelley o recunoscuse pe tipa care stătuse lângă Grant la întâlnirea departamentului de științe politice, aceea care răsese la gluma lui, cea care nu părea să-și poată dezlipi privirea de la el. Acum le cerceta fețele îmbujorate și hainele în neorânduială. Fără îndoială, săreau în ochi și buzele pline, îndelung frământate de săruturi ale lui Shelley, pe care ea simțea și acum înțepătura bărbii lui aspre. Zâmbetul deveni o expresie de muștrare severă.

- Noapte bună, zise Grant grăbit și, luând-o pe Shelley de braț, o împinse spre ușa lângă care aștepta portarul ca să încuie biblioteca.

- Noapte bună, domnule Chapman, spuse femeia pe un ton acuzator.

Shelley își dori ca pământul să se caște brusc și s-o înghită. Prinsă în vârtejul erotic al momentului, își îngăduise să uite temporar cum ar fi arătat în ochii altcuiva o relație între ei. Acum, când revenise dureros cu picioarele pe pământ, își dădea seama că o asemenea legătură amoroasă era dincolo de orice discuție. Oamenii ar fi văzut în ea noua jucărie a profesorului rătăcitor, iar pe el colegii l-ar fi ocolit cu figuri dezaprobatoare.

De îndată ce ajunseră în parcare din fața clădirii, își eliberă mâna din a lui și se îndreptă spre mașina ei.

- La revedere, Grant.

- Shelley? Stai o clipă! strigă el apucând-o de mână. Ce s-a mai întâmplat, de data asta?

- Nimic, mormăi ea smulgându-și brațul din strânsoarea degetelor lui.

- Nimic, pe naiba! I-o luă înainte, suficient cât să-i blocheze calea. Spune-mi ce s-a întâmplat între etajul al treilea și... A! Domnișoara Elliot ne-a văzut împreună. Asta te îngrijorează?

- I-ai surprins privirea? S-a uitat la mine de parcă... Nu contează. Noapte bună!

Încercă să-l depășească, dar el n-o lăsă.

- De ce-ți pasă ce crede? Părerea ei e chiar atât de importantă?

Ostenită, Shelley își masă fruntea. Tâmpilele începuseră să-i pulseze.

- Nu, nu e vorba doar de ea, ci de toată lumea. Ești profesorul meu...

El o prinse de umeri și o îndreptă spre el.

- Înainte de toate, sunt bărbat, ce mama naibii! Iar tu, înainte de toate, ești femeie. Nu cred că asta e adevărata problemă. Am dreptate? Ce alte piedici ai mai ridicat în mintea ta?

Intuiția lui o făcu să împietrească de teamă și de furie.

- Dă-mi drumul!

Măinile lui slăbiră treptat strânsoarea, apoi căzură în lături.

- Îmi pare rău, oftă el aruncând o privire în jur.

Ea băgă de seamă gestul inconștient care dezvăluia atât de multe.

- Vezi, Grant? Și tu ești precaut. Te îngrijorează ce ar spune sau ar crede ceilalți dacă ne-ar vedea împreună.

- Bine, zise el înciudat. Recunosc, am unele rezerve. Aș fi un neghiob dacă nu m-aș gândi că reputația mi-ar putea fi terfelită din nou. Dar asta nu se va întâmpla, Shelley. Dacă suntem deschiși și cinstiți, cine o să ne acuze de indecență?

Ea îi întâmpină cuvintele scuturând dezaprobator din cap.

- Nu merge așa. Oamenii caută întotdeauna nod în papură. E firesc.

- Eviți adevărata problemă, nu-i așa? Ce te frământă de fapt, Shelley?

- Nimic, stărui ea cu voce găuită. Trebuie să plec.

Fără să-l mai privească, deschise portiera și urcă la volan. Se ținu dreaptă până ce îl depăși, apoi se lăsă moale în scaun. Avea dreptate. Îi ridica niște probleme pe care nici nu le putea bănuî. Iar ea nu știa cum să le înfrunte.

capitolul 4

- De ce nu ai venit azi la curs? Ești bolnavă?

Trecuseră două zile de când se văzuse cu Grant la bibliotecă. Ultimul lucru la care se aștepta era să-l găsească la ușa ei.

- Nu, nu sunt bolnavă.

- De ce n-ai venit la curs?

- Le faceți vizite personale la domiciliu tuturor studenților care chiulesc, domnule Chapman? Nu vă ocupă prea mult din prețiosul dumneavoastră timp?

Iritat, își puse mâinile în șold și-și depărtă picioarele. De sub sprâncenele groase, ochii lui o măsurară cu o privire disprețuitoare.

- Ești o lașă.

- Ai dreptate.

Repeziciunea cu care îi răspunsese îl surprinse. Se așteptase la o izbucnire furioasă în care nega totul. Un oftat lung îi trădă exasperarea.

- Pot intra?

- Nu.

- Ba da. O împinse în casă până ce reuși să închidă ușa în spatele lui. Ea se bâlbâi în semn de împotrivire, dar el îi închise gura. Nu cred că vrei să purtăm discuția asta pe verandă.

Shelley îi aruncă o privire grăitoare, apoi îi întoarse spatele și se așeză în fața ferestrei.

- Spune ce ai de spus, nu va schimba lucrurile. Am renunțat la cursul tău.

- De ce?

- Aveam prea multe ore semestrul ăsta.

- Mai încearcă o dată.

- Bine! se răsti Shelley întorcându-se cu fața spre el. Nu mai era eleva îndrăgostită care-l ridica în slăvi, era o femeie care-și înfrunta adversarul pe picior de egalitate. Nu pot rămâne la cursul tău după cele întâmplate seara trecută. N-ar fi trebuit să te las să mă săruți.

- Nu m-ai lăsat să te sărut. Ți-ai jucat și tu rolul foarte bine.

- Eu... Voiam doar să-mi satisfac curiozitatea, nimic mai mult.

Mințea, încerca să câștige timp, iar el știa asta.

- Ce ți-a făcut soțul tău, doctorul șmecher, de te temi de sex?

- Nu mă tem!

- Te temi de ceva.

- Te înșeli.

- Atunci, de unde atâta încordare? Știi că nici prin gând nu mi-ar trece să te rănesc. Ce ți-a făcut Daryl Robins de ești așa de rezervată în preajma bărbaților?

- Nimic!

- Spune-mi!

- Mi-a arătat ce ființe lipsite de inimă, egocentrice și vanitoase sunt bărbații! strigă ea, cu sânii tresăltându-i din pricina agitației. După câteva clipe apăsătoare de tăcere, trase aer adânc în piept și continuă: Tatăl lui nu ne-a ajutat, așa cum sperase Daryl. Pentru a ne întreține, a trebuit să renunț la facultate și să-mi găsesc de lucru. Munceam într-un birou, alături de o sută de alți oameni asemenea mie. Am început ca angajată mărun-tă și, treptat, am ajuns dactilografă. Timp de cinci ani,

am petrecut opt ore istovitoare pe zi bătând la mașină. Când mă întorceam acasă de la serviciu, făceam cumpărăturile, curățenia, spălam hainele și găteam. Apoi dactilografiam referatele lui Daryl. În cei cinci ani de medicină și un an de rezidențiat nu m-am plâns niciodată. Era datoria mea de nevastă. Nu conta că deveneam groaznic de plictisitoare, fiindcă subiectele mele de conversație se reduceau la bârfele de la birou. Și Daryl muncea. Învăța. Asta trebuie să recunosc. Și eforturile lui au dat roade. A obținut un post la unul dintre cele mai mari spitale din oraș.

Făcu o pauză ca să respire, apoi spuse:

- Într-o seară, am gătit la cină vită Stroganoff, unul dintre felurile lui preferate. El a intrat în sufragerie, s-a așezat la masă și mi-a spus: „Shelley, nu te mai iubesc. Vreau să divorțăm“. Eu am strigat: „De ce?“, iar el mi-a răspuns: „Fiindcă te-am depășit. Nu mai avem nimic în comun“.

Acum înțelegi de ce nu mai vreau bătaie de cap? Nu mai vreau să fiu amanta, femeia de serviciu și bucătăreasa neplătită a unui bărbat. Sunt o femeie liberă și independentă, nu vreau încurcături sau complicații. Chiar dacă n-ai fi cine ești, chiar dacă n-ar fi deja imposibilă o relație între noi, nu te-aș vrea în viața mea.

Istovită, se prăbuși pe un scaun, își rezemă capul de spătar și închise ochii. Nici măcar părinții ei nu aflaseră acea poveste dureroasă. Nu știa de ce i-o dezvăluisese tocmai lui Grant. Poate acum avea să înțeleagă de ce refuza cu desăvârșire să-l vadă.

Singurul amănunt pe care-l omisese era relația ei sexuală cu Daryl. Nu se îmbunătățise deloc după noaptea nunții, care fusese un coșmar. În cele din urmă învățase

să tolereze felul lui de a face dragoste, asudat și viguros. Printr-un fel de autohipnoză, își antrenase corpul să-l accepte, deși mintea ei îl respingea. Nici un gest de-al lui nu reușea s-o excite. Zăcea sub el ca o moartă.

Trebuia să recunoască, fusese nedreaptă cu Daryl. Se măritase cu el din motive greșite. La vremea aceea, credea că feminitatea și căsătoria erau unul și același lucru. Toate femeile se măritau, iar lui Shelley Browning i se părea de la sine înțeles să se conformeze standardelor. Nu i se năzărise niciodată să se revolte împotriva sistemului.

Poate că ar fi avut o șansă la fericire dacă din căsnicia lor n-ar fi lipsit un ingredient esențial: nu-l iubea și nu-l iubise niciodată pe Daryl, căci în inima ei ardea cu o intensitate extraordinară torța unei pasiuni nemărturisite. Se mulțumise cu altcineva fiindcă bărbatul pe care-l dorea era inaccesibil.

- Shelley.

Vocea lui domoală, care străbătea încăperea și anii, era ca o mângâiere. Nu deschise ochii, încercând să se apere.

- Îmi pare rău că ai cunoscut nefericirea. Nu vreau să fiu o complicație în viața ta.

Îi veni să strige că întotdeauna fusese o complicație. În schimb, deschise ochii și spuse pe un ton obosit:

- Așadar, nu insiști să avem o relație?

Grant clătină din cap cu tristețe.

- Nu te pot lăsa să-mi scapi din nou printre degete. M-am gândit că o să fie de ajuns până la sfârșitul semestrului dacă te văd la curs în fiecare zi. Însă nu mai pot aștepta, după cele întâmplate aseară. Zidul care exista pe vremuri între noi nu mai există.

- Ba da, și e mai înalt ca niciodată. Ni s-au întâmplat prea multe.

- Tu ai fost disprețuită, iar eu mi-am pierdut naivitatea. Nici unul dintre noi nu mai este un idealist. Putem să ne ajutăm reciproc.

- Putem să ne și rănim reciproc.

- Sunt dispus să-mi asum riscul.

- Eu, nu! strigă Shelley. Dai buzna în viața mea cu forța unui uragan și te aștepti să mă arunc în brațele tale. Foarte bine, domnule Chapman. Dacă asta îți mângâie orgoliul, află că am fost îndrăgostită de tine. Veneram pământul pe care pășeai. Lumea mea gravita în jurul după-amiezilor pe care le petreceam cu tine. Nu făceam nimic fără să mă întreb ce părere ai fi avut tu despre chestiunea respectivă. Când prietenul meu mă săruta, îmi închipuiam că ești tu. Poftim! Ești mulțumit? Asta voiai să auzi?

- Shelley...

- Dar nu mai sunt o adolescentă cu capul în nori! Dacă te interesează o asemenea dăruire oarbă, caută în altă parte.

Grant scurtă distanța dintre ei din câțiva pași lungi, îi așeză mâinile pe umeri și o zgâlțâi nervos.

- Asta crezi că vreau de la tine? Să mă venerezi ca pe un erou? Să ți se scurgă ochii după mine? Nu, Shelley. Ți respect inteligența, dar te vreau și ca amantă. Goală, pasională și la fel de ispitită de mine pe cât sunt eu de tine. Nu încerca să-mi spui că nu ți-a trecut prin minte gândul ăsta. Scuturând-o din nou, continuă: Nu te-ai întrebat niciodată cum ar fi fost dacă aș fi cedat impulsului din seara aceea, dacă te-aș fi dus pe brațe, te-aș fi dezbrăcat, privit, atins, mângâiat? Dumnezeu

să mă ierte, dar exact asta aş fi vrut să fac, şi am blestemat morala care mă împiedica să-ţi văd trupul, să-l ating, să-l gust, să-i arăt ce înseamnă dragostea.

Shelley gemu şi încercă să-şi îngroape faţa în pieptul lui, dar el nu-i dădu voie. Îi cuprinse chipul cu mâinile, obligând-o să-l privească în ochi.

- Nu ai avut o viaţă sentimentală fericită cu soţul tău. Nu-ţi plăcea să faci dragoste cu el, nu-i aşa?

- Te rog, gemu ea. Încercă să se elibereze, dar Grant nu-i dădu drumul.

- Nu-ţi plăcea, nu-i aşa? întrebă el stăruitor.

Îşi ţinu răsufierea pentru o clipă, apoi scutură furioasă din cap.

- Nu, şopti, apoi repetă mai apăsător: Nu, nu, nu, nu.

- Dumnezeu! În timp ce o legăna cu blândeţe, buzele lui rătăciră peste părul ei, acoperindu-l cu sărutări fierbinţi. Peste câteva clipe îi ridică bărbia cu degetul şi îi desenă conturul în formă de inimă al frunţii. Eşti aşa de frumoasă! Cu ochii aştia fumurii, gura care îndeamnă la păcat, părul moale, strălucitor şi natural, nu răsucit în cine ştie ce forme complicate... Se aplecă şi-şi apăsă buzele peste ale ei, murmurând: Ai nevoie să fii iubită de cineva care apreciază femeia din tine. Lasă-mă să te iubesc!

- Nu ştiu, Grant...

- Mergem în ritmul care-ţi convine ție. Nu ne grăbim.

Gurile li se contopiră într-un sărut. O trase mai aproape şi o simţi cutremurându-se uşor când îşi împinse bărbăţia în ea. Cu degetul mare îi mângâie pielea caldă a gâtului şi apăsă vena care pulsa.

- Vrei să vii cu mine la meciul de fotbal de sâmbăta asta? Întrebarea se așternu ca o mângâiere peste buzele ei întredeschise. O sărută din nou, mușcându-i drăgăstos buza inferioară, și murmură: După meci, profesorii sunt invitați acasă la rector pentru un cocteil. Nu poți fi atât de crudă încât să mă lași să înfrunt plictisul de unul singur.

Ei i se păru că degetul lui îi aluneca pe sub braț, desenându-i conturul sânelui, dar atingerea lui era atât de ușoară, încât nu putea fi sigură. Totuși, era suficient ca să-i taie răsuflarea când răspunse:

- Nu cred că mi-aș putea ierta așa ceva.

El îi degustă din nou gura, slujindu-se de limbă ca de un instrument conceput anume pentru a oferi plăcere.

- E sâmbătă, la două.

După un ultim sărut apăsător, Grant plecă, închizând ușa în urma lui.

- Mai încet, te rog! Cine te crezi? Fundașul vedetă? Îl muștră Shelley pe când Grant o conducea prin labirintul parcurii de lângă stadion către porțile înțesate de microbiști.

- Scuze, spuse el încetinind pasul. M-am gândit că majoreta din tine n-o să vrea să rateze începutul meciului.

Frământările o chinaseră de când acceptase invitația. Bunul-simț îi spunea că ar fi trebuit să-l refuze. Totuși, de câte ori se afla în compania lui, bunul-simț părea s-o părăsească. În plus, nimic nu era mai respectabil decât o petrecere acasă la rectorul universității?

Îi deschisese ușa cu o nerăbdare adolescentină, iar așteptările nu-i fuseseră înșelate. Arăta minunat,

cu o cămașă sport și pantaloni de stofă care îi subliniau fizicul athletic. Părul lui negru, răvășit ca de obicei, strălucea în lumina soarelui de toamnă.

- Ești superbă, zise el, examinându-i fusta în dungi și bluza de mătase care se asorta cu albastrul fumuriu al ochilor.

Fără șovăială sau stângăcie, o trase în brațe și o sărută flămând. După ce trecu peste tulburarea intensă provocată de bruschetea acestui gest intim, ea își petrecu brațele pe după gâtul lui. În cele din urmă, se desprinseseră din îmbrățișare cu inima zvâcnind și răsuflarea tăiată. Grant își lipi buzele de urechea ei și îi șopti:

- Am putea sări peste meciul de fotbal pentru o partidă în doi, chiar aici. Eu o să fiu arbitru și-o să țin scorul. Tu trebuie doar să intri în joc.

Roși furioasă și îl împinse la o parte ca să-și ia jacheta din lână albăstră și poșeta din piele întoarsă. El râdea în continuare când o pofti să se urce în mașina lui neagră, model sport, un Datsun 280 Z. Glumiră și se tachinara în vreme ce el își croia drum prin traficul aglomerat către stadion. Era prima dată când se simțeau relaxați, pe picior de egalitate, ca doi adulți, uitând trecutul morhorât și bucurându-se doar de prezent.

- Nu-i așa că meciurile de fotbal sunt distractive? îi murmură el la ureche.

Pentru ca mulțimea să nu-i despartă, Grant își petrecuse brațele pe după mijlocul ei și o împingea ușor în drum spre locurile rezervate. Subînțelesul vorbelor lui nu-i scăpă. Îi simțea apăsarea grăitoare a masculinității, iar răsuflarea lui, în ureche, pe obraz, pe gât, era o mângâiere dulce și plină de promisiuni.

- Cred că profiți pe nedrept.

- Nu te înșeli. El ridică brațul până ce mâna îi ajunse sub sâni ei. Nimeni din mulțime n-ar fi observat. Dar mă poți condamna, când sunt însoțit de cea mai frumoasă femeie din tot campusul?

- Mai frumoasă chiar decât domnișoara Zimmerman? întrebă Shelley cu o neobișnuită răutate, referindu-se la fata care vorbise cu el în fața cafenelei. E limpede că e atrasă de tine și cu siguranță are câteva însușiri admirabile.

- Îmi plac mai mult însușirile tale.

Împinse brațul cât să-i ridice ușor sâni, astfel încât mesajul lui să ajungă la ea cât se poate de limpede și răspicat. Suspinul lui Shelley îl făcu pe bărbatul de alături să tresară.

- Mă scuzați, v-am călcat?

- Nu, răspunse ea fâstâcită.

Pieptul lui Grant se cutremură într-un hohot de râs tăcut.

Curând, se lăsară cuprinși de valul de entuziasm care însoțea primul meci al sezonului. După-amiaza era splendidă. Soarele strălucea, dar o adiere din nord păstra temperatura moderată. Pe la sfârșitul celei de-a treia reprize, lui Shelley i se făcuse cald, așa că îl rugă pe Grant să o ajute să-și dea jos jacheta. După aceea se simți mult mai bine, dar băgă de seamă că el era foarte agitat. Nu reușea să stea locului nici măcar atunci când pe teren nu se întâmpla mare lucru.

- E ceva în neregulă? îl întrebă îngrijorată. Nu părea să se simtă rău; dimpotrivă, avea un aer sălbatic și rebel care ar fi zguduit din temelii orice femeie. Este ceva în neregulă? repetă ea, când Grant nu păru dispus să răspundă.

- Nu, zise el repezit, blestemând printre dinți. Nici pe departe.

Echipa-gazdă tocmai executa o manevră complicată pentru a câștiga douăzeci și cinci de iarzi, iar mulțimea se ridică în picioare, ovaționând frenetic. Preocupată doar de starea lui de spirit, Shelley își apăsă palma pe brațul lui.

- Grant?

- Trebuia să porți o bluză atât de sexy? o întrebă el, țintuind-o cu ochii aceia care îi apăruseră de atâtea ori în vis.

Năucită, privi în jos. Bluza nu era foarte decoltată, însă adierea de vânt, înșelător de slabă, lipise mătasea de curbele voluptuoase ale trupului ei, desenându-i silueta. Neîndrăznind să-l privească în ochi, se grăbi să îmbrace jacheta și se prefăcu absorbită de evenimentele de pe teren.

După finalul spectaculos al meciului, când echipa-gazdă înscrisese în ultimele minute, părăsiră stadionul la fel de încet pe cât intraseră. Grant își ținea mâna petrecută peste umerii ei, iar coapsele li se atingeau în timpul mersului.

- Nu mă plângeam, să știi, zise el, făcând-o să roșească.

- N-a fost intenționat, te asigur.

- Nu mi-am închipuit așa ceva. Îmi pare rău dacă vorbele mele te-au făcut să te simți stânjenită.

Sinceritatea i se zugrăvea în ochi și în voce, așa că zâmbi iertătoare.

- Îmi pare rău că am reacționat atât de nervos.

El îi apăsă ușor palma pe gât, în semn de înțelegere.

Pe când aşteptau în maşină să iasă din parcare, o întrebă:

- Te-ar deranja să trecem pe la mine? Trebuie să-mi schimb cămaşa şi să aleg o cravată.

- Nu.

Shelley zâmbea, dar inima i se strânsese la gândul că urma să fie din nou singură cu el, lipsită de protecţia unei mulţimi de martori.

Duplexul lui se afla la câteva cvartale de campus, în una dintre zonele mai moderne ale oraşului, dar nu mai puțin liniștită și intimă decât cartierul unde locuia ea. Grant deschise portiera și o ajută să coboare din mașină, apoi o conduse la aleea pietruită care ducea la ușa de la intrare.

- Nu am o verandă la fel de primitoare ca a ta, zise el arătând spre fațada georgiană, severă a casei.

- Dar ai un apartament superb, remarcă Shelley de îndată ce intră.

La parter se afla o încăpere spațioasă, cu șemineu și ferestre mari. În spatele barului se zărea o mică bucătărie, iar o scară în spirală ducea spre dormitorul de la etaj. Masa rotundă din camera de zi era înțesată de cărți despre legislație și politici publice, cu o grosime intimidantă. Pe rafturi se găseau teancuri de reviste, discuri și dosare. Totul era ordonat, dar purta amprenta lui.

- În capăt e o baie mică, dacă ai nevoie să te împrășpezi, îi spuse el pe când urca pe scară.

- Mulțumesc. Cred că trebuie doar să-mi refac puțin machiajul.

Scotoci prin poșetă, dorindu-și ca degetele să nu-i mai tremure așa. În cele din urmă, renunță să mai caute

rujul și-și deschise oglinjoara compactă. Aproape o scăpă din mână când îi auzi glasul de deasupra:

- Ce faci acolo? Ești cuminte ca o școlăriță.

- Păi, eu...

Indiferent ce voia să spună, vocea îi rămase sugrumată în gât. Aplecat peste balustradă, Grant se stropea pe obraji cu apă de colonie... gol până la brâu. Pieptul lui era acoperit de un păr fin și întunecat care părea s-o invite să-l atingă, să-i încerce textura creată cu vârfurile degetelor. Se trezi că-i studia părul de deasupra cataramei aurii de la curea. Își aminti de senzația pe care i-o stârnise când îl mângâiasse la bibliotecă. Întreg trupul ei părea dintr-odată lipsit de vlagă, dar nu-și putea desprinde ochii de la el.

- Vin imediat, o asigură, după care se retrase în afara câmpului ei vizual.

Își închise oglinjoara cu gesturi exagerat de prudente, de teamă să nu o scape, apoi se apucă să-și caute peria. Spera ca gesturile de rutină s-o ajute să nu se mai gândească la bărbatul acela senzațional sau la faptul că sângele îi zvâcnea în tâmpile puternic și dulce precum siropul.

- La naiba!

Înjurătura înfundată răsună de la etaj. Auzi mișcări târșăite, apoi altă injurătură.

- Ce s-a întâmplat?

- Mi-a căzut un nasture de la cămașă, și nu am alta curată care să se potrivească cu sacoul pe care voiam să-l port.

- Ai o trusă de cusut?

- Sigur.

- Adu-o aici, o să văd ce pot face.

În câteva secunde, Grant coborî scările în salturi.

- Am chiar și ață albastră, anunță el încântat.

Îi întinse un ac de cusut și un cartonaș pe care erau înfășurate fire în mai multe culori. Ea îi luă setul din mână, recunoscătoare pentru că avea ceva de făcut și nu era silită să-l privească. Întrucât cămașa lui era deschisă, pieptul acela minunat de viril îi trezea cele mai ascunse fantasme.

- Unde e nasturele?

- Uite, zise el întinzându-i un nasture mic și alb.

- Nu o... dai jos?

- Nu poți coase nasturele așa?

- Ba da.

Shelley înghiți în sec, știind că era mult mai nesigură pe sine decât lăsa să se vadă. Cumva, în ciuda degetelor paralizate, reuși să vâre ața în ac.

- Ar trebui să ne așezăm? întrebă el.

- Nu, așa e foarte bine.

Era al treilea nasture de la guler, cel din mijlocul pieptului. Reținându-și tremurul, Shelley prinse între degete materialul delicat, îl întinse bine și, strecurându-și mâna pe sub el, vârî acul. Se străduia să nu-l atingă, dar firele de păr crețe o gâdilau, iar căldura pielii lui, atât de aproape de mâna ei, i se transmitea în tot corpul. În unele clipe, el părea să nu respire. Când expira, îi simțea răsuflarea pe frunte și pe obraji. Ar fi jurat că zgomotul surd pe care îl auzea era bătaia inimii lui, dar putea la fel de bine să fie a ei. Când termină, abia se mai ținea pe picioare.

- Foarfecă? întrebă cu voce răgușită.

capitolul 5

- Foarfecă? El repetă cuvântul de parcă îl auzea întâia oară. Ochii lui îi țintuiau pe ai ei, îndepărtând strat după strat de apărare, până ce-i ajunse la suflet. Nu știu unde este, zise în cele din urmă.

- Nu-i nimic. Fără a se gândi, dorindu-și doar să încheie acel moment extrem de tulburător, prinse așa între dinți și o rupse în două. Abia atunci își dădu seama că buzele ei se apropiaseră la o fracțiune de centimetru de pieptul lui. Răsuflarea ei îi răscolea părul de pe piept.

- Shelley, oftă el dezmiardându-i creștetul.

Nu reuși să se retragă. Mîntea îi spunea să se ferească, să fugă, dar trupul refuza să se supună. Cedă imediat seducției momentului. Nici măcar nu încercă să lupte cu impulsul care o împingea către el, neîndurător ca fluxul oceanului. Îl atinse drăgăstos cu nasul.

- Din nou, Shelley, din nou. Te rog!

Părea la fel de pătruns ca ea. Vocea îi era inegală și subțiată, lipsită de rezonanța obișnuită când îi prinse chipul între palme.

Shelley închise ochii și își lipi buzele de el. Șovăi o clipă, însă reacția grăitoare a trupului lui o încurajă. Îl sărută din nou, deplasându-se lent pe întinderea pieptului cu mușchi de oțel. Când ajunse la un sfîrc, îi simți privirea sfredelind-o, așa că își ridică ușor capul. Secunde se prelungiseră într-o mică eternitate. Mișcarea hipnotizantă a degetelor lui pe capul ei încetă. Aștepta.

- Ar trebui? șopti ea. Vrei?

- Dar tu vrei?

Luă hotărârea inconștient. Înainte de a-și da seama de implicațiile depline ale acțiunii sale, limba i se strecură printre buze și trecu ușor peste sfârțul lui, după care, tachinându-l, repetă delicat mișcarea. Grant gemu scurt înainte de a o prinde în brațe.

- Doamne, ești dulce. Atât de dulce...

Shelly își lăsa capul pe spate, iar el își coborî buzele spre ale ei. Gurile flămânde se lipiră una de alta, apoi limba lui îi pătrunse în gură și puse stăpânire pe ea. Având grijă să nu-l înțepe cu acul, tânăra femeie își petrecu mâna pe după gâtul lui, trăgându-l mai aproape de ea. Cealaltă mână se întinse peste pieptul maiestuos, pieptănând desigurul de păr, frământând mușchii tari.

Grant se îndepărtă cât să-și poată coborî mâna pentru a-i atinge sâni umflați de dorință. Vârfurile degetelor lui dezmiardară bobocii sensibili, care se întăriră și mai mult sub bluza de mătase.

- Shelley, ai visat vreodată la asta? Ai visat că te ating așa?

- Da, da...

- Și eu. Să mă ierte Dumnezeu, dar visam la asta încă de când erai mult prea tânără ca să apari în asemenea fantezii. În timp ce buzele lui se plimbau peste ale ei, Grant murmură: Acum putem transforma fanteziile în realitate.

Vlăguită, se sprijini de el. Voia să cedeze, deși era conștientă că n-ar fi fost înțelept. Îl iubea. Ajunsese la această concluzie incontestabilă cu mult timp în urmă. Nu mai era un idol, obiectul unor închipuiri adolescente. Era bărbatul pe care-i fusese sortit să-l iubească,

iar acum venise momentul să-și ducă destinul la îndeplinire.

Ce însemnau oare pentru Grant toate acestea? În vreme ce ea tânjise de dorul lui, nutrind visuri imposibile, închipuindu-și situații romantice care n-aveau să devină niciodată realitate, el dusese o viață agitată la Washington. Chiar se gândise la ea, sau avea pur și simplu metode mai sofisticate decât Daryl pentru a o atrage în pat?

Își clădise o existență nouă pe ruinele căsniciei cu Daryl. Planurile ei de viitor fuseseră întocmite cu grijă și se desfășurau așa cum prevăzuse. Dacă l-ar fi primit pe Grant Chapman în viața ei risca să distrugă totul.

Desprinderea din îmbrățișarea lui era mai dureroasă decât o rană de pumnal, dar treptat îl împinse până ce el cedă și îi dădu drumul. Cu umerii căzuți, se îndreptă spre fereastră, privind peisajul crepuscular. Auzi cum Grant își deschise fermoarul ca să-și vâre cămașa în pantaloni, apoi cum îl trase la loc.

- N-am fost niciodată iubitul lui Missy Lancaster.

Nu o atinsese, dar cuvintele lui o făcură să se întoarcă spre el cu ochii măriți.

- Grant, zise ea cu tristețe, asta nu are nici o legătură cu noi. Ezit să... facem dragoste, dar nu din cauza celor întâmplate între tine și fata aceea de la Washington.

Colțurile buzelor lui se relaxară, însă privirea nu-și pierdu intensitatea.

- Mă bucur, fiindcă între Missy și mine nu a fost nimic. Cel puțin, nu ceea ce a crezut toată lumea. Dacă aș fi spus adevărul gol-goluț aș fi dezvăluit o mărturisire confidențială, și nu puteam face asta. Așezându-și

măinile pe umerii ei, stăruind: Crede-mă, Shelley! Nu te mint în privința asta.

Ochii ei îl cercetară atent, însă nu descoperiră nici urmă de tulburare ascunsă.

- Te cred, Grant.

- Îți mulțumesc, oftă el, după care o sărută ușor pe buze. Mergem? Nu vreau să-mi pun în primejdie catedra întârziind la petrecerea rectorului.

Peste câteva minute ieșeau din apartament. Grant își luase sacoul de sus și-și pusese o cravată. Shelley se retrăsese la toaletă ca să-și refacă machiajul - acum chiar era nevoie - și să se pieptene.

Rectorul locuia pe un domeniu aflat în proprietatea universității. Așezată în vârful unui deal, vila impunătoare, în stil colonial, avea o verandă pe care o străjuiau șase coloane albe. Grant parcă Datsunul la baza dealului, după care începură urcușul.

Glasul lui era înșelător de nevinovat când întrebă:

- Dacă povestea de la Washington nu era motivul, de ce m-ai oprit, Shelley?

Pașii ei șovăiră pe aleea cu pietriș. El o prinse de braț și o îndemnă să meargă mai departe.

- Am nevoie de mai mult timp, zise ea cu voce joasă. Trebuie să știu dacă ceea ce simt acum este real sau doar o prelungire a ceea ce am simțit în urmă cu zece ani.

Era o minciună. Îl iubea, îl iubise și avea să-l iubească întotdeauna. Dar nu voia ca el să știe lucrurile acestea deocamdată.

- Nu sunt sigură că vreau să mă implic într-o relație. Mi-a fost foarte greu să-mi pun viața la punct, iar acum, când am cu adevărat șanse de a reuși, mă tem să risc. Se opri și se întoarse cu fața la el. Nu m-am schimbat

foarte mult din liceu, cel puțin în ceea ce privește morală. Pentru mine, sexul nu este o distracție din timpul liber. N-aș putea să fac dragoste cu tine și a doua zi să-mi văd senină de ale mele ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Flacăra din ochii lui o pătrunse până în adâncul sufletului.

- Mă bucur să aud asta, fiindcă dacă aș face dragoste cu tine, nu cred că te-aș mai putea lăsa să pleci.

Lui Shelley îi luă câteva minute ca să se smulgă din transă și să precizeze:

- În afară de asta, suntem în continuare profesor și studentă.

El își dădu ușor capul pe spate și slobozi un hohot de râs.

- Poți scoate oricând argumentul ăsta din mânecă, nu? Caută o scuză mai bună, Shelley. Cui naiba îi pasă de așa ceva?

Rectorului îi păsa. Cocteilul – sau, mai degrabă, degustarea de vinuri – era la fel de rigid și de formal pe cât anticipase Grant. Gazdele îi întâmpinară ceremonios de îndată ce majordomul le deschisese ușa, iar Shelley putu să constate că înfățișarea fizică a rectorului se potrivea de minune cu funcția lui. Era înalt, auster, cu părul argintiu, emanând un aer de superioritate. O salută curtenitor, însă ea simți că ochii lui albaștri și vicleni o măsurau atent.

Soția lui, o matroană solidă cu părul grizonant, într-o nuanță mai albăstrie decât a soțului, avea un zâmbet nesincer încremenit pe față. Părea mai preocupată

să-și aranjeze ciorchinele de diamante de pe pieptul generos decât să-și întrețină oaspeții.

- Ți-o poți închipui pe doamna Martin zvârcolindu-se în ghearele pasiunii? o întreabă Grant cu jumătate de gură, pe când se îndepărtau.

Cutremurată de un hohot tăcut de răs, Shelley aproape scăpă paharul de vin din mână. Îl luase de pe tava de argint pe care o purta unul dintre chelnerii angajați anume pentru seara aceea.

- Taci din gură, mormăi ea printre dinți, străduindu-se să păstreze o expresie cuviincioasă. Din cauza ta o să vărs vinul și va trebui să duc bluza asta la spălătorie, când altfel aş putea foarte bine s-o port încă o dată.

Nu putu să nu observe că femeile din încăpere, colege sau soții ale profesorilor, se adunau în jurul lui Grant ca găinile. O îngrețșau întrebările lor subtile, concepute anume pentru a îndrepta discuția spre Missy Lancaster și sinuciderea ei. Cu pricepere, el reuși să le orienteze către alte subiecte.

Bărbații din încăpere vorbeau despre meciul de după-amiază și despre șansele echipei de a încheia campionatul pe un loc fruntaș. Grant o prezintă pe Shelley fără să intre în detalii, dar unul dintre foștii ei profesori își aminti de ea. Fără îndoială, vestea relației dintre profesor și studentă avea să se răspândească rapid printre invitați.

O jumătate de oră mai târziu, Shelley și Grant se aflau în biroul rectorului, discutând despre avantajele tablelor în comparație cu șahul. Chiar atunci, gazda își făcu apariția în prag.

- Aici erați, domnule Chapman. Speram să pot schimba o vorbă cu dumneavoastră.

Părea destul de prietenos, dar felul în care închise uşile duble în urma lui îi stârni tinerei femei presimţiri sumbre.

- Tocmai admiram încăperea, zise Grant cu amabilitate. E splendidă, la fel ca restul casei.

- Da, răspunse Martin, dregându-şi glasul fără a fi nevoie. După cum ştiţi, clădirea e proprietatea universităţii, dar când am fost numit rector şi ne-am mutat aici, Marjorie a redecorat totul. Se opri în faţa peretelui acoperit de o bibliotecă, îşi prinse mâinile la spate şi începu să se legene pe călcâie. Domnule Chapman...

- Vă rog să mă scuzaţi, murmură Shelley, îndreptându-se spre uşă.

- Nu, doamnă Robins. Ce am de spus vă priveşte şi pe dumneavoastră, aşa că vă rog să rămâneţi.

- Bine, spuse ea după ce aruncă o privire furişă spre Grant.

- După cum ştiţi, începu rectorul sfătos, universitatea are standarde ridicate, atât din punct de vedere academic, cât şi etic. Ținem enorm la reputația instituției noastre, mai ales că se află sub patronajul Bisericii, și ne simțim datori să veghem asupra ei. Din acest motiv, zise el, întorcând capul și fulgerându-i inchizitorial cu privirea, membrii corpului profesoral trebuie să aibă o reputație fără cusur, în campus și în afara lui.

În încăpere se așternu o tăcere mormântală. Cei doi împricinați nu scoaseră o vorbă și nu se clintiră, dar ea băgă de seamă cu coada ochiului că Grant avea pumnii strânși.

- Ne-am asumat un risc angajându-vă la această universitate, domnule Chapman. Senatul v-a evaluat cu atenție dosarul și a hotărât că presa din Washington

a fost nedreaptă cu dumneavoastră. Mărinimos, v-a acordat prezumția de nevinovăție. Aveți recomandări excelente. Când veți publica lucrări științifice, așa cum v-ați manifestat intenția, veți aduce și mai mult prestigiu universității. Dar dacă ieșiți cu o studentă, fie ea și mai în vârstă decât colegele sale, sunteți vulnerabil la critici și aruncați o lumină nefavorabilă asupra instituției, mai cu seamă după tragedia adusă recent în atenția publicului. Mă văd nevoit să vă cer să nu vă mai vedeți cu doamna Robins, al cărei statut de femeie divorțată complică și mai mult situația din punct de vedere moral.

Grant nu păru impresionat nici de seriozitatea rectorului, nici de cucernicia acestuia.

- Altfel, ce se întâmplă?

Tonul lui calm contrasta cu expresia aprigă ce i se întipărise pe față.

- Altfel, ne vom vedea nevoiți să vă revizuim contractul la sfârșitul semestrului.

Grant traversă încăperea spre Shelley și apoi o luă de braț.

- Nu numai că m-ați insultat și mi-ați pus moralitatea la îndoială, dar ați calomniat-o și pe doamna Robins...

- Grant...

- A cărei reputație este fără cusur.

Shelley încercase să-l întrerupă, de teamă că gestul lui cavaleresc de a-i lua apărarea avea să-l înverșuneze și mai mult pe rector. Judecând după paloarea acestuia, puțini îndrăzniseră să-i nesocotească vreodată avertismentele.

- Vă mulțumim pentru ospitalitate, mai spuse Grant, trăgând-o spre ușă. Vă rog să-i transmiteți mulțumiri din partea noastră și doamnei Martin.

Deschise ușa larg, trecu mândru pragul și, cu Shelley de mână, își croi drum printre oaspeții care le aruncau ocheadе pline de curiozitate. Cu obrații fierbinți de jenă, Shelley se rugă ca genunchii să nu-i cedeze, măcar până ieșeau din casă.

Nu cedară până ajunseră la mașină, moment în care se prăbuși tremurând pe scaunul pasagerului. Grant vorbi abia după ce părăsise aleea vilei, intrând pe șoseaua puțin circulată:

- Sunt lihnit de foame. Ce ai prefera? Pizza?

Ea întoarse capul și-i aruncă o privire șocată.

- Pizza? Grant, rectorul universității tocmai te-a amenințat cu concedierea!

- Nu poate face asta fără votul majoritar al senatului universității. În ciuda publicității negative de care am avut parte și a aurei de scandal care mă învăluie, unii membri sunt fermecați de celebritatea mea și vor să mă păstreze. Alții își dau seama că sunt un profesor al naibii de bun. Singurul lucru care mă înfurie la culme e felul în care te-a atacat. Ce măgar fățarnic! Dacă ar avea ocazia, nu cred că ar refuza să iasă cu tine.

- Grant! strigă ea acoperindu-și fața cu mâinile.

Tulburarea evidentă din glasul lui Shelley îl trezi la realitate. Posomorât, nu mai scoase o vorbă pe tot parcursul drumului, nici măcar atunci când opri în fața casei ei.

Vreme îndelungată, stătură împietriți în tăcere. Profilul lui, luminat de strălucirea slabă a felinarelor de pe stradă, era la fel de ferm precum al rectorului Martin. În cele din urmă, Shelley își adună curajul și spuse:

- Nu ne mai putem vedea, Grant. Nu ca astăzi.

Când se întoarce cu fața spre ea, hainele îi foșniră în întuneric. Își petrecu brațul pe după tetiera ei și o țintui cu privirea.

- O să lași o caricatură a respectabilității cum este Martin să ne despartă?

- Știu ce este, oftă ea. Dacă n-ar ocupa funcția pe care o ocupă, nu m-aș gândi nici o clipă la el sau la părerile lui. Dar este rectorul universității, iar tu ești angajatul lui.

- În contract nu am nici o clauză referitoare la femeile cu care pot ieși.

- Dar există o lege nescrisă conform căreia profesorii nu ies cu studenții. Am încercat să-ți spun din primul moment ce vor crede despre noi oamenii de aici. N-ai vrut să asculți. Nu suntem pe Coasta de Est sau de Vest, ci în inima Americii. Asemenea lucruri nu se fac, pur și simplu.

- Ce e atât de groaznic în ceea ce facem? strigă el, pierzându-și calmul pe care se străduise atât de mult să-l păstreze. Când o văzu tresărind, înjură în barbă și oftă exasperat: Îmi pare rău. Nu sunt furios pe tine.

- Știu, zise ea domol.

- Nu mai vreau încă un scandal în viața mea. La naiba, e ultimul lucru pe care mi-l dorește. Mai ales, nu vreau un scandal care să te afecteze în vreun fel. Dar, pe toți dracii, nu pot renunța nici la tine.

- Va trebui. Cum crezi că m-aș simți dacă ți-ai pierde slujba din cauza mea? Crezi că aș putea trăi cu ideea asta?

- Am trecut prin greutăți mai mari, Shelley. Crede-mă, sunt un luptător. Nu m-ar afecta.

- Pe mine m-ar afecta foarte mult. Deschizând portiera, Shelley murmură: La revedere, Grant.

Mâna care o prinse de braț avea tăria unei gheare de oțel.

- N-o să-i las să ne despartă, indiferent cu ce ne-ar amenința. N-o să te las nici pe tine să renunți la tot. Shelley, am nevoie de tine. Te vreau. Știu că și tu mă vrei la fel de mult.

Cealaltă mână răsări din întuneric și o cuprinse de ceafă, trăgând-o înspre el.

- Nu, reuși ea să îngaime înainte ca buzele lui să le acopere pe ale ei într-un sărut brutal, în care pasiunea se împletea cu frustrarea.

În timp ce o imobiliza cu o mână, o coborî pe cealaltă pentru a-i cuprinde sânul. Degetele lui, pricepute în arta seducției, îi mângâiară sfârcul până când acesta se întări, dovadă a dorinței ei crescânde.

- Nu, te rog... șopti ea. Nu mă mai atinge.

Limba lui alunecă pe buza ei inferioară, apoi o răsfrânse pentru a-i dezmiarda interiorul dulce.

- Nu-mi refuza asta, Shelley. După atâta vreme, nu-mi răpi șansa la plăcere. E șansa amândurora, pentru care am plătit destul până acum. Vreau doar să te cunosc în întregime.

Începu cu urechea, pe care o exploră conștiincios, gustând și mușcând cu blândețe. Mâna lui Shelley se încheștase pe coapsa lui. Fără a se gândi, strângea tot mai tare mușchiul încordat de sub pantalon, pe măsură ce dezmierdările lui îi sporeau excitația. Dacă Grant nu ar fi fost stăpânit deja de dorința de a o poseda, gestul ei ar fi fost de ajuns ca să-l atâțe. Așa, mângâierea

ei inconștientă îi intensifică hotărârea de a-i înlătura temerile și rezervele.

Gura lui flămândă coborî pe pielea netedă a gâtului, apoi, fără să se sinchisească de prezența hainelor, depuse săruturi fierbinți și umede pe curbele generoase ale sânilor ei. Când ajunse la sfârc, Shelley îi suspină numele și își împleti degetele în părul lui.

Limba lui trecu ușor peste mugurele întărit, arzând-o prin mătasea albastră și prin dantela subțire a sutienului. Respirația ei deveni agitată și superficială în vreme ce sărutul devenea tot mai insistent. Când gura lui îi cuprinse în întregime vârful sânelui, nu-și putu reține un strigăt de plăcere.

Celălalt sân se bucură de aceeași atenție meticuloasă. Grant își eliberă gura doar cât să-i rostească numele într-un murmur răgușit, apoi își strecură mâna pe sub fusta ei pentru a-i mângâia coapsa. Cu sensibilitatea atâtată de textura mătăsoasă a ciorapului, Shelley începu să-și rotească bazinul de parcă ar fi vrut să-i încurajeze explorarea.

Nici unul nu era pregătit pentru tumultul de emoție care-i zgudui când mâna lui ajunse la încheietura coapselor. Cu fruntea apăsată pe sânii ei, Grant șopti cuvinte de alint în vreme ce degetul lui mângâia erotic rotunjimea dulce a pubisului, iar coapsele ei se relaxau și se desfăceau ușor.

- Shelley, trebuie să te iubesc, spuse el cuprinzându-o cu un braț.

Bărbatul pe care și-l dorise dintotdeauna îi oferea acum o pasiune fără limite. De ce se sfia să o primească? Fiindcă nu era un basm, ci viața reală.

„Asemenea lucruri nu se întâmplă în realitate, se gândi ea. Nici un bărbat la care o femeie a visat ani în șir nu se întoarce în viața ei ca un prinț călare pe un cal alb. Nu există deznodăminte perfecte. Undeva, cândva, trebuie plătit un preț.”

Ar fi fost lesne să cedeze șoaptelor lui de dragoste și dorinței ei arzătoare. Îl dorea cu fiecare părticică din trup și din suflet, însă riscul era prea mare pentru ceea ce ar fi putut rămâne doar plăcerea unei nopți.

Grant era dispus să riște totul de dragul unei aventuri. În fond, putea oricând să se retragă. Când termina cu ea, după ce îi frângea inima din nou, putea pur și simplu să dispară, lăsând-o să-și adune din nou cioburile risipite ale vieții.

Nu credea cu adevărat că Grant s-ar fi putut dovedi atât de insensibil. Pe de altă parte, nu crezuse asta nici despre Daryl. Judecând la rece, femeile erau la mila bărbaților pe care îi iubeau. Oricât de mult ț-ar fi iubit pe Grant, nu voia să mai fie atât de vulnerabilă.

La început, Grant nu-și dădu seama că ea se zbătea să se desprindă de el, nu să se apropie. Atunci când mâinile ei îl împinseră cu hotărâre, o privi nedumerit, scuturând din cap ca să-și limpezească mintea.

- Shelley?

- La revedere, Grant.

Deschise portiera și coborî împleticindu-se.

- Shelley! îl auzi strigând-o.

Alergă pe alee, intră în casă și trânti ușa de parcă ar fi fost urmărită de diavol. Asemenea unui robot, care știa exact ce să facă, dar era lipsit de sentimente, se duse în dormitor și se dezbracă. Era atât de tulburată, încât

vederea celor două pete de pe bluză o făcu să izbucneasă în lacrimi la gândul că trebuia dusă la curățătorie.

Petrecu duminica închisă în casă. Ploaia neconținută reprezenta o scuză perfectă ca să nu iasă. Primi un telefon de la mama ei, care o întrebă dacă se întâmplase ceva nou și dacă îi plăceau cursurile din semestrul acela. Shelley alese să nu-l pomenească pe profesorul de științe politice.

Grant părea dornic să-i respecte hotărârea: în ciuda așteptărilor ei, nu o sună.

Luni seara se luptă cu sine însăși, întrebându-se dacă să meargă la cursul lui Grant de a doua zi sau să renunțe la el, așa cum amenințase cu o săptămână în urmă. Avea motive clare ca să renunțe; cu toate acestea, găsi și argumente pentru a continua.

În primul rând, nu voia să-i ofere rectorului Martin satisfacția victoriei. Nu era vorba că rectorul ar fi aflat, dar nu putea îndura gândul de a ceda așa de repede.

În al doilea rând, nu voia ca Grant să o considere o lașă. Se lăudase că-și pusese viața la punct, că era independentă și că se putea descurca foarte bine singură. Dacă dădea înapoi la primul semn de dificultate și se retrăgea cu coada între picioare, ar fi socotit-o proastă, imatură și nedemnă de atenția pe care i-o acordase. N-ar fi putut suporta așa ceva.

Marți, cu ochii înroșiți de plâns și cu o hotărâre severă întipărită pe trăsăturile-i delicate, se duse la curs. Grant era în picioare, aplecat peste catedră, frunzărindu-și notițele. Felul în care își încleștă falca dădu de înțeles că era conștient de prezența ei, dar nu se sinchisi să ridice privirea.

Totul decurse la fel în următoarele două săptămâni. Nu se mai uită niciodată la ea ca și cum ar fi văzut-o cu adevărat. În repetate rânduri, Shelley vru să intervină în discuțiile aprinse pe care Grant le încuraja în timpul cursului, dar se abținu. Era capabilă să păstreze tăcerea la fel de mult ca și el.

Într-o după-amiază, când venise mai devreme anume ca să-l oblige să-i adreseze cuvântul, îl surprinse în compania domnișoarei Zimmerman. Studenta era aplecată peste colțul catedrei într-o atitudine seducătoare și deloc subtilă. Cu un zâmbet larg pe chip, el își înclinase scaunul pe spate și își sprijinise picioarele pe colțul catedrei, foarte aproape de coapsa ei. Shelley scrâșni din dinți, făcând eforturi să-și domolească pornirea de a smulge scaunul de sub el și de a o pălmui zgomotos pe domnișoara Zimmerman peste obrazul fardat excesiv.

Furioasă pe Grant și dezgustată fiindcă-i păsa, nu-și luă deloc notițe în timpul cursului, preferând să se uite ostentativ pe geam. La final, înșfăcă teancul de cărți de pe bancă și se repezi pe lângă el, îndreptându-se spre ușă.

- Doamnă Robins?

Se opri brusc, astfel studentul care venea în spate se izbi de ea. Iar fi ignorat apelul, dar colegii ei îl auziseră. În afară de asta, nu voia să-i dea apă la moară să o ia peste picior. Își îndreptă spatele și umerii și se întoarse pentru a-i întâmpina ochii verzi-fumurii.

- Da? rosti ea cu toată răceala de care se simțea în stare, deși sângele începuse să-i fiarbă din clipa în care îi spusese pe nume.

- Am nevoie de un asistent de cercetare care să mă ajute și la evaluarea lucrărilor. Ați fi interesată de post, doamnă Robins?

capitolul 6

Se holba la el încremenită în timp ce studenții se îndreptau într-o mulțime zgomotoasă spre ieșire. Ce-și închipuia, că era o păpușă care dansa când trăgea de sfoara potrivită? Nu-i acordase nici o atenție vreme de câteva săptămâni, iar acum îi cerea să-i fie asistentă de cercetare!

- Nu cred, domnule Chapman, spuse ea pe un ton glacial.

Înainte să-i întoarcă spatele, el adăugă grăbit:

- Dați-mi voie, cel puțin, să vă explic care este fișa postului. Dacă nu sunteți interesată, voi ruga pe altcineva.

Discuția lor părea cât se poate de obișnuită, dar atracția sexuală și ostilitatea clocoteau sub pojghița cuvintelor politicoase. Shelley avu impulsul de a-l potopi cu reproșuri fiindcă o ignorase; în același timp ar fi vrut să se arunce în brațele lui, implorându-l să o primească.

Îndeajuns de matură ca să-și recunoască slăbiciunea, refuză să-și trădeze emoțiile, adoptând o expresie impasibilă și o postură rigidă. Când ultimul student părăsi sala de curs și închise ușa, Grant spuse calm:

- Luați loc, doamnă Robins.

- Mă grăbesc, domnule Chapman. Prefer să rămân în picioare. Nu sunt interesată să devin asistenta dumneavoastră.

El clătină din cap și-și trecu palma peste ceafă, într-un gest de iritare. Shelley își aminti de felul în care îi descrisese profesorul tipic și își înăbuși un chicot. Nu arăta așa nici pe departe. Croiala pantalonilor lui era fără cusur, scoțându-i în evidență șoldurile înguste. Cămașa ecosez, în nuanțe de gri, verde și ruginiu, se întindea peste mușchii netezi ai pieptului și umerilor. Desprinzându-și cu greu privirea de la smocul de păr întunecat care i se ițea prin guler, o ridică spre ochii lui.

Se dovedi o greșeală nesăbuită, căci pofta pe care o citi acolo o reflecta fidel pe a ei.

- Am nevoie de ajutor pentru documentare, doamnă... La naiba! Shelley. Ar presupune lectura unor materiale pentru care să-mi faci dări de seamă orale, nu scrise. Avem un examen săptămâna viitoare și am nevoie de ajutor la evaluare. Am grupe de peste patruzeci de studenți.

Ea își studia vârfurile pantofilor. Nu erau nici pe departe la fel de interesante ca silueta lui masculină, dar nu voia să riște. Când o privea, avea impresia că mintea înceta să-i funcționeze. Se strădui să imprime vocii un ton categoric.

- Nu vă pot ajuta.

El continuă ca și cum n-ar fi auzit-o.

- Ești o studentă excelentă. Știu că semestrul acesta ai un program încărcat, dar nu lucrezi și nu ai obligații de familie. Iar eu am nevoie de tine.

Shelly își ridică repede privirea. Cuvintele acestea îi aminteau de altele, pe care le mai auzise. Expresia pierdută de pe fața lui Grant îi confirma bănuiala că pledoaria lui ascundea un înțeles mai profund, dar simți cum îi cedau ultimele rămășițe de împotrivire.

- Sunt convinsă că puteţi găsi pe altcineva, răspunse ea cu un tremur în glas.

- Şi eu sunt convins. Dar nu vreau pe altcineva. Te vreau pe tine.

Postura țeapănă pe care şi-o impusese se relaxă treptat, până ce conturul umerilor îşi recăpătă moliciunea feminină. Ferindu-se de ochii lui de culoarea muşchiului, privi pe fereastră la norii cenuşii.

- Unde vrei să lucrăm?

- Cel mai bine ar fi în apartamentul meu. Toate textele sunt acolo. Cărţile sunt prea grele ca să le porţi după tine. În plus, am un sistem excelent de catalogare pentru examene.

- Ar fi o nebulie, Grant. În loc să-i spună că n-ar fi îndurat să împartă încăperea aceea primitoare cu el, se gândi să-i ofere un pretext imbatabil: Dacă rectorul Martin ar afla vreodată...

- I-aş spune că am avut nevoie de un asistent, lucru adevărat, şi că eşti cea mai bună studentă a mea, lucru de asemenea adevărat.

Îl înfruntă cu toată stăpânirea de sine şi calmul de care se simţea în stare.

- Ar fi totuşi de preferat ca asistentul acesta de care ai atâta nevoie să fie un student, nu o studentă.

Pentru prima dată, colţurile gurii lui schiţară un zâmbet fugar.

- De preferat pentru cine? Observând că trăsăturile ei se destinseseră puţin, se grăbi să adauge: Ți-am simţit lipsa, Shelley.

- Nu spune asta, îngăimă ea blestemând lacrimile pe care le simţea adunându-se în ochi. Nu, te rog! Nu complica situaţia.

- Tu o complici. Ți-am spus că mergem în ritmul tău, dar eu nu mai suport situația asta incertă și chinuitoare.

- M-ai ignorat aproape trei săptămâni, îi atrase ea atenția. Aș fi putut la fel de bine să fiu moartă.

- Nu, Shelley. Eram prea conștient de prezența ta. Am sperat, pervers, că suferi la fel de mult ca mine. În fiecare noapte zăceam în pat cu gândul la tine, la mirosul, la gustul tău.

- Nu...

- Te doresc atât de mult, încât doare. Făcu un pas în față și-i așeză mâinile pe umeri. Shelley...

- Domnule Chap... Mă scuzați, interveni studenta provocatoare pe un ton târăgănat și insinuant.

Se rezema de ușa deschisă, cu o privire vicleană în ochii mijiti.

Shelley își șterse discret lacrimile de pe obraji și se întoarse spre fereastră. Își încrucișă brațele peste talie, într-un gest defensiv.

- Ce este, domnișoară Zimmerman? întrebă Grant scurt.

Deloc intimidată, fata îi întâmpină expresia severă cu un zâmbet insolent.

- Nimic. Poate aștepta. Pe curând, zise ea, după care părăsi sala de curs, închizând bine ușa în urma ei.

Pentru o clipă încărcată de tensiune, nici unul dintre ei nu se clinti. Apoi Grant se apropie de ea.

- Shelley, îmi pare...

- De ce n-o rogi pe ea să-ți fie asistentă? Pare mai mult decât dispusă să facă orice pentru tine.

Expresia surprinsă de pe fața lui o umplu de satisfacție, însă nu reuși să-i alunge supărarea. Irațional, își vărsa pe el furia pe care ar fi trebuit s-o focalizeze

asupra propriei idioteții. Nu era mai presus decât celelalte, gata să se arunce în brațele lui, tânjind după atingerea lui. Câte se mai țineau după el? Gândul că poate era doar o femeie dintr-un întreg harem o înfuria.

- Sunt sigură că domnișoara Zimmerman a ta sau alta de felul ei ar da orice ca să petreacă seri lungi alături de tine, aplecată peste volumele tale prăfuite.

Lui Grant îi fu greu să-și stăpânească mânia. Shelley își dădu seama după crisparea maxilarului și după felul în care își ținea brațele, țepele pe lângă corp.

- Nu e domnișoara Zimmerman „a mea”. Ce legătură are? E o studentă tânără și prostută. Și ce? Ai puțină încredere în mine, Shelley! Vrei să mă ajuți sau nu?

Era o provocare pe care trebuia s-o accepte dacă nu voia să pară lașă.

- Da, o să te ajut. O să fac cercetare și corectură pentru tine. Dar e o chestiune strict profesională.

- Sigur.

- Vorbesc serios. Strict profesională.

- Am înțeles.

Amândoi mințeau și știau asta. La momentul respectiv, minciuna le era utilă ca să pretindă că nu era vorba decât de o simplă relație academică.

- Și cu cât o să mă plătești?

El mormăi o înjurătură și-și vârî mâinile în buzunarele pantalonilor, gest care-i sublinia conturul șoldurilor. Shelley își abătu privirea.

- Ce părere ai de douăzeci de dolari pe săptămână? Două seri pe săptămână.

- Patruzeci sună mai bine. Douăzeci pe seară, cel mult trei ore, de la șapte la zece.

- De acord, oftă el. Te aștept în seara asta.

- Trebuie să mă pregătesc pentru un test la economie. Pot veni mâine-seară.

- Bine. O să vin să te iau.

- Vin singură cu mașina.

Supărarea și frustrarea alcătuiau o aură palpabilă în jurul lui. Scăpăra de mânie.

- Știi unde stau.

- Da. Ne vedem la șapte fix, domnule Chapman.

Trecu pe lângă el, deschise ușa și părăsi sala de curs înainte de a ceda impulsului de a-și îngropa degetele în părul lui des și zburlit și de a-l implora să o sărute.

- Ești foarte punctuală, remarcă el când îi deschise ușa în seara următoare.

- Am promis că voi fi.

- Intră!

Purta o pereche jerpelită de blugi, un tricou fără mâneci și o pereche de mocasini. Shelley simți cum i se accelera pulsul, dar trecu pe lângă el afișând un calm olimpiu. Își alesese cu grijă ținuta, formată dintr-o bluză albă cu jabou, o cravată neagră îngustă și o fustă din lână neagră. Părul strâns într-o coadă subțire contribuia la aspectul impecabil și eficient pe care era esențial să-l creeze. Se uită cu voită neplăcere la mormanele de hârtii care înșesau măsuta de cafea și podeaua.

- De unde încep?

El îi agăță pelerina într-un cuier de lângă ușă și îi făcu semn s-o ia înainte.

- Aș vrea să te uiți peste cărțile astea, îți spun eu la ce capitole, și să notezi situațiile în care Congresul a trecut peste vetoul președintelui. De asemenea, notează și dacă legea aprobată a avut, în cele din urmă, efecte benefice

și din ce motive. O să fie o întrebare bună pentru examen, iar dacă studentul a citit bibliografia ar putea oferi mai multe exemple pertinente.

- N-o să dau și eu același examen?

- O să primești alte întrebări.

Ea încuviință absentă, căci nu se putea gândi decât la ochii lui minunați. Privirea lui Grant rătăci spre gura ei și zăbovi acolo o clipă, înainte să spună ursuz:

- Eu o să lucrez aici, dacă ai întrebări.

Petrecură restul serii în aceeași încăpere, dar nu se întâmplă nimic. După ce Shelley se așează comod pe canapea, el porni sistemul stereo, apoi se îndreptă spre masa înșesată de materiale și se apucă de treabă. După o oră, sau poate chiar mai mult, se ridică și se întinse, ridicându-și brațele deasupra capului. Shelley ridică privirea din întâmplare și zări în treacăt pielea dintre tivul bluzei și blugii cu talie joasă. Observat așa, pe furiș, buricul lui, acoperit de părul negru și mătăsos pe care și-l aminteau atât de bine degetele ei, căpăta o aură erotică surprinzătoare. Modul în care blugii roși îi scoteau în evidență masculinitatea îi făcea inima să bată năvalnic și dureros. Își trecu limba peste buze și coborî cu greu privirea la pagina pe care o citea. Preț de câteva minute, nu reuși să se concentreze asupra cuvintelor, care deveniseră neclare.

- Cola? o întrebă el ținând ușile barului deschise.

- Da, te rog.

Se întoarce în camera de zi cu două pahare înalte. Așează unul pe un suport, pe măsuta de cafea.

- Mulțumesc, zise ea cu vocea limpede.

- Cu plăcere, răspunse el politicos.

La ora zece fix își vârî pixul în geantă, aranjă cu grijă paginile pe care notase informațiile cerute și se ridică. Îi duse bârțile la masă.

- Gata, Shelley?

Privirea lui îi urmărea sânii, care se ridicau și coborau iute.

- Da, am terminat. Dacă e nevoie de lămuriri pe marginea notițelor mele, le ofer cu plăcere.

Brățele lui goale arătau minunat. Curbele bine reliefate ale mușchilor erau accentuate de jocul de umbre și lumini. Își dori să-l atingă, să-l mângâie cu dragoste, asemenea unui sculptor care admiră statuia pe care a făurit-o din lut.

- Nu mă îndoiesc că sunt clare și concise, spuse el ridicându-se. Vrei să te plătesc cu bani gheață?

Se apropiase prea mult, așa că ea se retrase spre ușă. Cu ochii plecați, își îmbracă pelerina.

- Nu. Îmi poți da un cec la fiecare două săptămâni.

- În regulă.

Vocea lui scăzută, răgușită, o atrăgea irezistibil. Își atinse umărul cu bărbia când întoarse privirea spre el.

- Noapte bună.

Avea mâna pe clanță, dar șovăi să o apese. Își dorea să spună sau să facă ceva, să îi ceară să pună capăt acestei farse ridicole. În clipa aceea, când trupul îi cerea imperios să cedeze, i s-ar fi supus cu bucurie, alungând ultimele rămășițe de precauție. De ce nu se apropia de ea, de ce nu o mângâia, nu o săruta? Fața lui avea o expresie împietrită, care îi ascundea cu desăvârșire intensă frământare interioară. Își luă rămas-bun scurt și politicos.

- Noapte bună.

*

În seara următoare, Shelley se ocupă de evaluarea lucrărilor. El îi dăduse o listă de puncte pe care trebuia să le atingă fiecare eseu.

- Notează doar elementele din barem. Calculez eu nota mai târziu.

Lucrăra în tăcere până când fură întrerupți de țârăitul telefonului. Grant se ridică de pe canapea, unde stătuse întins pe spate, cu cartea pe care o citea sprijinită de piept.

- Alo?... Nu, domnișoară Zimmerman, nu cred că v-am pus notă, deocamdată... Nu, veți afla nota odată cu toți colegii dumneavoastră... Apreciez asta, dar... Nu. La revedere!

Așeză la loc receptorul cu o expresie de iritare.

- Fata asta nu renunță niciodată!

- Pru?

Se întoarse spre Shelley cu o încruntare exasperată.

- Pru?

Ea ridică lucrarea studentei, pe care tocmai o corectase.

- Prescurtare de la Prudence. Este scris chiar aici. P-R-U-D-E-N-C-E, cu primele trei litere încadrate de ghilimele.

El își dădu capul pe spate și izbucni în hohote de râs.

- Dacă ăsta nu e un nume nepotrivit, nu știu care altul ar putea să fie.

- Sună des?

Shelley formulase întrebarea parcă într-o doară, în timp ce aranja cu grijă cărțile pe care le citise deja.

- Geloasă?

- Nu, zise ea scurt, dar nuanța fumurie din ochii ei albaștri îi dezvăluî focul care mocnea sub suprafață.

Grant rânji răutăcios.

- Sună în zilele în care nu uită în sala de curs un obiect după care trebuie să se întoarcă sau când nu dă peste mine întâmplător la Centrul pentru studenți. E subtilă ca o locomotivă.

Shelley era pe cale să-i spună că nu se cuvenea să primească apeluri de la studenți, dar ce drept avea să-o facă? În fond, ea și Pru Zimmerman erau pe picior de egalitate.

- E atrăgătoare într-un fel foarte durduliu, comentă ea pe un ton posac.

- Țsta e doar un alt fel de a spune că are sânii mari!

Ea căscă gura de uimire, ceea ce îl făcu să râdă iarăși în hohote. Ofensată, închise gura și mormăi printre dinți:

- Văd că ai observat.

- Aș observa și un buldozer care se îndreaptă spre mine cu viteză.

- Bietul de tine!

- Ce să fac dacă toate studentele din campus sunt îndrăgostite? Zâmbetul lui se preschimbă într-o încruntare fioroasă. Tu vorbești! Am văzut privirile galeșe pe care ți le aruncă tipul care stă lângă tine la curs. Pe de altă parte, ar trebui să-ți mulțumesc pentru că îl ții treaz în timpul orelor. Se apropie de ea până ajunse la o palmă distanță și murmură: Îl înțeleg. Și pe mine mă țin treaz fanteziile în care joci rolul principal.

Brusc, Shelley își simți gura uscată.

- Trebuie să plec, zise cu voce răgușită.

Ocoli masa cu atâta grabă, încât își juli șoldul. În mod surprinzător, Grant nu încercă s-o oprească, dar o urmări prin încăpere ca un prădător pe când ea își lua poșeta, haina și dosarul cu care venise.

- Shelley?

- Da?

Privirea lui îi cercetă fața, zăbovind mai mult asupra gurii.

- Nimic, oftă el. E în regulă dacă mai lucrăm vineri seară? Joi am o ședință de departament.

- Da.

- Ne vedem atunci.

- Plouă? Grant se ridică din fotoliu și se duse la fereastră.

- Da, plouă cu găleata.

- Era frig când am ajuns acasă mai devreme.

În după-amiaza aceea, clubul studentesc din care făcea parte organizase un ceai pentru doamnele din corpul didactic. Shelley mai zăbovise ca să ajute la curățenie și, fiindcă era în întârziere, mersese pe jos până la apartamentul lui Grant. Era mai aproape decât parcare unde își lăsase mașina dimineată.

Sosise cu râsuflarea tăiată, purtând încă bluza gri de mătase pe sub un taior albastru ardezie.

- Vii de la o nuntă? comentă el zeflemitor când îi deschise ușa.

Lucraseră în tăcere ore în șir. Acum, ajunsă la finalul teancului de lucrări, Shelley ridicase capul când auzise ropotul ploii pe acoperiș, două etaje mai sus.

- Vrei să fac focul? Stai cu picioarele strânse sub tine de vreo oră, și știi cât de reci pot deveni.

Cuvintele lui îi amintiră de seara petrecută în bibliotecă, când îi încălzise picioarele cu mâinile. Preț de o clipă se priviră în ochi, după care ea se uită la șemineu cu melancolie.

- Nu trebuie să te deranjezi. Mai am câteva teste de evaluat, după care trebuie să plec.

- Nu e nici un deranj, zise el.

În timp ce Grant se ocupa de foc, Shelley mai citi două lucrări și făcu însemnări pe margine. Era concentrată asupra unui eseu indescifrabil când, brusc, lumina se stinse, iar încăperea se cufundă în întuneric.

Ridică privirea și-l văzu pe Grant coborând mâna de la întrerupătorul de pe perete. Pe fundalul flăcărilor părea mai masiv, mai puternic și mai masculin ca oricând. Chipul îi era luminat de focul din vatră, care îi desena umbre adânci pe față. Din pricina contrastului, expresia lui era imposibil de descifrat, în schimb hotărârea cu care se îndrepta spre ea îi dezvăluia intențiile.

Shelley se așeză cu spatele drept și își lipi tălpile de podea, parcă pregătindu-se să o ia la fugă.

- Mai am de evaluat un eseu, zise ea cu voce tremurătoare.

- Poate aștepta. Eu nu mai pot. Am așteptat deja zece ani.

Cu lumina focului dansându-i în privire, întinse mâna și-i îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte, apoi îi mângâie cu tandrețe obrazul înroșit de emoție. Peste câteva clipe, buzele pline se răsfrânseră pentru a-i primi atingerea, lăsându-l să-și îmbibe degetul mare cu nectarul gurii ei.

Shelley își ținu răsuflarea când mâna lui îi alunecă pe gât, apăsă blând în gropița de la bază, apoi îi dezmierează clavicula.

Prin degetele lui părea să i se scurgă în trup o letargie delicioasă. Cum putea fi răspunzătoare pentru ce avea să se întâmple, când atingerea lui îi risipea orice împotrivire?

Când degetul lui arătător își croi drum spre decolteul adânc, Shelley deschise ochii mari pentru a-i întâlni pe ai lui. O singură privire fu de ajuns; toate precauțiile, rezervele și inhibițiile fură uitate.

Chipul lui era un curcubeu de dorințe. Privirea îi strălucea de pasiune. Printre buze, răsuflarea inegală aducea un tribut de dragoste femeii pe care mâinile lui o venerau. O mână îi sprijinea capul ridicat spre el, pe când cealaltă se delecta cu pielea ei ca mătasea.

Inima îi stătu în loc, apoi porni să bată nebunește când mâna lui se opri la primul nasture. Grant aștepta, savurând momentul, lumina focului, ploaia, expresia încântată de pe fața ei. Apoi degetele lui eliberară din butonieră nasturele îmbrăcat în mătase. Îi apăsă palma peste inimă, vrând parcă să-i simtă fiecare zvâcnire.

Al doilea nasture se desprinse, grație degetelor lui pricepute, însă nici unul dintre ei nu se clinti. Se priveau în ochi de parcă s-ar fi hipnotizat reciproc.

La început, doar buricul degetului arătător alunecă peste marginea lenjeriei ei intime din satin gri, însă curând i se alăturară și celelalte ca să exploreze rotunjimea sânilor acoperiți de dantelă. Shelley schiță un zâmbet, pe care el i-l întoarse, însă expresia de pe fața lui nu-și pierdu intensitatea.

Grant coborî breteaua de satin a sutienului suficient cât să poată îndepărta dantela care îi acoperea sânul și zăbovi să-i privească pielea de fildeș care strălucea, însuflețită parcă de o viață proprie.

O atinse cu nețărmită grijă, uimit de rotunjimile generoase care păreau înșelător de mici sub haine, dar care-i umpleau palma. Desenă cu degetul conturul sfârcului, apoi o ațâță și mai intens frecându-l delicat între degete. Un sunet, pe jumătate suspin, pe jumătate scâncet, scăpă din gâtul ei pe când se apleca în față. Agitată, căută ceva de care să se apuce, care s-o rețină în lume, care s-o împiedice să se piardă în abis.

Își strecură mâna sub puloverul lui și o înfipse adânc sub talia blugilor, strângând materialul între degete, apoi își apăsă fruntea peste pieptul lui, clătinând capul într-o parte și alta, în vreme ce el îi tortura dulce sânul. Mâna lui, apăsată pe ceafa ei, o apropia tot mai mult.

- Grant, Grant, repetă ea într-un ritm senzual, ce se potrivea pe cadența imprimată de degetele lui mângâietoare. Sutienul îi alunecase sub sâni. Mâinile lui rătăceau aparent fără țință, dar o atingeau în așa fel încât să-i trimită prin trup val după val de plăcere.

- Te rog... suspină ea. Îl trase cu mâna, încercând să-l aducă mai aproape.

În cele din urmă, Grant îngenunche în fața ei și îi cuprinse obrajii între palme.

- Shelley, te iubesc. Răsuflarea lui dulce și fierbinte îi adia pe buze. Nimic nu mă poate opri.

Ea clătină din cap.

- Nu vreau să te oprești.

Cu mâini sigure și nerăbdătoare, îi cuprinse capul în mâini și îl coborî spre sâni. Tulburat, orbește, el îi acoperi cu sărutări fierbinți și umede pielea parfumată.

Când gura lui îi cuprinse sfârcul și îl supse ușor, ea își arcui instinctiv spinarea. El îi petrecu mâna pe după mijloc și o sili să se miște în sus și în jos. Când își potoli foamea primitivă și sălbatică, mișcările lui deveniră mai rafinate și mai tandre; o cuprinse delicat cu buzele, apoi o atinse cu limba în timp ce mâinile ei i se încheștau în păr.

Gura lui urcă până când o întâlni pe a ei. Limbile se înfruntară, se cuceriră una pe alta, se supuseră reciproc.

– Îmi dai voie să te dezbrac? șopti el, cu buzele lipite de pielea catifelată de sub ureche.

– Da.

Îi trase bluza răvășită de pe umeri și îi coborî sutienul până în talie, apoi îi desfăcu nasturii de la fustă, îi trase fermoarul și o ajută să se elibereze de haine. Privirea lui, însoțită de mișcarea mâinilor, coborî spre pieptul ei.

Îi cuprinse sâni nu cu pasiune, ci cu venerație, și o sărută dulce pe gură înainte să se lase din nou în genunchi. Dorința lui era atât de intensă, încât aproape că îi sfâșie ciorapii când îi trase în jos pe picioare.

Shelley îi netezi sprâncenele cu degete iubitoare pe când el cucerea fiecare centimetru de piele, atingând-o în voie, sărutând și gustând, până ce își îngropă nasul în miezul feminității ei.

– Grant, suspină ea dulce.

Îi fu de ajuns să-i audă geamătul ca să se ridice, s-o ia în brațe și să urce grăbit pe scara în spirală.

Pofta trupească arzătoare și dragostea tandră se luptau în ochii lui în timp ce o întindea în pat. Cu o îndrăzneală de care nu se știa capabilă, Shelley se ridică într-un cot și îl urmări dezbrăcându-se.

În vreme ce lenjeria lui sumară cobora pe coapsele și gambele musculoase, îi privi fascinată bărbăția erectă. Nu se putu împiedica să nu murmure:

- Ești frumos, Grant. Frumos.

Cu timiditate, degetele ei se întinseră să-i atingă coapsa dură. Se aplecă înspre el, sărutându-l șovăitor la început, apoi cu o pasiune care îi răpi răsuflarea, gândurile, viața.

- Dumnezeu, Shelley...

Se lăsă să cadă pe pat alături de ea și îi lipi trupul de al lui, astfel că pânțele ei moale îi absorbă tăria dorinței. Peste câteva clipe, mâna lui îi despărți cu blândețe coapsele și îi atinse miezul feminității cu dezmierdări tandre, iubitoare, care o făcură să se cutremure de plăcere.

- Nu-mi vine să cred că se întâmplă așa ceva. E doar un vis? Dă, Doamne, să nu fie...

- E real, draga mea. Tu ești reală. Iubită, scumpă, o femeie adevărată.

Shelley suspină răvășită când el o atinse cum nu mai fusese atinsă niciodată. Inima, mintea și sufletul parcă îi tot creșteau, până când explodară într-o avalanșă strălucitoare de lumină. Disperată, încercă să-l tragă deasupra ei.

- Grant...

- Nu, dragostea mea, șopti el cu buzele lipite de gâtul ei. Vom fi egali de la început.

Cuvintele lui nu aveau sens pentru mintea ei încețoșată. Când mâna lui i se strecură sub șolduri și i le ridică, se grăbi să-și înalțe bazinul ca să-l primească, undeva adânc, în cel mai lăuntric colț al ei.

Potopită de un val de foc, abia dacă reușea să priceapă că în doar câteva minute avusese parte de ceva ce nu i se mai întâmplase niciodată în viață: să ajungă la extazul erotic.

Cu trupurile încă lipite, zăceau îndestulați, cu răsuflarea tăiată. Părul ei mătăsos, umed, se răsfirea pe pieptul lui. Mâna lui o mângâia leneș pe spate.

- Grant, crezi în basme? șopti ea, nevrând să întreru-
pă clipa aceea de beatitudine.

Îl simți deșteptându-se din nou, agitându-se în adâncul trupului ei.

- Până în seara asta, nu credeam.

capitolul 7

Grant studie bucata de omletă din furculiță și zise pe un ton meditativ:

- Nici măcar n-ai întrebat.

Shelley își lăsă ușor capul într-o parte și îl privi nedumerită.

- Despre ce?

El mestecă în tăcere, înghiți, apoi luă o gură de cafea.

- N-ai întrebat nici măcar o dată despre mine și Missy Lancaster.

Ea privi în jos, la farfuria goală. Parcă niciodată nu mâncase ceva atât de gustos și nici nu-i fusese atât de foame. După ce făcuseră duș împreună, se învelise în halatul lui din catifea albastră. Lui îi ajungea la jumătatea coapselor, dar ei îi cobora până la genunchi. Îl convinsese să poarte doar pantalonii de pijama.

Acum, ridicând privirea peste resturile de la primul mic dejun luat în doi, fu din nou uimită de cât de chipeș era. Avea părul încă umed de la duș. Obrajii îi erau netezi, proaspăt bărbieriți. Părul de pe piept se încrețea și se răsucea într-un fel care o intriga în continuare, deși îl cercetase în nenumărate rânduri în timpul nopții, cu ochi adormiți și degete leneșe. Își aminti gustul sărat al peliculei subțiri de transpirație care-l acoperea de câte ori făceau dragoste. O culesese de pe pielea lui cu vârful limbii în timp ce el îi murmură la ureche cuvinte de dragoste și-și împletea degetele în părul ei.

- Nu era important să știu, îi spuse peste câteva clipe, când se trezi din reverie. Nimic din ce ai făcut sau ai fi putut face nu schimbă ceea ce simt pentru tine. M-am gândit că, dacă vrei să știu, mi-ai spune fără să fie nevoie să te întreb.

Grant puse ceașca de cafea pe farfurioară și se întinse să-i acopere mâinile cu ale lui.

- Nu știu ce fel de amantă era Missy Lancaster. Nu am fost niciodată - niciodată, Shelley - amantul ei. Era îndrăgostită de altcineva.

Îi luă un timp destul de lung să digere informația.

- Tu erai îndrăgostit de ea?

Simți cum i se înfigea în piept gheara geloziei. Nu voia să știe, dar trebuia.

- Nu, spuse el zâmbind trist. N-am fost niciodată altceva decât buni prieteni. Mi-am dorit de nenumărate ori să nu-i fi fost un prieten atât de bun. Poate ar mai fi în viață. Văzându-i expresia uluită, adăugă: Dă-mi voie să-ți explic. Missy avea o aventură cu un congressman. Era tânăr, arătos, remarcabil, vizibil în plan politic... și însurat, cu trei copii.

Încruntarea de pe chipul lui Shelley îi dezvălui părerea despre congressmanul respectiv.

- Exact, zise Grant, interpretându-i corect expresia. Am considerat că afecțiunea ei se îndrepta spre bărbatul nepotrivit, dar era îndrăgostită nebunește de tipul ăsta. Oricum, am cunoscut-o pe Missy când am început să lucrez pentru senatorul Lancaster, și în scurt timp am devenit prieteni. Deși n-aș fi vrut, am fost de acord să o însoțesc la o recepție unde urma să-și întâlnească iubitul. După ce el a trimis pe cineva să-i

conducă soția acasă deoarece „intervenise ceva urgent”, s-a strecurat cu Missy la locul lor de întâlnire.

- Iar întâlnirea asta a dat tonul celorlalte.

- Într-adevăr, așa a fost. M-am trezit pe post de paj al uneia dintre cele mai drăguțe fete din Washington. Fie o luam de la întâlniri și o duceam acasă devreme, dimineața, fie lua un taxi. Oricum, oamenii au tras concluzia că se vedea cu mine, nu cu un congressman având o soție încântătoare și trei copii.

Dezgustul lui Grant față de respectivul politician era evident. La fel de evident era și dezgustul față de propria vinovăție.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea blând. De ce s-a sinucis Missy?

- Din motivele obișnuite. Era însărcinată, iar congressmanul s-a făcut foc și pară când a aflat. În tot acest timp, naiva de Missy crezuse că o să-și părăsească nevasta pentru ea. O avertizasem de luni întregi că visa la cai verzi pe pereți, dar n-a vrut să mă asculte. M-a sunat de la apartamentul lor secret. Când am ajuns acolo, era de neconsolat. Individul îi spusese că avea să-i aranjeze un avort discret, dar era tot ce-i putea oferi. Când am lăsat-o acasă, am sfătuit-o să se ducă la culcare și să se mai gândească. A doua zi, era moartă.

Shelley își apăsă mâna peste a lui.

- De ce n-ai spus nimănui despre asta când ai fost acuzat pe nedrept și concediat? Dacă te-ai fi dus la senator și i-ai fi mărturisit totul cu discreție, nu te-ar fi crezut?

- Poate, nu știu. Dacă n-aș fi dezvăluit identitatea nemernicului, ar fi putut crede că inventam totul ca să mă protejez. Dacă i-aș fi spus cine era tipul, ar fi putut

să-i ceară socoteală. Mi-ar fi plăcut să-l văd primind ce i se cuvenea, dar nu voiam să-i distrug soția și copiii. Erau singurii nevinovați în toată povestea aia încurcată. Chiar și Missy era suficient de matură ca să știe că totul are consecințe.

- Puțini ar fi procedat ca tine, să-și asume vina pentru ceva ce n-au făcut.

- Nu mă ridică în slăvi, Shelley, ripostă el cu un râs amar. La momentul acela nu-mi păsa de problemele morale; pur și simplu mergeam înainte din inerție. Mă săturasem de duplicitate și de bârfe. Dacă colegii mei mă credeau în stare de o asemenea cruzime, atunci nu mai voiam să am de-a face cu ei. Erau pregătiți, erau nerăbdători să mă socotească vinovat fiindcă îi distrusesem viața fetei. Pur și simplu nu mi-a mai păsat ce credeau despre mine. Grant tăcu, iar vulnerabilitatea lui o impresionează profund pe Shelley. Peste câteva clipe continuă: M-am dus la Washington plin de speranțe, cu un respect aproape fanatic față de guvern și față de membrii elitei politice. Am descoperit în scurt timp că sunt oameni, la fel ca noi toți, cu toate slăbiciunile firii omenești. M-am întors simțindu-mă mai presus de toate astea. Dar nu sunt cu nimic mai bun, încheie el ținându-l cu privirea lui cenușiu-verzuie.

O ridică în picioare și o conduse în jurul măsuței, apoi îi cuprinse mâinile într-ale sale.

- Nu cred că, dacă erai măritată, ar fi fost vreo diferență pentru mine. Văzându-te după zece ani de absență, matură și mai frumoasă ca oricând, n-aș fi lăsat un soț să stea în calea dorinței mele. Aș fi făcut și aș fi spus orice, ca să se întâmple ce s-a întâmplat între noi aseară.

Shelley îi mângâie părul argintiu de la tâmple. Vocea ei vibra de emoție.

- N-ar fi fost nevoie să te străduiești prea mult. Slava Domnului că n-am fost pusă în fața dilemei de a alege între tine și un soț. Nu cred că în momentul luării deciziei aș fi ținut seama de morală.

- Soțul tău n-a știut să aprecieze femeia din tine, știu asta. Reacțiile tale de aseară mi-au demonstrat-o.

Vanitatea lui masculină o făcu să zâmbească.

- Dacă vrei să spui că nu m-a iubit cum trebuie, ai dreptate. Nu mi-a dezmiardat niciodată sânii cu gura. Uneori, îi sărura, dar niciodată cum mi-ar fi plăcut și niciodată cum ai făcut-o tu. Nu-și dădea seama de unde căpătase atâta îndrăzneală, dar nu se simțea rușinată să discute cu el despre asta. Nu m-a gădilat cu limba la încheieturile genunchilor, n-a vorbit cu mine în timp ce făceam dragoste și nici nu m-a ținut în brațe după aceea. N-a fost în stare niciodată să mă aducă la orgasm și nu m-a iertat pentru asta. Tu ai reușit. Toată noaptea.

El îi luă mâna și o duse la gură, sărutându-i palma cu pasiune.

- Îți mulțumesc pentru confesiune, Shelley. Dumnezeu, am vrut să fie așa. După reacția ta surprinsă, așa părea să fie. Așa am sperat. Sunt un ticălos egoist, dar dacă nu am putut să fiu primul bărbat din viața ta, am vrut asta.

Ea îi urmări conturul sculptat al buzelor cu un deget iubitor.

- N-a însemnat nimic să-mi pierd virginitatea. A fost dureros pentru mine, un act executat fără dragoste sau tandrețe. Noaptea trecută a fost... Privirea îi rătăci prin bucătăria micuță, de parcă ar fi căutat ideea abstractă

Întipărită pe pereți. În cele din urmă spuse: A fost ca un fel de naștere. Am devenit femeie.

Ochii lui erau plini de emoție.

- Te iubesc.

- Te iubesc.

Apoi, fiindcă le reținuse vreme de zece ani, mai rosti o dată acele cuvinte, clar și răspicat. Grant o trase spre el și își apăsă capul pe sâni ei. Brațele ei îl cuprinseseră și-l ținură aproape. Petrecură o bună bucată de vreme în poziția asta, mărturisindu-și dragostea. Când își ridică ochii, în privirea lui se citea o invitație fără echivoc.

- Toată discuția asta despre sărutatul genunchilor m-a făcut să...

Cu mâini pricepute, desfăcu cordonul din jurul taliei ei subțiri. Halatul se desfăcu, oferindu-i priveliștea goliciunii ei. Mângâindu-i coapsele, Grant își plecă fruntea și își apăsă buzele pe buricul ei. În timp ce limba lui pătrundea în gropița moale, murmură:

- Crezi că ai avea chef?

Dacă n-ar fi tremurat deja de dorință, buzele lui, pe care le simțea umede și fierbinți pe pânțele, ar fi convins-o fără zăbavă.

- Trebuie să-ți fac o mărturisire, bolborosi Shelley. M-am gândit la asta înaintea ta.

- Nu fi așa de sigură.

- Hai să urcăm!

- Hai să rămânem aici!

Înainte ca ea să-și dea seama ce se petrecea, o trăsese deja în poala lui.

- Grant, niciodată n-am...

El îi făcu ștrengărește cu ochiul și începu să-și dezlege șiretul pantalonilor.

- Ai fost întotdeauna... Ah, Shelley... O elevă excelentă. Ai prins totul foarte repede, rosti el printre dinți, în vreme ce ea făcea dovada unei neobișnuite priceperi de a inova. Îl cuprinsese în căldura ei umedă și începuse să se miște seducător.

- Ești... un... profesor bun.

Conținutul sec și neinteresant al manualului de finanțe pe care-l studia refuza să i se întipărească în minte. Preț de un ceas se străduise să absoarbă informațiile din text, dar mintea îi fugea în altă parte. Nu era în stare să-și dezlipească ochii de la bărbatul care ședea în partea cealaltă a încăperii și să se concentreze asupra cărții din poală.

Îl iubea atât de mult, încât abia se putea abține. Senzualitatea lui Grant și reacțiile pe care i le stârnea o uluiau. Daryl cunoștea în amănunt mecanica actului sexual, însă nu avea habar de romantism și nici de nevoile partenerei sale. Ar fi fost șocat să descopere că femeia care i se dăruise lui Grant cu nesfârșită pasiune era aceeași care zăcuse sub el apatică și indiferentă. L-ar fi distrus să afle ce amant jalnic era. Gândul îi stârni o plăcere perversă.

- Privești în gol.

Cuvintele domoale ale lui Grant o treziră din visare.

- Învăț.

- Sigur, zise el cu vădită îndoială.

- Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu m-ai mai întrerupe.

El rânji, apoi se întoarse la lectură.

Vremea rece și umedă îi încurajase să rămână în casă. Se întorseseră în pat după ce strânseseră vasele

de la micul dejun. Puiul de somn îi înviorase, dar hotărâseră să lenevească tot restul zilei. Prețuiău timpul care le fusese dăruit și nu voiau ca fericirea să le fie perturbată.

Ea îi spusese că avea de învățat pentru un examen la finanțe. Cum Grant trebuia să-și pregătească prelegerile din săptămâna următoare, stabiliseră să se despartă două ore ca să lucreze. În mijlocul încăperii, jucaseră o scenă de rămas-bun demnă de un film siropos.

- Hai să stăm împreună pe canapea, murmurase el sărutând-o pe ureche și desenându-i conturul cu limba.

- Nu. Nu ne-am termina treburile, și asta n-ar face decât să ne prelungească chinul.

- Promit să nu mă ating de tine.

- Dar eu nu pot promite.

Își strecurase mâinile pe sub cămașă, lipindu-și palmele de pieptul lui.

- Dar o să stau tocmai în partea asta, se plânsese el. O să-mi fie dor de tine.

- N-ar merge, oftase ea, deschizându-i nasturii de la cămașă și sărutându-l pe piept.

- Te temi că o să-ți distrag atenția? Că o să fac așa ceva?

Își plecase capul și îi trecuse limba peste un sfârc. O convinsese să renunțe la taiorul strict, așa că Shelley era îmbrăcată într-o cămașă mai veche de-ale lui, cu mânecile suflecate până la cot, și o pereche de șosete albe. Cămașa îi ajungea până la jumătatea coapsei, oferindu-i o protecție derizorie.

Când se retrăsese, bumbacul moale era umed acolo unde poposiseră buzele lui.

- Sau ceva care să-ți distragă atenția așa?

Degetele lui îi mângâiaseră pânțele până găsiseră V-ul întunecat dintre coapsele ei.

- Of, Grant, gemuse ea. Cu un efort de voință, își proptise palmele în pieptul lui ca să-l împingă. Gata, trebuie să ne apucăm de treabă!

- N-ai haz, mormăise el; cu toate acestea, se dusesese ascultător să lucreze în partea cealaltă a camerei.

Acum, o oră mai târziu, tot nu știa mai mult din materia pentru examen decât înainte. Chiar și de la distanța asta, Grant îi distrăgea atenția în continuare.

Nu se putea gândi decât la cum făcea dragoste, la felul în care buzele și mâinile o purtasera pe culmile excitației sexuale așa cum nu-și închipuise niciodată că era posibil. Ar fi trebuit să-și imagineze că așa avea să fie. Oare sărutul din urmă cu zece ani, sărutul interzis care refuza să i se șteargă din minte, n-ar fi trebuit să-i dea de înțeles că nici un bărbat nu avea să o iubească precum el?

Se gândea la trecut cu afecțiune. La viitor nu se gândea deloc. O speria. Încotro se îndreptau? Îl voia, dar jurase să nu i se mai dăruiască nici unui bărbat. Cât timp fusese măritată cu Daryl își pierduse individualitatea. Fusese o umbră palidă, lipsită de consistență, lipsită de suflet sau spirit. Asta nu avea să i se mai întâmple niciodată.

Grant spusese că o iubea. Dar cât avea să o iubească? Nu adusese vorba despre un angajament pe termen mai lung. Era doar un energizant la care apela ca să-și revină după dezastrul de la Washington? Odată vindecat, ce avea să simtă pentru ea?

- Te uiți în gol și te încrunți, o tachină el.

Shelley clipi până ce reuși să-l vadă bine, iar încruntarea i se risipi într-un zâmbet mulțumit. Dacă relația lor era lipsită de viitor, n-avea să se gândească la asta acum. Nu voia să irosească timpul pe care-l aveau făcându-și griji și despicând firul în patru.

- Îmi pare rău, spuse ea închizând cartea cu zgomot. Mă gândeam la nota rușinoasă pe care o s-o iau la examen, numai din vina ta.

După ce așteptase nerăbdător cea mai subtilă invitație din partea ei, sări de pe scaun și se așeză pe canapea, luând-o în brațe și cucerindu-i gura cu un sărut fierbinte.

- S-ar putea să fie nevoie să te mulțumești cu un nouă.

- Ți-ai făcut planul cursurilor? reuși ea să-l întrebe când, într-un final, îi eliberă gura.

Grant o ignoră și începu să o sărute pe gât. Ea și-l arcui grațios pentru a-i ușura accesul.

- M-am gândit... S-ar putea să mă apuc să predau anatomie și fiziologie. Ne-am distra pe cinste făcând cercetare. Ai primi numai zece.

- Chiar așa? murmură ea cu o voce îngroșată.

El îi desfăcu trei nasturi de la cămașă și o mângâie cu tandrețe pe sâni. Cuprinse unul în palmă, îl ridică ușor și își apăsă buzele pe protuberanța întunecată.

- Aha, mormăi, fără a-și dezlipi gura de pe sfârc, mușcându-l ușurel cu nesfârșită dulceață.

Măinile ei îi alunecară pe spate și i se lipiră pe coapse, peste blugi. Apoi, cu mișcări neîndemânaticе, începu să se lupte cu fermoarul blugilor.

- Grant?

- Da, dragostea mea, da...

Împietriră amândoi când soneria de la ușă țârâi zgomotos. Grant își apăsă fruntea pe a ei și oftă lung. Soneria se auzi a doua oară. El o privi cu regret.

- Nu te clinti, îi ordonă, încheindu-se la blugi pe când se îndrepta spre ușă. O crăpă foarte puțin și întreabă scurt: Da?

Un chicotit seducător o precedă pe Pru Zimmerman în încăpere.

- Așa vă întâmpinați prietenii?

Abia atunci o văzu pe Shelley, care se ghemuise într-un colț al canapelei, cu picioarele adunate sub ea. Își încheiase în grabă cămașa, deși materialul se plia peste coapse într-un fel foarte grăitor.

Grant nu avusese timp să se încheie la cămașă. Pru își strecură cu îndrăzneală degetele de-a lungul butonierelor, spunând:

- Am venit să vă cer o listă de lecturi suplimentare. La test nu m-am descurcat atât de bine pe cât mă așteptasem.

Lui Shelley nu-i venea să creadă cât de obraznică era fata. Purta o bluză mult prea strâmtă. Nu avea sutien, iar sfârcurile i se zăreau clar prin materialul tricotat. Se apropie de Grant cu o mișcare unduioasă și își înclină capul într-un unghi care, cu siguranță, i se părea irezistibil. Când își strecură mâna sub cămașa lui, Shelley fu cuprinsă de o gelozie cumplită și țipă furioasă.

Cu un gest hotărât, Grant o apucă strâns de încheietură și îi îndepărtă mâna. Pru se întoarse iute spre Shelley și îi întâlni ochii albaștri plini de furie. Măsură dintr-o privire îmbrăcămintea sumară a rivalei sale.

- Domnișoară Zimmerman, vă rog politicos să nu mai veniți pe aici și să nu mai sunați. Dacă aveți ceva de discutat cu mine, putem face asta în sala de curs.

Grant era țeapăn. Shelley bănuia că, dacă nu s-ar fi stăpânit, ar fi strâns-o de gât pe tânăra femeie.

- Nu fiți ridicol, *domnule Chapman*. Știți de ce am venit.

- În cazul acesta, comportamentul dumneavoastră mi se pare obraznic și jignitor. Nu trebuie să vă reamintesc că sunteți studenta mea, nimic mai mult.

- Tot asta e și ea! țipă Pru, îndreptând un deget acuzator spre Shelley, care abia se stăpânea să nu se repeadă la ea și să-i scoată ochii. Ar fi sugrumat-o cu plăcere, după ce-l atinsese pe Grant așa cum o făcuse. Ce caută aici, dezbrăcată și tolănită pe canapeaua ta?

- Asta nu e treaba dumitale, replică el fierbând de mânie.

O apucă de umăr cu asprime și o împinse spre ușă. Deschise ușa cu o mână și o dădu afară cu cealaltă.

- Ei bine, va fi treaba mea să-l informez pe domnul rector că te culci cu studentele, îl amenință ea, înainte ca Grant să-i trântescă ușa în nas și să o încuie.

- Îți vine să crezi așa ceva? strigă el, trecându-și nervos mâna prin părul deja răvășit. Eu... Shelley? În acel moment îi zări fața palidă, încordată. Nu mai tremura de furie, ci se ghemuise înfricoșată într-un colț al canapelei. Ce este? o întrebă, repezindu-se spre ea.

Shelley înghiți în sec.

- Nimic, Grant. Cred că ar trebui să mă duci acasă.

Dădu să se ridice, dar mâinile lui o ținură în loc. O sili să-și înalțe capul, ca să-i întâlnească privirea.

- Uită-te la mine, îi ceru, când ea încercă să-și fe-rească ochii. De ce? De ce vrei să te duc acasă? De ce, la naiba?

- Fiindcă... Are dreptate, Grant. N-ar trebui să fiu aici. Oamenii vor crede...

- Mă doare undeva de ce cred oamenii! răcni el.

- Pe mine, nu! se răsti ea.

- Shelley... Măinile lui îi cuprinseră umerii atât de strâns, încât ea se strâmbă de durere. El slăbi strân-soarea și spuse pe un ton mai calm: Viața m-a învățat că, oricât ai fi de precaut, întotdeauna vor exista oa-meni care nu vor rata ocazia de a te arăta cu degetul. Oamenilor le face plăcere să-i condamne pe alții, fi-îndcă asta îi face să se simtă siguri pe sine. Nu ajungi nicăieri dacă te străduiești să-i mulțumești pe toți. Este inutil, imposibil. Ceea ce contează este ca tu să fii mulțumită.

- Nu, Grant. Am învățat de timpuriu că există reguli care trebuie respectate, fie că ne place, fie că nu. Noi încălcăm regulile. Vreme de douăzeci și șapte de ani mi-am trăit viața într-un anume fel. Nu pot începe să fac schimbări acum. Avu nevoie să-și adune toată voința ca să-l privească în ochi și să spună limpede: Dacă nu mă duci cu mașina în campus, plec pe jos.

El înjură violent.

- Bine. Du-te să te schimbi!

Câteva minute mai târziu ieșeau din apartament. Fără să-i pese de ploaie, Grant o ajută să se urce în ma-șină și porni motorul.

- Mașina mea e parcată în spate la Haywood Hall, zise ea, observând că se îndreptau în sensul opus față de campus.

- Mie foame. Îmi făcusem planuri să te scot la cină în seara asta.

- De ce? Ca să-mi plătești favorurile?

Se întoarse brusc spre ea, iar Shelley se înfioră văzându-i scânteia de furie din ochi.

- Interpretează cum vrei, mârâi el.

Ar fi preferat să-i dea o palmă. Cel puțin, atunci ar fi usturat-o doar obrazii. Lacrimile îi încețoșară vederea, în ton cu ploaia care ropotea pe parbriz. Întoarse capul, pentru a ascunde efectele pe care le avusese asupra ei duelul verbal, și își ținu umerii drepti.

Grant conduse până la un restaurant foarte popular de la marginea orașului. Exteriorul rustic se potrivea de minune cu peisajul scăldat în ploaie.

- Sper că-ți place friptura.

- Du-te naibii, pufni ea, după care deschise portiera și se repezi prin ploaie spre intrarea restaurantului.

Grant voia să respecte tipicul și s-o invite la cină, însă ea nu mai avea răbdare: simțea nevoia să se întoarcă acasă și să-și lingă rănile.

- Intră, zise el încordat, ținându-i ușa.

Ea îi aruncă o privire furioasă înainte de a trece pe lângă el. O ospătăriță îi conduse la o masă din apropierea șemineului.

- Vă servesc ceva de la bar?

- Nu. Da, răspunseră la unison.

- Eu nu vreau nimic, zise Shelley cu o demnitate înțepată.

- Bere la draft, vă rog, spuse Grant.

Shelley studie în amănunt meniul până ce fata se întoarse cu berea lui Grant și îi invită să comande.

- Shelley? întrebă el politicos.

- Doar o salată cu sos *vinaigrette*.

- O să ia și friptură. Mușchi file, gătire medie, și cartofi la cuptor cu condimente. Pentru mine, coastă în sânge și cartofi la cuptor cu sos Thousand Island.

Închise meniul și i-l întinse ospătăriței nedumerite. Privirea lui o provoca pe Shelley să-l contrazică.

Ea ridică din umeri și își aținti ochii la focul din cămin. Păstră o tăcere hotărâtă pe tot parcursul cinei, răspunzându-i la întrebări, dar fără a deschide vreo discuție. Dacă ideea era s-o recompenseze, n-avea să-i dea satisfacție nici în ruptul capului.

Pe drumul spre campus, furia lui crescândă nu făcea altceva decât să o hrănească pe a ei. Iubitul atent din ajun dispăruse, iar în locul lui răsărise un bărbat furios și plin de amărăciune pe care nu-l cunoștea.

Dintr-odată, constată cu surprindere că Grant vira pe strada ei.

- Mașina mea...

- Da, știu, este la Haywood Hall. Nu vreau să conduci pe vremea asta, mai ales o mașină...

- Pot să am grijă de mine! strigă ea.

- Sunt convins că poți, se răsti el. Fă-mi pe plac, bine? Apăsă frâna și opri în fața casei, apoi o apucă de braț, rostind un singur cuvânt plin de forță: Nu!

Cu o fărâmă de indiferență și foarte multă frică, Shelley se supuse și așteptă ca el să-i deschidă portiera.

- Mulțumesc pentru tot, zise ea dulceag înainte de a vârî cheia în ușa.

- Nu așa de repede. Grant opri ușa cu vârful pantofului și intră în urma ei. Nu o să te las să intri într-o casă goală după ce ai petrecut noaptea în altă parte, oricât de bine te-ai pricepe să ai grijă de tine.

Închise ușa și aprinse lumina, apoi inspectă pe în-delete interiorul în timp ce ea stătea în vestibul, din ce în ce mai iritată. Când Grant se întoarse, prea puțin dispus să plece - își dăduse jos jacheta și o ținea pe umăr -, îi spuse pe un ton încordat:

- Noapte bună.

El rânji șmecher și lăsă jacheta pe un scaun.

- Asta se spune de obicei în dormitor, Shelley.

Sub privirea ei stupefiată, se apropie și o trase brutal la pieptul său, înconjurându-i talia cu un braț ca un clește de oțel. Cealaltă mână i se strecură în păr și îi trase capul pe spate.

- Și, de obicei, urarea e însoțită de un sărut.

- Nu, apucă ea să rostească, înainte ca gura lui să o acopere pe a ei.

O sărută nemilos, cotropindu-i gura cu limba. Deși ea se zbătea și se zvârcolea, o ridică fără dificultate și o duse în dormitor, unde o așeză fără mare ceremonie pe pat și îi ținui trupul cu al lui, lăsând-o fără suflare.

- Lasă-mă!

Lacrimi de frustrare și furie i se prelingeau pe obraji în vreme ce-l lovea cu pumnii în piept.

- Nici o șansă. Îi cuprinse încheieturile cu o mână. Se luptă cu nasturii de la bluză și, pentru a doua oară în douăzeci și patru de ore, îndepărtă lenjeria intimă pentru a-i dezveli sânii. Spune-mi că nu-ți place, că nu vrei și nu ai nevoie de asta.

O dezmierdă cu mâna care îi rămăsese liberă. Atingeră lui era tandră, în contrast cu strânsoarea degetelor care o imobilizau.

- Nu, te rog, gemu ea simțind răspunsul răzvrătit al trupului său.

Își agita capul pe pernă, însă lupta era pierdută, o știa prea bine. Făcea eforturi curajoase, dar lipsite de convingere. Gemetele ei de împotrivire se preschimbară în scâncete de implorare când el își trecu limba peste sfârcurile întărite, atingându-le ușor, ca o bătaie de aripi de fluturi. La primul semn de acceptare din partea ei îi eliberă mâinile. Shelley i le înfipse în păr, temându-se acum că el ar fi putut să se retragă.

- Shelley, Shelley, șopti el aplecat peste pânțele ei, ridicându-i fusta și trăgându-i ciorapii în jos.

Își blestemă neîndemânarea. Nevrând ca intensitatea dorinței sale să o sperie, se sili să o ia mai încet, dar mâinile ei frenetice îl apăsau pe umeri și îl implorau cu disperare. O sărută înnebunit de dorință când degetele, pornite să exploreze, îi confirmară bănuielile. Era pregătită pentru el, supusă și umedă.

Se grăbi să se lepede de haine. Când reuși, îi cuprinse fața în palme și îi căută privirea.

- Crezi că o fată prostuță ca ea ar putea interveni între noi? După zece ani de chin, crezi că aș lăsa pe cineva să ne răpească din nou fericirea?

Ea clătină din cap în timp ce lacrimi de iubire îi umezeau obraji.

- Ți-am spus că, dacă vei fi a mea o noapte, n-o să te mai pot lăsa niciodată să pleci, urmă el. Totuși, o să te las dacă-mi ceri asta. O să plec. Chiar acum. Dar trebuie să mă rogi.

Degetele ei i se împletiră în păr. Trăgându-i capul în jos, îi șopti, cu buzele lipite de ale lui:

- Nu, Grant. Nu pleca.

- Cîna. Nu vorbeam serios când spuneam...

- Nici eu. A fost o prostie din partea mea.

- Am devenit violent. Dacă ți-am făcut rău...

- Nu, nu, gemu ea. Acum, iubește-mă!

Trupul lui se cufundă în al ei, tare și plin, umplând golul pe care i-l crease în viață absența lui. Ajunseră la apogeu repede, în același timp. Pe când forța lui vitală se revărsa în interiorul ei, Grant îi șopti:

- Nimic nu o să ne mai despartă.

Shelley îl crezu.

Se deșteptă în brațele lui. Îi simțea răsuflarea regulată în creștetul capului, iar asta o încredință că dormea adânc. Îi îndepărtă cu grijă mâinile tandre, îi acoperi goliciunea pentru a-l feri de răcoarea dimineții și se strecură la dulap, de unde scoase un halat călduros.

Înfășurată în el, păși ușor spre bucătărie cu intenția de a pregăti cafea, pentru a i-o servi lui Grant la pat. Adâncită în gânduri, visând la promisiunile ispititoare care s-ar fi putut concretiza după ce băutura își făcea efectul revigorant, nu auzi din prima clipă bătăile în ușă. Întrebându-se cine ar putea fi atât de devreme, se duse să deschidă, însă chipul pe care-l zări prin vizor îi făcu inima să se oprească în loc.

- Daryl, șopti ea uluită.

capitolul 8

El bătu din nou, de data asta mai tare. Cu gesturi automate, Shelley descuie ușa și o deschise.

Preț de câteva clipe lungi se priviră țință peste prag. Shelley se minună de indiferența desăvârșită pe care o simțea. Cândva, la scurt timp după divorț, pulsul i-ar fi crescut numai la simpla lui vedere. Ar fi devenit tulburată și stânjenită. Cândva, Daryl avusese puterea de a o face să se simtă neînsemnată. Nu mai era cazul.

Ca dovadă a faptului că-și recăpătase încrederea în sine, îl lăsă pe el să vorbească mai întâi. Nu putu totuși să nu observe că rămăsese chipeș, într-un fel copilăros, cu gropițe în obraji.

- Bună dimineața, Shelley. Te-am trezit?

- Da, minți ea.

O încerca un sentiment de superioritate la gândul că era goală pe sub halat și că Daryl nu o putea excita, așa cum nu reușise niciodată. Ar fi vrut să se răstească la el, să-i fluture pe la nas eșecul, să-l înjosească și să-l umilească așa cum făcuse el în seara în care o anunțase cu răceală că n-o mai voia în viața lui.

- Pot intra?

Shelley ridică din umeri și se dădu la o parte.

Furia îi ascunsese gropițele din obraji, observă ea. Era mânios, dintr-o pricină sau alta. Rareori se supăra într-atât încât să se vadă. După ce aruncă o privire prin încăpere, se întoarse spre ea.

- Stai jos, îi ceru. Își ținea mâinile pe șolduri și își frământa degetele, un alt semn de tulburare.

- Nu, răspunse ea încrucișându-și brațele peste piept.

Nu-și putea închipui ce-l adusese acolo din Oklahoma City duminica, la o oră atât de matinală, dar nu avea de gând să se mai supună poruncilor lui, ca odinioară. Deși era curioasă, nu i-ar fi dat nici în ruptul capului satisfacția de a-l întreba ce poftea. Îl privi cu detașare.

Falca lui era încordată. Scrâșnea din dinți, un nărav de care încerca să se dezvețe de ani în șir. Începu din nou să-și frământa degetele, cu brațele țepene.

- Îmi poți spune ce naiba crezi că faci?

Ea clipi des și răs.

- Mă pregăteam să fac o cafea.

Daryl făcu un pas amenințător în față.

- Nu face pe mironosița cu mine, la dracu'! Știi la ce mă refer. La individul ăla, Chapman. Te vezi cu el?

Se întrebă nedumerită cum îi puteau ieși cuvintele printre buzele strâns lipite.

- Da, răspunse ea simplu. Merg de două ori pe săptămână la cursul lui de științe politice.

- E mai mult de atât! răcni el, vărsându-și brusc furia pe care abia și-o stăpânise. Un prieten de-ai mei v-a văzut împreună la meciul de fotbal și apoi la rector acasă. Te duci pe la apartamentul lui seara. Ce naiba crezi că faci?

- Nu te privește.

Shelley își aruncase capul pe spate într-o atitudine sfidătoare pe care el n-o mai zărise și care, pe moment, îl ului. Furtuna care se aduna în ochii ei albaștri îi era,

de asemenea, necunoscută. Când își reveni din mirare, șuieră:

- Pe naiba nu mă privește! Ești...

- Fosta soție, domnule doctor Robins. La alegerea ta, dacă-ți aduci aminte. Nu știu ce cauți aici și cu atât mai puțin de ce crezi că e treaba ta, dar te rog să pleci.

Ignorând-o, Daryl pufni disprețuitor:

- Ai visat la el întotdeauna, nu? Nu cred că-ți dai seama cât de des îi repetai numele. Dumnezeu, cine-și mai aduce aminte de profesori după șapte, opt ani de la terminarea liceului? Dar tu, nu. Domnul Chapman în sus, domnul Chapman în jos. Credeam că te bucura vestea că prinsese un post important la Washington, dar acum înțeleg mai bine. Mi-am închipuit că reputația lui dubioasă o să-ți stingă pasiunea adolescentină. Sau ce i-a făcut fetei aceleia de la Washington ia sporit îndrăzneala?

N-avea de gând să-i ia apărarea lui Grant în fața acestui bufon. Răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă spre ușa și o deschise.

- Nu te mai deranja să mă vizitezi, Daryl. La revedere!

El străbătu încăperea din câțiva pași mari și trânti ușa, apoi o înșfăcă de umeri și o scutură violent.

- Te culci cu el?

- Da, rosti ea apăsător, cu o privire triumfătoare. Fiecare clipă e un prilej de bucurie.

- Câtea afurisită, izbucni el. Shelley își dădu seama că-l lovise unde îl durea mai tare. Îi înțepase orgoliul, care oricum trebuia dezumflat de ani buni. Îți dai seama în ce hal te faci de râsul lumii?

O scutură și mai zdravăn, dar ea nu clipi.

- Te fac de râs pe tine, Daryl, și asta te enervează. Ce-a făcut prietenul tău? S-a întors în oraș și le-a spus tuturor că nevasta ta palidă și sfioasă nu mai pare atât de palidă și de sfioasă? Le-a spus tuturor că nu mai are nevoie de tine? Că e mai fericită în fiecare ceas din viața ei decât ai reușit s-o faci tu în cinci ani de căsnicie? Dacă e pe-așa, are dreptate.

- Taci din gură! zbieră el. Nu-mi pasă ce faci cu viața ta, dar mă interesează felul în care o afectează pe a mea. Mi-am făcut un nume, o să mă însor cu fiica șefului de personal. Îți poți închipui ce înseamnă pentru cariera mea o asemenea partidă? Dar dacă se duce vestea despre aventura dezvăluită pe care o ai cu profesorul tău, toate planurile mele de viitor s-ar putea duce pe apa sâmbetei. Vei pune imediat capăt acestei relații ridicole, cel puțin până mă însor.

Shelley izbucni în râs, lucru care îl înfurie și mai abitir.

- Numele tău, căsătoria ta, cariera ta. Crez că-mi mai pasă de toate astea?

- Nu ți-a păsat niciodată!

- Ba da, scrâșni ea. Mi-a păsat îndeajuns cât să muncesc din greu ore în șir pentru a ne întreține în vreme ce tu îți vedeai de facultate. Mi-a păsat îndeajuns cât să fac cercetare pentru tine și să-ți bat la calculator lucrările plictisitoare și lungi cât o zi de post. Când ai absolvit pe locul al treilea, nu te-ai gândit să-ți arăți recunoștința oferindu-mi o vacanță sau măcar o cină în oraș. Ai plecat într-o excursie de trei zile în Mexic cu doi dintre colegii tăi.

- Meritam să mă odihnesc!

- Și eu!

- Deci mica ta cascadorie de acum e o răzbunare pentru toate nedreptățile pe care ți le-am făcut?

Ea scutură din cap de parcă nu i-ar fi venit a crede.

- Egoismul tău nu încetează să mă uimească. N-ai risipi atâta energie prețioasă pe tine. Din partea mea, n-ai decât să devii cel mai cunoscut medic din lume sau să putrezești în iad, Daryl Robins. M-ai alungat din viața ta, și este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

- Și pentru mine a fost cel mai bun lucru, mârâi Daryl aplecându-se spre ea. Când mă gândesc că am renunțat la libertate ca să mă însor cu un sloi ca tine! Mi-ai jucat o festă foarte urâtă, draga mea. M-ai făcut să te doresc atât de mult, încât te-am luat de nevestă, doar pentru a descoperi că ești frigidă. Pun pariu că proful a avut și el un șoc, nu? Sau ai fost îndeajuns de cinstită cât să-l avertizezi că a face dragoste cu tine e la fel de excitant ca a face dragoste cu un cadavru?

Ea păli, șocată de cuvintele lui înjositoare. Înainte să apuce să deschidă gura, Daryl zbură de lângă ea și se izbește de perete. Brațul lui Grant îl apăsă peste gât ca o bară de fier. Cu pieptul gol, căci avusese timp doar ca să-și tragă blugii pe el, arăta înfricoșător, barbar. Părul îi cădea pe frunte cu o nepăsare primitivă față de convenții. Nebărbierite, fălcile lui inspirau și mai multă hotărâre. Privirea lui îl sfredălea pe Daryl cu o poftă păgână de vărsare de sânge.

- Dacă îi mai vorbești vreodată așa, îți șterg de pe mușchi zâmbetul simpatic cu care te mândrești atâta, mârâi el.

Daryl înghiți în sec. Fără succes, încercă să pară curajos:

- Așadar, poți adăuga și agresiunea la celelalte infracțiuni.

Grant izbucni în râs, deși nu era nici urmă de veselie în privirea lui arzătoare.

- Nai decât să spui ce vrei despre mine. Insultă-mă, dacă asta îți ridică moralul. Crede-mă că am fost atacat de alții mai mari și mai buni decât tine, Robins. Nu mă poți atinge. Eu, în schimb, te-aș putea ucide cu ușurință pentru felul în care îți vorbești lui Shelley.

- Am spus doar adevărul, chităi Daryl.

- Ai vomitat mizerii. Nu am de gând s-o jignesc pe Shelley oferindu-ți detalii despre felul în care facem dragoste, dar te asigur că este cea mai extraordinară experiență din viața mea. În vreme ce tu zaci înghețat, în așternuturile reci și sterile ale căsniciei tale din interes, vreau să te gândești la tot ce ratezi, la tot ce-ai aruncat din pricina orgoliului tău monumental și imbecil.

În interiorul lui Shelley lucea o lumină caldă de recunoștință și de dragoste. Nici măcar nu băgă de seamă privirea sfredelitoare a lui Daryl. O privea cu alți ochi, însă ea nu-l vedea decât pe Grant.

- Așadar, veți continua mica voastră aventură murdară? întrebă Daryl pe un ton batjocoritor.

- Nu, răspunse Grant moale.

Lui Shelley i se strânse inima, iar ochii i se măriră de spaimă. Fără a-i da drumul lui Daryl, Grant își întoarse privirea spre ea.

- Nu e o aventură. O să ne căsătorim.

Buzele ei se desfăcură a mirare, dar nu scoase o vorbă. Daryl rămăsese și el fără cuvinte.

- Iar eu sunt mai deștept decât tine, Robins, continuă Grant. O s-o iubesc așa cum tu n-ai știut, de idiot ce ești. Îi respect inteligența și ambiția. Cariera ei va fi la fel de importantă ca a mea. Căsnicia noastră va fi un parteneriat. O s-o fac să uite anii pe care i-a petrecut lângă tine, în care a fost doar preșul noroios de la intrare. Cu o ultimă privire aprigă, îi dădu drumul spunând printre dinți: Cară-te de aici! Ne-ai stricat dimineața, dar nimic mai mult.

Daryl aproape se prăbuși pe podea ca să se calmeze. Când își veni în fire, își îndreptă haina și, aruncându-i lui Shelley o privire plină de dispreț, spuse în bătaie de joc:

- Felicitări!

Apoi făcu greșeala de a-i întoarce spatele lui Grant.

- Robins?

- Da? zise doctorul, înfruntându-l agresiv.

- Asta e pentru toate situațiile în care ai rănit-o, iar eu nu eram acolo ca să te trosnesc.

Pumnul lui Grant țâșni și se înfipse în pânțele lui Daryl cu un sunet înfundat. Doctorașul cel mândru se aplecă în față, ținându-se cu mâinile de burtă. Nemilos, Grant îl înșfăcă de guler, îl ridică în picioare și-l târi spre ușă. Îl îmbrânci pe verandă și îi dădu drumul din strânsoare cu același respect pe care i l-ar fi arătat unui șobolan mort.

Când reveni înăuntru și o văzu pe Shelley, expresia de pe fața lui se înmuie. Strângând-o la piept, îi ridică bărbia cu degetul arătător și o privi cu dragoste.

- N-am avut lumânări și vin, nu m-am lăsat în genunchi, dar a fost o cerere în căsătorie. Mărită-te cu mine, Shelley, șopti el nerăbdător, apăsându-i capul pe umărul lui.

Cuibărită în brațele lui, Shelley închise ochii într-un efort de a alunga amintirea zâmbetului de superioritate al lui Daryl, de a-și șterge cuvintele lui înjositoare din minte.

- Nu știu, Grant. Pur și simplu nu știu.

El îi simți nehotărârea și îi înțelese reticența de a se angaja din nou într-o relație serioasă. Îndepărtându-o ușor, spuse cu blândețe:

- Hai să facem o drumeție! Încăperea asta duhnește a Robins. Cu puțin noroc, odată ce suntem în mijlocul naturii, o să vezi mai clar că vrei să te măriți cu mine.

- Ești foarte tăcută, observă Grant.

Purtată de capriciosul vânt de toamnă, o frunză brun-aurie se așezase pe obrazul lui Shelley. El o îndepărtă cu un deget și îi mângâie părul răsfirat în poala lui.

- Mă gândesc.

Stătuseră într-o tăcere contemplativă până ce Grant parcase mașina pe drumul îngust, mărginit de copaci.

- Hai să facem o plimbare, propusese el întinzându-se să ia o pătură veche de pe bancheta din spate.

După ce o ajutase să treacă peste un șanț nu foarte adânc, se adânciseră în pădurea care căpătase un luciu auriu de la vremea răcoroasă de toamnă. Frunzele așternute pe jos alcătuiau un covor care foșnea sub pașii lor. Întinseseră pătura sub un stejar cu o coroană bogată, iar Shelley se așezase cu capul în poala lui, privind printre ramurile masive ale copacului, fără a se gândi cu adevărat la ce se petrecuse în dimineața aceea, dar bucurându-se de tăcerea prietenoasă, de tăria coapselor lui, de răsuflarea lui care îi atinge fața.

- Gânduri plăcute? o întreabă el.

- Cele mai multe, da.

- Mi le împărtășești și mie?

- Mă gândeam că alături de tine mă simt mai bine decât m-am simțit oricând în viața mea. Își dădu capul pe spate ca să-l vadă mai bine. Înțelegi ce vreau să zic?

- Da.

- Vreau să fiu alături de tine tot timpul.

- Nu văd care e problema. Te-am cerut de soție, Shelley.

- Știu, știu, zise ea. Se ridică în șezut și își plecă fruntea peste genunchi, apoi murmură: Dar nu știu dacă ar trebui să ne căsătorim.

- Înțeleg, spuse Grant domol. Îmi poți spune de ce? Putem vorbi despre asta? Are vreo legătură cu scandalul de la Washington?

- Nu, nu. Fără să ridice privirea, Shelley clătină din cap îngândurată. Ți-am spus că, în ceea ce mă privește, e ca și cum nu s-ar fi întâmplat.

El îi apăsă palma pe spate, pe sub hanorac, și începu s-o mângâie cu tandrețe.

- Ești îngrijorată că vei redeveni o femeie discriminată? Șovăiala ei fu mai grăitoare decât cuvintele. Retrăgându-și mâna, Grant simți nevoia s-o liniștească: Ți-am spus că vom fi parteneri cu drepturi egale. Crezi că te vreau blândă și supusă? Vreau o soție și o amantă, nu o servitoare. Ai avea același statut ca și mine. Ți-ai croit un drum în viață și o să mergi mai departe. Sunt mândru de asta. Vreau să-ți îmbogățesc viața, nu să-ți răpesc independența.

O apucă de bărbie și i-o ridică cu blândețe. Când îi întâlni privirea, ochii ei înotau în lacrimi.

- Cum poți fi atât de înțelegător? întrebă ea emoționată.

- Sunt mai în vârstă și mai înțelept decât tine, o tachină el. Când colțurile buzelor ei schițară un surâs, adăugă pe un ton serios: De fapt, nu sunt genul de bărbat care vrea să-și țină nevasta în umbră, de teamă să nu-i amenințe orgoliul. Nu văd cum succesul tău ar putea face altceva decât să-mi îmbogățească viața.

- Dacă ajung director de bancă?

- Voi fi alături de tine, împingându-te ușurel în sus dacă te descurajezi. Mâna lui îi alunecă pe fund și îl strânse ușor. O perspectivă care mă încântă.

Ea roși, mai atentă la ce urma să-l întrebe decât la dovezile lui de afecțiune.

- Și dacă hotărâsc că vreau să stau acasă și să am o familie?

- O să-mi îndeplinesc partea mea din îndatoriri, îi promise el cu o licărire de zâmbet în ochi. Shelley, încerc să-ți spun că aș face orice pentru fericirea ta. Vreau să fii fericită cu mine. Vreau să fim fericiți împreună.

Spre surprinderea lui, fața ei se schimonosi a plâns.

- Shelley, pentru numele lui Dumnezeu, ce...

- Și eu vreau să fii fericit cu mine, dar mă tem că o să te dezamăgesc, scânci ea.

- Despre ce vorbești? întrebă el uluit.

- E adevărat ce a spus Daryl. După ce ne-am căsătorit... eram ca un sloi de gheață. Nu știu ce s-a întâmplat cu mine în ultimele zile, dar n-am mai fost niciodată așa. Dacă ne căsătorim și... te dezamăgesc? N-aș îndura gândul. Tu ai avut atâtea femei, și...

- Shelley, Shelley! O strânse la piept și își trecu degetele prin părul ei, masându-i gâtul cu blândețe. Chiar

ai de gând să-l asculți pe fanfaronul ăla și-o să te lași afectată de tot ce spune? Dumnezeuule, chiar nu vezi de ce te-a insultat în halul ăla? Îi ridică bărbia și o privi țintă în ochii înecați de lacrimi și de nedumerire. Știa că sub aparența rigidă se ascundea o femeie pasională și senzuală. Am știut asta în urmă cu zece ani, când te-am sărutat. Ce i-a trezit pizma lui Robins și i-o va trezi pentru restul vieții lui nenorocite e că n-a reușit să aducă la lumină senzualitatea aceea. Motivul pentru care a venit azi nu a fost teama că relația noastră i-ar putea distruge cariera; era curios. Un impuls masochist l-a împins încoace, să vadă cu ochii lui dacă femeia senzuală din tine fusese eliberată. A fost de ajuns o singură privire ca să-și dea seama de adevăr. Întrucât e un laș, singura lui apărare a fost să te insulte, să-ți jignească feminitatea.

- Dar poate are dreptate.

- O să-ți dovedesc cât de amar se înșală.

Vocea lui guturală avea un ton foarte intim. Shelley îl privi încrezătoare, cu ochii mari, pe când el se aplecă și o sărută ușor pe obraz. Buzele lui se mutară apoi pe tâmplă și urcară spre frunte. Se îndepărtă puțin ca să examineze rezultatele.

- Ochii tăi capătă nuanța aceea fumurie care îmi spune limpede că ești excitată. Chiar și când negi, ochii te dau de gol.

În timp ce vorbea, îi freca lobul urechii între degete. Se aplecă să-l sărute, apoi îl gâdilă jucăuș cu limba, înainte de a-l apuca între dinții albi și de a-l ronțai ușurel.

Străbătută de un fior, își apăsă inconștient mâinile pe umerii lui. Grant nu se grăbea. Acordă aceeași atenție pasionată și celeilalte urechi, până când ea încercă

să-și răsucescă capul pentru a-și apăsa buzele pe gura lui vrăjită.

Când, în cele din urmă, îi făcu pe plac, îi pecetlui buzele cu ale sale, sfidând providența să-i despartă. Limba lui pătrunse adânc, explorând minuțios, evocând amintirea vremurilor care le erau atât de scumpe.

- Îți iubesc gura, șopti el, pecetluindu-i buzele cu sărutări fierbinți. Doamne, o iubesc. De câte ori o sărut, e ca și cum aş gusta o prăjitură delicioasă.

Se întinseră pe pătură. Măinile lui se strecurară sub hanoracul ei și se delectară cu textura de satin a pielii ei calde. Cu o lentoare excitantă, o mângâie până ajunse sub sâni. Îi cuprinse în palmă, abia atingându-i.

Zâmbi când observă că răsuflarea ei se întese. Fără să se mai poată stăpâni, îi ridică hanoracul, lăsând razele soarelui să-i dezmiere pieptul gol.

- Cum te poți îndoi de feminitatea ta, când ai asemenea sâni? o întrebă, muștrând-o dulce. Sunt minunați. Plăsmuiți anume ca să-i iubesc.

Își plimbă degetul peste ei în cercuri tot mai mici, până ce Shelley începu să se frământa de dorință și, apucându-l de păr, scânci:

- Sărută-mă!

El desenează conturul sfârcurilor cu vârful limbii, apoi, în timp ce-l strângea pe unul între degete, cu o blândețe nesfârșită, îl supse pe celălalt. Pe măsură ce Shelley aluneca tot mai adânc în transă, șoldurile ei se unduiau pe pătură ca într-un balet senzual.

Mâna lui alunecă spre coapse, strângându-le prin materialul ros al blugilor până când de pe buzele ei se desprinse un suspin.

Nu-și propusese să o chinuie, ci să-i provoace plăcere, așa că reacționează imediat la implorarea ei tăcută. Privind-o ținută în ochii ei îmbătați de plăcere, îi trase fermoarul de la blugi și-și strecură mâna înăuntru. Ridi- că dantela delicată a lenjeriei intime și apăsă cu degetele triumphiul întunecat.

- Grant?

Ca efect al dezmierdărilor lui, vocea ei se transforma se într-un scâncet ascuțit.

- Ești femeie, Shelley. O să-ți dovedesc cât ești de femeie.

Pentru o clipă se împotrivi talentului convingător al degetelor lui, însă, dându-și seama că era în zadar, cedă sub vraja lor dulce. În interiorul ei începea să clocotească un adevărat vulcan.

Tulburată, își arcui trupul pentru a-i primi mâna mai adânc înăuntru. Vulcanul mai avea puțin până să erupă.

- Shelley, uită-te la mine, o rugă el.

Deschise ochii pentru a-i întâlni privirea, și abia atunci reuși să se concentreze.

- Grant... ești... dragostea mea...

Muntele de foc erupse cu o intensitate pe care n-o mai cunoscuse până atunci. Undele de șoc o făcură să-și agite capul pe pătură, cu respirația întretăiată, pe culmile unei plăceri incredibile.

Când, în cele din urmă, își recăpătă suflul, deschise ochii. Clipi din pricina soarelui puternic, până ce Grant îi umbri fața aplecându-se peste ea. Amețită, murmură:

- Nu știu dacă să fiu recunoscătoare sau rușinată.

- Nu te rușina niciodată de ceea ce ești. În plus, recunoștința ta îmi face o plăcere enormă. Ești singura femeie pe care o doresc.

Dintr-odată, își dădu seama cât fusese de egoistă. Aruncă o privire furișă spre sexul lui proeminent, încorsetat de pantaloni. Îl atinse, fără a cântări consecințele.

- Îmi pare rău. N-a fost prea cinstit față de tine.

- N-am terminat, zise el rânjind, după care se apucă să-și descheie cureaua.

Shelley izbucni în râs cu exuberanța unui copil năzdrăvan și se ridică să-l încalece.

- Grant, nu putem! Cineva ne-ar putea surprinde, din întâmplare.

- Prostii! Își plecă fruntea și îi acoperi gâtul cu sărutări. Relaxează-te!

- Să mă relaxez? Nu pot, gemu ea, supunându-se docilă gurii lui poruncitoare. N-am mai făcut niciodată dragoste în mijlocul naturii.

- Nu?

- Nu, niciodată.

- Nici eu, recunosc el. E timpul să facem.

capitolul 9

- Ei bine?

Lui Shelley îi plăcea la nebunie felul în care îi dezmierda părul cu buzele.

- Ei bine, ce?

Se lipi de trupul lui, cu pielea încă sensibilă după ce tocmai făcuseră dragoste impetuos.

- Te măriți cu mine?

El își strecură mâna sub hanorac pentru a-i mângâia sânul. Cu câteva clipe în urmă fusese goală, expusă atacului necruțător al buzelor lui. Violența lui fusese temperată doar de dragoste, dar ea îi întâmpinase plină de dorință gura răvășitoare. Acum, se desfăta cu mângâierile lui tandre.

- Aș putea fi convinsă.

- Te rog. Te iubesc. A fost un weekend incredibil și sper să mai petrecem o mie la fel, însă nu mă mulțumesc cu o aventură, Shelley. Vreau să împărțim totul în viață, nu doar un aspect. Tu nu ești genul ca să se implice într-o relație vremelnică, iar eu cred în angajament. Mărită-te cu mine!

Ea se îndepărtă ca să-l poată privi.

- Ești sigur, Grant? Sunt o fată simplă, dintr-un orașel de provincie, nu o femeie cosmopolită, ca acelea cu care ești obișnuit.

- Nu sunt nici pe departe bărbatul pe care l-au zugrăvit ziarele după moartea lui Missy. Chiar dacă aș fi, te vreau doar pe tine.

- Presupun că asta lămurește lucrurile, zise ea moale.

El ridică întrebător din sprâncene.

- De când mă știu, te-am vrut doar pe tine.

Lui Grant îi păsa prea puțin de atmosfera senină din anticamera rectorului Martin când dădu buzna pe ușă în dimineața zilei următoare. Fără a arunca o privire în jur, se îndreptă cu pași mari spre biroul secretarei și, sprijinindu-și mâinile pe el, se aplecă amenințător.

- Sunt așteptat, rosti el ferm.

Secretara clipi din spatele ochelarilor cu lentile groase și își trecu limba peste buze.

- Vă... Vă primește de îndată ce termină cu doamna Robins.

Cu un gest care îi clătină cocul uriaș, în nuanțe albăstirii, arătă spre cealaltă persoană din încăpere. Shelley ședea pe unul dintre scaunele incomode și austere de lângă perete.

Când o văzu, lui Grant i se înfierbântară tâmplele de mânie. Aruncă o privire disprețuitoare spre secretară, apoi se îndreptă spre Shelley. Fără urmă de stânjeneală, o luă de mână și se așeză lângă ea.

- Deci te-a chemat și pe tine.

Se uită la plicul din poala ei, identic cu cel pe care-l primise în dimineața aceea. Fusese convocat să se prezinte în biroul rectorului la ora zece pentru a discuta o chestiune deosebit de gravă.

- Da. Mi l-a adus un tânăr azi-dimineață. Am încercat să te sun, dar plecaseși deja de acasă.

- Ești bine?

O mângâie încurajator pe dosul mâinii. Ochii lui verzi îi cercetară neliniștiți chipul.

- Da, spuse ea zâmbind afectuos. Deși n-am dormit foarte bine.

După excursie căzuseră de acord să se întoarcă fiecare la casa lui. De altfel, nu era înțelept să stea împreună până nu se căsătoreau.

- Nici eu. N-am avut pe ce să pun mâna.

- Șșșt, făcu ea, îmbujorată de jenă.

- Eram nerăbdător să te văd azi, dar nu în condițiile astea, mormăi Grant luând plicul din mâna ei și pocnindu-l de palmă.

Shelley aruncă iute o privire spre secretară, care nu se străduia defel să-și ascundă interesul, și îl întrebă în șoaptă:

- Despre ce crezi că e vorba?

- Știm amândoi foarte bine despre ce este vorba, oftă el.

Ea încuviință cu tristețe.

- Crezi că Pru Zimmerman și-a pus amenințarea în practică?

- Poate. Sunt sigur că va încerca să ne facă rău, într-un fel sau altul. Lovindu-se cu pumnul în palmă, Grant izbucni: La dracu'! Nu-mi pasă de părerea lor, dar mă scoate din minți să fiu tratat ca un student prins cu pantalonii în vine. Îmi pare rău, murmură el imediat, observându-i paloarea. Mi-am ales greșit cuvintele.

Când se priviră unul pe altul și își amintiră clipele petrecute împreună, făcură ceva cu totul neașteptat. Izbucniră în râs. Râdeau, bucurându-se, pur și simplu,

unul de celălalt și de dragostea lor. Expresia îngrozită a secretarei îi făcu să râdă și mai abitir.

Femeia supărată tocmai le făcea semn să păstreze tăcerea când se auzi soneria interfonului.

- Da? spuse ea în direcția butoanelor luminoase. Desigur.

Privirea ei apoasă se îndreptă spre Shelley.

- Domnul rector dorește să vă vadă.

Shelley se ridică în picioare, însă Grant o urmă imediat.

- Ne va primi pe amândoi, o corectă el pe secretară, după care se îndreptă spre ușa capitonată.

- Grant, rămâi aici! Nu mă deranjează, sincer.

- Nu. Nu-i permit să te intimideze. Intrăm împreună.

Mai făcu un pas hotărât, dar ea îl trase înapoi.

- Poate că agresivitatea nu este cea mai potrivită abordare.

Se întoarse spre ea oftând cu regret, apoi zâmbi și o împinse spre ușă cu o mină mai puțin amenințătoare.

- Ești, într-adevăr, femeia perfectă pentru mine.

Rectorul Martin ședea la birou, dar se ridică în picioare când o văzu pe Shelley intrând. Expresia clementă pe care și-o întipărise pe față se schimonosi în una de dezaprobare în momentul în care Grant își făcu apariția în prag.

- Am cerut să discut doar cu doamna Robins.

- Doamna Robins și-a exprimat dorința ca eu să particip la întrevedere, domnule rector.

Uluită, Shelley se întoarse să vadă dacă era același bărbat cu care așteptase în anticameră, căci tonul lui Grant era supus și respectuos. Totuși, se părea că rectorul nu avea de gând să-i ierte.

- Luați loc, vă rog, zise el arogant.

Shelley se așează picior peste picior și își trase, cumințe, fusta peste genunchi. Grant privea expresia împietrită a rectorului cu un interes politicos.

- Speram că discuția aceasta poate fi evitată, începu Martin aspru. Întrucât instituția noastră se bucură de sprijinul Bisericii, toată lumea este cu ochii pe noi, mai mult decât pe o universitate de stat. Interesul dumneavoastră reciproc ar fi fost, probabil, trecut cu vederea în altă parte, dar aici a devenit subiectul criticilor și al unei atenții nedorite. Dumneavoastră, domnule Chapman, aveți deja o reputație controversată. Vă spun sincer că ne-ați dezamăgit. Noi...

- Vă referiți la talentul meu pedagogic?

Rectorul păru deranjat că Grant îi întrerupsese firul gândurilor.

- Nu. Trebuie să admit că șeful catedrei dumneavoastră consideră că desfășurați o activitate laudabilă.

Grant zâmbi larg și oftă cu o ușurare exagerată.

- E bine de știut.

- Cu toate acestea, codul moral este la fel de important pentru această instituție ca talentul dumneavoastră pedagogic. Martin îi sfredeli cu o privire sumbră, dându-le de înțeles că ajunsese la miezul problemei. Unul dintre cei mai generoși... sponsori ai noștri mi-a atras atenția asupra faptului că locuiți împreună. Considerăm acest lucru șocant și intolerabil. A amenințat că își va retrage sprijinul, prevăzut deja în buget pentru construirea unei clădiri noi, dacă dumneavoastră, doamnă Robins, nu sunteți exmatriculată și dumneavoastră, domnule Grant, nu sunteți concediat la sfârșitul semestrului.

- Dar... Grant o apucă pe Shelley de mână pentru a-i domoli pornirea nervoasă. Ne puteți spune cine ne acuză?

- Identitatea persoanei nu e importantă. E un medic foarte cunoscut din Oklahoma City. A absolvit universitatea noastră, la fel și fiica domniei sale.

În capul lui Shelley se făcu lumină. Aruncă o privire spre Grant, pentru a vedea dacă și el îi împărtășea bănuielile, iar expresia lui fioroasă o lămură.

- Cred că știu la cine vă referiți. De asemenea, știu de ce un medic atât de ocupat și de celebru, cum l-ați descris, ar fi interesat de viața amoroasă a doi oameni pe care nici măcar nu-i cunoaște. Vedeți, am avut neplăcerea de a-i cunoaște viitorul ginere.

Rectorul lovi cu pumnul în birou.

- Domnule Chapman...

- Permiteți-mi să continui, zise Grant ridicând palmele. Eu și doamna Robins ne vom căsători duminică viitoare, domnule Martin. Nu cred că există dovadă mai grăitoare a sentimentelor noastre reciproce. Nici în contractul meu, nici în carta universitară nu se menționează că un profesor nu se poate căsători cu femeia pe care o iubește. Faptul că femeia cu pricina studiază aici nu ar trebui să aibă nici o legătură. Spuneți-i „generosului sponsor” că dacă are de gând să mai intervină, am cunoștințe în presă care și-ar înfige cu plăcere colții într-o asemenea poveste. Unii ziariști îmi sunt datori cu o favoare. Câțiva dintre cei care m-au atacat dur la Washington m-au sunat să-mi spună că au muștrări de conștiință din pricina articolelor calomniatoare pe care le-au scris. Nimic nu le-ar plăcea mai mult decât să îndrepte răul făcut. Ar fi de ajuns un telefon pentru

ca atitudinea discriminatorie a acestei instituții să fie comentată pe prima pagină a ziarelor din toată țara. Vă temeți că relația noastră va afecta reputația universității? Nu cred că vă închipuiți ce efecte ar avea un scandal de presă. Mai gândiți-vă la asta.

Grant se ridică în picioare și, cu un zâmbet calm, o invită pe Shelley să-l însoțească.

Rectorul îi opri la jumătatea drumului spre ușă.

- Stați! exclamă el, cu o nuanță de panică în voce. Își umezi nervos buzele și își netezi sacoul, apoi spuse încurcat: Nu știam că aveți de gând să vă căsătoriți, și încă așa de repede. Desigur, asta aruncă o cu totul altă lumină asupra situației. De îndată ce i se va explica domnului... sponsorului, sunt convins că se va arăta înțelegător.

Tăcu, așteptând o dovadă de recunoștință. Grant îl privi cu solemnitate. Martin se sili să zâmbească, dar în zadar.

- Șeful catedrei este foarte mulțumit de cursurile dumneavoastră, domnule Chapman. Am putea fi convinși chiar să vă oferim o mărire de salariu, de îndată ce contractul va fi revizuit de senatul universitar. Își șterse din nou mâinile pe sacou. Cât despre doamna Robins, numele dumneaei apărea pe lista studenților merituoși încă din primul semestru, nu existau șanse reale să fie exmatriculată.

- Da. Ar fi fost ridicol, nu-i așa? La revedere, domnule rector.

După ce închise ușa biroului, Shelley se sprijini istovită de pieptul lui Grant.

- Daryl. Cum a putut?

- Fiindcă e un ticălos egoist și josnic, de aceea.

Atenția le fu atrasă de suspinul scandalizat al secretarei. Se holba la ei, strângând la piept un vraf de hârtii cu o mână ca o gheară.

- Pentru numele lui Dumnezeu, mârâi Grant. Hai să plecăm odată de-aici, ca să nu fac ceva ce-aș putea regreta mai târziu.

Zilele trecură foarte repede, fiindcă erau amândoi extrem de ocupați. Shelley mergea la cursuri, ca de obicei, iar Grant trebuia să-și pregătească prelegerile. În amfiteatru, ea se așeza în spate, încercând să nu iasă în evidență.

Petreceau cât mai mult timp împreună. Grant trecea pe la apartamentul lui doar ca să ridice corespondența și să mai doarmă câteva ore pe noapte, după ce se întorcea de la Shelley.

- Nu știu de ce mai plătesc chirie, bombăni el. Vecinul de alături mi-a spus că azi m-a căutat cineva. Un colet sau ceva de genul ăsta.

Hotărâră să subînchirieze apartamentul lui și să se mute împreună în casa ei până la terminarea facultății.

- La tine e mai mult spațiu, zise Grant cu simț practic. Pot transforma unul dintre dormitoare în birou.

- Și biroul meu?

- Îl împărțim.

- E loc doar pentru o masă și un scaun.

- Poți sta în poala mea.

- Nici gând.

- Bine, atunci stau eu în poala ta.

Ea se străduia cu disperare să nu izbucnească în râs.

- Aș putea crede că vezi în mine doar un obiect sexual.

- Ce bărbat n-ar vrea să fie atât de norocos! murmură Grant trăgând-o mai aproape și lipind-o de trupul lui.

Îi anunțaseră și pe părinții ei de planurile lor. După șocul inițial și o discuție lămuritoare cu viitorul ginere, promisese să participe la nuntă duminică după-amiază.

Acum, Shelley era pe deplin convinsă că făcuse un gest înțelept acceptând să se mărite cu Grant. Atenția lui plină de dragoste nu avea nimic în comun cu egoismul lui Daryl. Deși Grant era nesăbuit și rebel din fire, asta făcea parte din farmecul lui. Știa, de asemenea, că ceea ce simțea nu era doar o dragoste adolescentină, trecătoare, și nici o simplă amintire dragă din tinerețe, ci o iubire profundă. Mai mult, depășiseră stigmatul care le marcase relația, tava de argint trimisă din partea senatului drept cadou de nuntă reprezentând o dovadă în acest sens.

Nimic nu mai stătea în calea fericirii lor.

- Of, Grant! strigă ea bătând din picior. Am crezut că erau ai mei.

El se rezemă de cadrul ușii, cutremurându-se de râs.

- Arăt chiar așa de în vârstă față de tine?

- Lasă glumele! N-ar trebui să fii aici. Nu trebuie să vezi mireașa înainte de nuntă.

Îmbrăcată într-o cămașă de noapte care îi venea până la jumătatea coapselor, cu părul pe bigudiuri și o mască verde pe față, se strădui să-l împiedice să intre.

- Asta e o prostie, zise el strecurându-se înăuntru. Aducea o cutie de cărți și o valiză. Trebuia să încep să-mi aduc lucrurile, doar o să locuiesc aici, îți amintești?

- Nu știu, murmură ea, încă tulburată. S-ar putea să mă răzgândesc.

Grant izbucni în râs.

- O să le așez în dormitorul neocupat.

Shelley își dădu seama că trebuia să-și șteargă masca, deși ar mai fi avut de stat cinci minute. Îi strigă din baie:

- Să nu dai vina pe mine dacă pielea mea nu e radioasă și proaspătă ca a unei mirese. Răspunderea îți aparține în totalitate.

- Ai o piele superbă, spuse el ceva mai târziu, când intră în baie după ce-și aranjase cărțile în bibliotecă.

Shelley își îndepărtase masca și se machiase cu pricepere, iar acum își desprindea părul din bigudiuri.

Îi zări reflexia în oglindă și băgă de seamă că nu se uita la fața ei, ci la coapsele dezgolate. Dorința aprinsă din privirea lui o ardea în vintre, ațâțând tăciunii propriei sale dorințe.

- Poate ar trebui să te duci dincolo, să-i aștepti pe ai mei și pe fratele tău.

- Probabil că așa ar trebui, încuviință el fără convingere. Nu putea să-i ignore sâni, care se clătinau ademenitor de câte ori își mișca brațele ca să se pieptene. Pe de altă parte, ei ajung abia pe la prânz. Mai avem ceva timp.

Shelley își feri privirea. Nu mai făcuseră dragoste de o săptămână, iar dacă pofta lui o egala pe a ei, probabil îl măcina ca un monstru nesățios.

- Arăți bine, remarcă ea stângace în timp ce-și dădea părul cu fixativ.

Costumul lui bleumarin, cămașa bleu și cravata sobră arătau nepotrivit de formal în atmosfera intimă a toaletei.

- Mulțumesc, spuse el absent. Îi studia gâtul, numărând fiecare pulsație din gropița seducătoare de la bază. Și tu, la fel.

- Eu... încă nu sunt îmbrăcată, îi atrase ea atenția.

- Asta vreau să spun.

Vocea îi era răgușită de excitație. Pupilele i se măriseră atât de mult, încât irisul abia se mai vedea. În timp ce se întindea să-l îmbrățișeze tandru, Shelley își zări reflexia în ochii lui.

- Se face târziu. Ar trebui să mă îmbrac.

- Da. Du-te și îmbracă-te! Nu mă lăsa să te împiedic să faci ce trebuie.

În timp ce vorbea, îi ridica ușor cămașa de noapte. Mai întâi degetele, apoi palmele se strecurară sub elasticul lenjeriei intime ca să-i cuprindă șoldurile și s-o tragă spre bărbăția lui.

Înfierbântată, Shelley îi căută gura pentru un sărut pasional. Își rotea șoldurile lipită de el, implorându-l să pună capăt dorinței nesățioase care amenința să o distrugă.

O purtă pe brațe până în dormitor, unde o așeză pe marginea patului. Ea se luptă cu catarama curelei, apoi îi desfăcu fermoarul. Cu mâini tremurătoare, își îndepărtă lenjeria subțire din nylon care nu stătuse în calea mângâierilor lui.

Grant slăbi nodul cravatei și o trase peste cap, după ce se descotorosi nepăsător de sacou, aruncându-l pe podea. Își dădu jos pantalonii, pantofii și șosetele, fără

a-și lua ochii de la Shelley, care își descheia cămașa de noapte.

Incapabil să mai reziste, se prăbuși în genunchi și, trăgând-o peste el, o dezmierdă mai întâi cu privirea, apoi cu mâinile, apoi cu buzele. Toată dragostea pe care i-o purta Shelley era dezvăluită de dulcea implorare a gurii sale.

Cuvintele de iubire picurară de pe buzele lor într-o armonie perfectă, ca un psalm. În cele din urmă, simțind că dorința le dădea în clocot, Grant o acoperi cu pieptul său puternic și se îngropă în trupul ei primitiv. Fiecare mișcare era un imn de dragoste închinat femeii pe care o adora. Momentul culminant, trăit la unison, le smulse un val de gemete de plăcere.

Când își reveniră din transă, Shelley îi cuprinse tâmpile în palme și își plimbă degetele iubitoare peste trăsăturile feței lui.

El se ridică ușor ca să-i sărute sânul, apoi îi luă sfâr-cul între buze, aducându-i un omagiu tăcut. În privirea ei somnoroasă, strălucind de împlinirea dragostei, se oglindea aceeași moleșală pe care o simțea și el.

Degetul lui urmări curba plină a buzei ei inferioare și îi atinse gropițele din obraji.

- Nu știu la ce să mă aștept de la nuntă, șopti el. Dar luna de miere o să fie splendidă.

Shelley își puse cerceii cu perle în timp ce cobora grăbită spre salon. Grant se afla deja acolo, urându-le bun venit părinților ei.

Tocmai își aranja cravata, când se auzise soneria.

- Încă un sărut și n-am fi fost gata la timp, o tachina-se el. Ai o urmă de rimel sub ochiul stâng.

- Iar tu ai o scamă de pe covor pe reverul drept, îi șoptise ea discret.

El îndepărtase scama și pornise cu pași mari spre parter. Ea curățase pata de rimel, își netezise părul, verificase dacă nu cumva îi lipsea vreun articol esențial de îmbrăcăminte, apoi se grăbise să li se alăture.

Părinții ei o îmbrățișară cu dragoste, se arătară entuziasmați de rochia din mătase perlată și începură să scoată din bagaje nenumăratele cadouri trimise de cunoscuții de acasă.

- Bill, fratele meu, e în întârziere, spus Grant. Vine cu soția din Tulsa.

Shelley era recunoscătoare fiindcă părinții ei îl acceptaseră fără fașoane, cu toții înțelegându-se de minune din prima clipă.

- Vreți niște cafea?

- Sună grozav, după drumul lung cu mașina, zise tatăl ei.

Sonerie de la ușă și telefonul țârâiră în același timp.

- Răspund eu la telefon și mă duc după cafea, spuse Grant. Deschide tu ușa, probabil e Bill, așa că puteți face cunoștință.

O îmbrățișă scurt, apoi se repezi spre bucătărie.

Când Shelley deschise ușa de la intrare, zâmbetul primitor îi încremeni pe față. Pe verandă se afla un bărbat în uniformă.

- Domnul Chapman este aici?

- Da. Dumneavoastră sunteți...

- Adjunct de șerif Carter, doamnă. Aș dori să vorbesc cu domnul Chapman, vă rog.

- Era Bill, spuse Grant, înapoindu-se în salon. Întârzie... Ce se întâmplă?

- Domnul Chapman? întrebă polițistul.

- Da.

Omul legii îi întinse un plic.

- Ce se întâmplă? repetă Grant.

- Ați primit o citație. Trebuie să vă prezentați la instanța civilă vineri, la ora zece dimineața. Vi s-a înaintat proces.

- Proces? se bâlbâi Grant. Ce fel de proces?

Adjunctul își roti privirea prin cameră. O privi pe tânăra drăguță, pe bărbatul care arăta ca un mire în costumul de culoare închisă. Pe măsuta de cafea se afla un cadou de nuntă, împachetat, lângă un buchet de orhidee. Îi fu greu să-l privească pe Grant în ochi când îi spuse, cu un amestec de stânjeneală și milă:

- Un proces de paternitate.

capitolul 10

- Un proces de paternitate? exclamă Grant când își reveni din uimire. E o glumă? Ia zi, băieții de la clubul de tenis au pus asta la cale? Se întoarse spre Shelley zâmbind larg. Tipii ăia sunt de groază...

- Îmi pare rău, domnule Chapman, îl întrerupse Carter. Nu e o glumă.

Grant îl cercetă pentru o clipă, apoi scoase citația din plic. O parcurse rapid, dar își dădu seama că era autentică.

- Zimmerman, scrâșni el. Căteaua aia intrigantă.

Cuvintele șoptite reverberară în liniștea deplină din încăpere.

- Nu v-am găsit ca să vă aducem citația mai devreme. Am trecut în repetate rânduri pe la apartamentul dumneavoastră. Vă sfătuiesc să luați legătura cu un avocat...

- Mă voi reprezenta singur în instanță. Vineri, ora zece? Când polițistul încuviință, Grant spuse: Iertați-mă dacă nu vă mulțumesc.

- Îmi pare rău, murmură Carter.

Își atinse borul pălăriei cu mâna, dădu din cap spre Shelley în semn de salut, apoi se întoarse și se îndepărtă pe alee, către mașina oficială parcată la colț.

După ce închise ușa, Grant oftă din rărunchi.

- Al dracului cadou de nuntă. Dumnezeu, Shelley, sunt...

La vederea expresiei șocate de pe fața ei simți că îl lovisese ceva în moalele capului. Ochii i se măriseră, iar

privirea îi era goală. Pielea strălucitoare pe care o complimentase doar cu o oră mai devreme căpătase o paloare cadaverică. Buzele i se subțiaseră și i se albiseră, astfel încât rujul corai părea ridicol. Stătea țeapănă, dar tremura, ca și cum doar pielea o mai ținea laolaltă, împiedicând-o să se risipească în miriade de bucățele.

- Shelley. Vocea lui era răgușită. Spune-mi că nu crezi... Spune-mi că nu crezi că am lăsat-o însărcinată pe fata aia.

Shelley clătină din cap ca în transă, la început mai încet, apoi cu vigoare.

- Nu, zise ea repede, prea repede. Nu.

Privirea îi rătăcea prin cameră fără țintă. Grant făcu doi pași mari spre ea și o cuprinse cu mâinile de umeri.

- Uită-te la mine, o rugă. Strânsoarea lui de fier o ținea ca pe o păpușă lipsită de viață. Nu s-a întâmplat nimic între mine și fata aia. Cuvintele abia îi ieșiră printre dinții încheștați. Crezi asta?

O scutură ușor, însă brațele ei se clătinară fără vlagă. Își dorea din toată inima să creadă. Evident că nu se întâmplase nimic între el și Pru Zimmerman, dar... Și ea fusese abia o adolescentă când o sărutase prima dată... Iar Missy Lancaster... Însărcinată. El îi spusese că Missy nu purta copilul lui, că nu fusese amantul ei. Nu mințea. Nu era posibil. O iubea. Pe ea. Pe Shelley. Cu toate acestea...

Când își luă mâinile de pe umerii ei, Shelley era atât de moale, încât aproape că se prăbuși la podea. Coplesit de expresia de pe chipul ei, pe care se înfruntau durerea și dezamăgirea, Grant se întoarse spre tatăl ei:

- Bill urma să vină direct la capelă. O să-i spun să nu se mai ducă și o să anulez ceremonia.

Când se răsuci spre ea, Shelley îi evită privirea. În clipa aceea, nu simțea nimic. Nici furie, nici durere, nici dezamăgire, nici disperare. Era catatonică, golită de sentimente. Spiritul o părăsise, lăsând în urmă un pustiu fără margini acolo unde, odinioară, fusese inima ei.

Grant plecă fără să trântască ușa, însă nimic nu putea suna mai sinistru decât declicul ușor pe care îl produse mecanismul clanței.

- Shelley, draga mea.

Mama ei fu prima care sfâșie tăcerea mormântală ce se așternuse în încăpere. Shelley nu știa cât timp stătuse acolo, holbându-se la ușa închisă. Când doamna Browning o chemă din nou pe nume, ridică privirea și băgă de seamă că părinții ei o priveau îngrijorați. Se așteptaseră să se înfurie, să scrâșnească din dinți, să-și smulgă părul din cap, să se dea cu capul de pereți? Aveau dreptate, se mira și ea că nu făcuse nimic din toate astea.

- Cred că ați bătut drumul degeaba. Râse aspru. Se pare că nu va avea loc nici o nuntă. Expresia lor compătimitoare era insuportabilă, căci o făcea să re trăiască zilele de după divorț. Șopti: Cred că mă duc să mă întind... O vreme.

Se trânti de-a curmezișul patului, apăsându-și perna peste față ca să-și înăbușe țipetele. Trupul ei se zvârcolea, chinuit de durerea cumplită care îi devasta sufletul. Își vărsă toată furia, lăcrimând și blestemând, lovind cu pumnii în saltea. Nu mai căzuse niciodată pradă unei asemenea crize de mânie; pe de altă parte, nici lumea ei nu mai fusese zguduită din temelii atât de nemilos.

Curând, furia se risipi, iar istovirea îi luă locul, însoțită de o disperare întunecată, absolută, sufocantă.

Se întoarse pe spate, fără a-i păsa că rochia de mătase croită cu atâta grijă se șifonase, și privi cu ochi goi spre tavan.

De ce pusese la îndoială nevinovăția lui Grant? De ce nu se înfuriase din pricina vicleșugurilor lui Pru Zimmerman, de ce nu se oferise să-l sprijine pe Grant? Asta așteptase el de la ea.

Dar ea nu făcuse nimic. *De ce?*

Deoarece simțea în sinea ei că exista o posibilitate, oricât de mică, ca acuzațiile să fie adevărate. Îi dăduse asigurări lui Grant că nu-i păsa de scandalul cu Missy Lancaster, dar, după toate aparențele, își supraestimase calmul. Neîncrederea prinsese rădăcini în mintea ei și înflorise la prima adiere de suspiciune.

Oare toți se înșelau în privința lui, în afară de ea? Nu părea posibil. Oare dragostea pe care i-o purtase întotdeauna o orbea și nu-i îngăduia să-i vadă firea duplicitară? Oare era în continuare îndrăgostită ca o adolescentă și lua drept bun orice spunea el?

Nu credea că se culcase cu Pru Zimmerman de când devenise asistenta lui. Fata putea minți ca să-și pună amenințarea în practică sau ca să se răzbune pe el fiindcă o respinsese. Dar Pru se simțise ca la ea acasă în seara aceea. Intrase în apartamentul lui fără rezerve...

– O, Dumnezeu! strigă ea îngropându-și din nou fața în pernă.

Nimic nu avea sens. Felul în care o privise încă din prima zi, felul în care făcuseră dragoste chiar în după-amiaza aceea nu admiteau nici o altă interpretare.

În mod cert, o iubea. O asemenea pasiune nu poate fi jucată.

Ore în șir, gândurile i se rotiră în minte într-un dans macabru. Într-o clipă voia să dea fuga la Grant, să-i ceară iertare fiindcă nu avusese încredere în el. În următoarea, își amintea că o sărutase când avea doar șaisprezece ani. Missy Lancaster era cu zece ani mai tânără decât el. La fel și Pru. Oare în mintea lui se afla în aceeași categorie ca ele? „Nu. Nu!”

- Shelley?

O bătaie în ușă o făcu să tresară. Amețită, se ridică pe marginea patului.

- Da, mamă.

Ușa se deschise, și în cameră se strecură o rază de lumină. Când se lăsase întunericul?

- M-am gândit că ți-ar prinde bine niște ceai.

Ea încuviință cu o mișcare a capului, absentă.

- Mulțumesc.

- Uite, draga mea, spuse doamna Browning așezând tava pe noptieră. Haide să te dezbraci!

Câteva minute mai târziu era cuibărită în așternuturi într-o cămașă de noapte mult mai cuminte decât cea pe care plănuise s-o poarte în noaptea aceea. Aruncă o privire la perna de alături, pe care ar fi dormit Grant, și o lacrimă solitară i se prelinse pe obraz. Înțelegătoare, mama ei o luă de mână.

- Dormi, draga mea. Ai nevoie de odihnă.

Vesela scoase un clinchet ușurel pe când doamna Browning se retrăgea cu tava. Rămasă în întuneric, Shelley se grăbi să profite de uitarea pe care i-o oferea somnul.

Părinții ei plecară a doua zi dimineată. Se oferiseră să mai stea cu ea câteva zile, dar Shelley prefera să fie singură. Simțindu-se pustie, ca și cum i s-ar fi smuls inima și sufletul, petrecu următoarele zile într-o izolare deplină.

A treia zi reuși să mănânce pentru prima dată. Își sună colegii de grupă și le ceru copii după notițe știind că, la un moment dat, va trebui să-și vadă în continuare de viața ei. Nu-și putea permite să rămână în urmă cu studiile. Cariera era singurul lucru la care mai putea aspira.

Când colegii trecură pe la ea ca să-i aducă materialele cerute, nu-i pofti să intre, sub pretextul unui virus despre care medicul îi spusese chipurile că era foarte contagios.

Părinții ei o sunau în fiecare seară, iar ea se străduia să adopte un ton însuflețit ca să nu-i îngrijoreze. Nu-și dădea seama cât de forțat îi suna vocea.

Vineri dimineată se ridică cu greu din pat, pradă aceleiași letargii. Se târî până la bucătărie și se apucă în silă să facă o cafea. Când sună telefonul, se întinse să răspundă fără urmă de interes.

- Shelley, se auzi vocea fermă a doamnei Browning, eu și tatăl tău suntem de părere că ar trebui să vii acasă câteva zile. Trebuie să ieși din atmosfera aceea.

- Nu, mamă, spuse ea rezemându-se de tăblia mesei. Îți spun pentru ultima dată, o să fie bine. Am nevoie de ceva timp ca să-l uit.

- Nu cred. Ai simțit întotdeauna ceva deosebit pentru bărbatul ăsta, nu-i așa?

- Da, mamă. Întotdeauna, recunosc Shelley.

Doamna Browning oftă.

- Mi-am închipuit eu. Tot anul acela, cred că erai în clasa a unsprezecea, nu mai vorbeai despre altceva. După ce a plecat, ți-ai pierdut interesul pentru orice. La început n-am pus lucrurile cap la cap, dar, cum îi pomeneai des numele, întotdeauna cu tristețe, am avut unele bănuieli. În cele din urmă, ai părut să-ți revii și te-ai dus la facultate. Uitasem cu desăvârșire de el, până când a sunat într-o zi. Am fost surprinsă să primesc vești de la el așa, din senin. După ce s-a prezentat...

Shelley își apăsă receptorul pe ureche.

- A sunat? A sunat? Când? Când a venit la Poshman Valley?

Înviorarea bruscă din vocea ei nu trecu neobservată.

- Nu, a sunat din Oklahoma City. A spus că venise în oraș cu treburi oficiale. Eu...

- Ce voia?

- A întrebat de tine, voia să știe ce faci, unde ești.

Inima lui Shelley începu să zvâcnească. Nu o uitase! Înghiți cu greu.

- Mamă, când s-a întâmplat asta? Ce făceam? Unde eram?

- Doamne, Shelley, nu-mi amintesc. Cred că era într-o primăvară, la scurt timp după nunta cu Daryl. Da, așa cred, fiindcă tu și Daryl vorbeai să renunți la facultate ca să te angajezi și...

- Eram căsătorită. Și i-ai spus asta lui Grant?

- Da, i-am spus că ești măritată și că te-ai mutat în Norman. Mă mir că nu ți-a vorbit despre asta.

Shelley își plecă fruntea și închise ochii ca să alunge durerea cumplită care-i pulsa în tâmple. Încercase să ia legătura cu ea, dar ea se măritase. Trecuse prin

Oklahoma City. Atât de aproape. Ea era căsătorită doar de câteva luni. Grant se întorsese la Washington, probabil dezamăgit de veste. Atât de aproape. Dacă nu s-ar fi măritat, s-ar fi putut vedea cu el și... Atât de aproape. Doar dacă... Dar fusese prea târziu. Prea târziu... Atunci!

Dintr-odată, în mintea ei se făcu lumină.

- Cât e ceasul?

- Zece fără douăzeci.

- Pa, mamă. Te sun mai târziu, trebuie să mă grăbesc. Ah, sărut mâna!

Trânti receptorul în furcă și ieși valvârtej din încăpere, azvârlind halatul cât colo. Surescitată, vorbea singură în timp ce-și trăgea peste cap o rochie și se încălța:

- Mă duc după el. Trebuia să fi făcut asta cu mult timp în urmă. Era imposibil ca Grant s-o fi lăsat însărcinată pe fata aia. În afară de asta, mă iubește. Sunt sigură.

Se repezi spre toaletă ca să se machieze în grabă. Din fericire, făcuse un duș și se spălase pe cap cu o seară înainte.

- Îl iubesc de zece ani, îi zise reflexiei din oglindă. Ar fi trebuit să-l caut imediat ce am terminat liceul, ca să-i spun. Ar fi trebuit să mă duc direct la Washington să-l văd, ar fi trebuit să-l sun sau să-i scriu, dar n-am făcut asta. O fată cuminte nu face așa ceva. Face exact ce așteaptă ceilalți de la ea. Se mărită cu un bărbat acceptabil, fie că-l iubește, fie că nu. Se lasă purtată de curent, nu înoată niciodată în amonte.

Îl iubise dintotdeauna pe Grant, dar nu avusese curajul să-și recunoască deschis dragostea. Toată viața

se temuse să facă valuri. De data aceasta, era pregătită să-și înfrunte destinul.

- Domnișoară, ar fi bine să aveți un motiv întemeiat pentru a da buzna și a întrerupe audierile, spuse judecătorul pe un ton sever.

- Am un motiv, răspuse Shelley fără urmă de sfială. Țintuind-o cu privirea pe Pru Zimmerman, rosti răspicat: Minte. Dacă este, într-adevăr, însărcinată, domnul Chapman nu are cum să fie tatăl copilului ei.

Când ajunsese la tribunal, aflase că audierile aveau loc în biroul judecătorului. Se părea că părțile încercau să ajungă la o înțelegere, evitând un proces.

Shelley se apropiase de aprod, îi înmânase un bilet și stăruise să i se permită să intre în biroul judecătorului deoarece avea informații pertinente referitoare la cauză. Aprodul ezitase, dar în cele din urmă îi făcuse pe plac și intrase cu biletul.

Auzise „Nu“-ul răspicat al lui Grant și protestele lui Pru Zimmerman când, la semnul discret al aprodului, se strecurase în încăpere. Expresia nemulțumită a judecătorului o lăsase destul de rece. Acum, că își încheiase scurta declarație, se simțea foarte mândră.

Pentru întâia oară de când intrase în biroul magistratului, îl privi pe Grant. În ochii lui putu să citească iubirea pe care i-o purta, fără urmă de condamnare pentru lipsa ei temporară de încredere.

- Nu încapе îndoială că domnișoara Zimmerman este însărcinată, îi spuse judecătorul. Avem o declarație în acest sens de la un medic reputat, domnul Robins. Ce temeі au afirmațiile dumneavoastră?

Ea își îndreptă umerii.

- Domnul Chapman a dovedit în repetate rânduri că nu este interesat de o relație cu domnișoara Zimmerman. Ea a venit o dată la apartamentul dumnealui, când eram și eu acolo, și a intrat nepoftită. Domnul Chapman i-a cerut ferm să plece imediat și să nu se mai întoarcă. Atunci l-a amenințat că o să se răzbune fiindcă a respins-o. Cred că tocmai asta face acum.

De asemenea, relatează ocazia în care Pru sunase.

- Domnul Chapman nu a fost deloc încântat de telefon. Nici n-a vrut să vorbească cu domnișoara Zimmerman.

- Săriți la concluzii, dar deocamdată voi trece asta cu vederea. În aceste ocazii, când vă aflați în apartamentul domnului Chapman... magistratul își dresе glasul. Relația dintre dumneavoastră era strict platonіcă?

În încăpere se așternu o tăcere apăsătoare.

- Nu.

Judecătorul ridică din sprâncene în timp ce bătea cu un creion pe teancul de hârtii de pe birou. Se uită spre Pru Zimmerman, care vorbea în șoaptă cu avocatul. Apoi privirea îi alunecă spre Grant.

- Domnule Chapman, sunt la curent cu povestea aceea nefericită de la Washington. În cazul de față, nu are importanță dacă ați fost sau nu vinovat în acea împrejurare. Cu toate acestea, odată implicat într-un scandal, deveniți vulnerabil la acuzații false. Vă reamintesc că sunteți sub jurământ. Ați avut vreodată contacte intime cu domnișoara Zimmerman?

- Nu.

Vocea lui era joasă, vibrantă, fermă, incontestabilă. Pru Zimmerman se foi pe scaun când judecătorul o țin-tui cu o privire severă.

- Domnișoară?

Ea își pierdu calmul și își acoperi fața cu palmele.

- Prietenul meu m-a părăsit. N-am știut ce să fac. Îmi pare rău, îmi pare rău!

În rândurile asistenței se stârni rumoarea. Pe când avocatul încerca să o scoată de acolo, Pru le ceru iertare lui Grant și lui Shelley fiindcă mințise. În cele din urmă, judecătorul anunță ridicarea acuzațiilor care fuseseră formulate la adresa lui Grant.

Când totul se sfârși, Grant străbătu grăbit încăperea, o luă pe Shelley de braț și o trase spre un colț mai retras, lângă fereastră. Îi cuprinse fața în mâini și o ridică spre el, ca să-i vadă dragostea arzând în ochi.

- De ce ți-ai asumat chinul de a trece prin toate astea? Adevărul ar fi ieșit la iveală în câteva clipe.

- Voiam să vezi limpede câtă încredere am în tine. Cât de mult te iubesc. Iartă-mă că te-am dezamăgit tocmai când aveai nevoie de încrederea mea.

El o sărută dulce pe gură.

- Recunosc că eram foc și pară când am plecat de la tine, dar am avut o săptămână la dispoziție ca să mă mai gândesc. Nimeni nu poate învinui o mireasă care se supără când mirele se trezește cu un proces de paternitate tocmai în ziua nunții. Zâmbind trist, adăugă: Doamne, îmi pare rău, Shelley! Chiar dacă am ajunge la o sută de ani, nu voi putea niciodată să mă revanșez.

- Ai făcut-o deja. Iubindu-mă.

- S-ar putea să nu fie ultima dată când se întâmplă una ca asta. Așa cum a observat judecătorul, persoana și reputația mea vor fi puse la îndoială o vreme.

- Pot înfrunta orice, atât timp cât știu că mă iubești.

- Te iubesc.

O strânse în brațe, vrând parcă să o facă parte din el.

- Grant, de ce nu mi-ai spus că m-ai căutat la telefon cu ani în urmă?

- Cum ai aflat? exclamă el uimit.

- Mi-a zis mama, din întâmplare, în dimineața asta. De ce nu mi-ai spus de la început?

- M-am temut că o să crezi că mă laud. Sau că mă agăț de trecut și nu văd în tine femeia de acum. După ce am aflat ce simți pentru mine, n-am îndrăznit să-ți spun. Erai plină de amărăciune din cauza căsniciei tale. Nu voiam să-ți pară rău pentru lucruri care s-ar fi putut întâmpla.

- Voi regreta întotdeauna anii pe care i-am risipit stând departe unul de altul, faptul că nu ți-am spus ce simt de îndată ce am crescut suficient cât să-mi dau seama că nu e doar o venerație adolescentină.

- Haide să nu mai irosim nici o clipă, șopti el, trecându-și buzele peste ale ei.

- Ce vrei să spui?

- Domnule judecător?

Magistratul ridică privirea, surprins să-i vadă tot acolo, când ceilalți plecaseră.

- Ne-ați putea face o favoare? Sunteți de acord să ne căsătoriți?

- Nu semeni deloc cu un bancher, mormăi Grant din pragul băii, pe când ea ieșea de sub duș.

- Și-ți place la nebunie să-mi spui asta, zise Shelley pocnind din degete aproape de fața lui și stropindu-l cu apă.

El îi smulse prosopul din mână și îl aruncă pe podea.

- Să zicem că niciodată nu m-a mai atras o funcționară de la credite. N-am mai simțit niciodată pornirea de a face asta - îi acoperi sânul cu palma și o roti peste sfârcul plin - și nici n-am mai văzut o funcționară de la bancă cu o povară așa de dulce, completă el dezmiertându-i pântecul bombat. Oare există taioare sobre, în dungi, pentru gravide?

- Le urăsc la fel de mult ca și tine. Nimeni nu s-a plâns de îmbrăcămintea mea, să știi. Clientelor mele le place să vadă o femeie care îmbină cariera cu maternitatea.

Sarcina de patru luni nu îi schimbase trupul, în afară de creșterea burticii și de mărirea sânilor, aspecte care îl încântau pe viitorul tată. Nerăbdătoare, mâinile lui Grant îi explorau pântecul în fiecare zi, ca pentru a-și alina bebelușul.

- Îl iubesc deja. Dar nu la fel de mult cât o iubesc pe mama lui, șopti el ridicându-se și sărutând adâncitura dintre sâni.

- Chiar și după trei ani de căsnicie?

- Chiar atât de mult a trecut?

Gândul lui se abătuse de la discuție. Gusta leneș textura sfârcului ei cu limba. Ea toarse și-și strecură mâna în blugii lui.

- Da, și încă alung studentele din preajma ta.

- Nici vorbă, protestă el, cu puțina suflare care-i rămăsese.

- O, ba da. Și pot fi destul de înfierbântate. Știu cum e să stai în bancă și să poștești la profesor.

- Serios?

- Aha...

După ce ea terminase facultatea, se mutaseră de la Cedar-Wood la Tulsa, unde ea obținuse o funcție de răspundere într-o bancă. Grant predă la o universitate de stat de renume și, în numai doi ani, devenise directorul Departamentului de Științe Politice. Era la fel chipeș într-un fel răzvrătit, zvelt și athletic. Firele argintii care îi mai răsăriseră îi sporeau farmecul.

La primul Crăciun pe care îl petrecuseră împreună, ea îi dăruise o pipă și un sacou din tweed cu petice la coate. El ridicase privirea de la cadoul abia despachetat cu o dezamăgire fătășă.

- Orice profesor trebuie să aibă așa ceva, îl tachinea ea.

Pe 26 decembrie merseseră la magazin să le schimbe cu o jachetă de piele și o pereche de blugi strâmți. Shelley recunoscuse că noua ținută reprezenta o îmbunătățire față de alegerea ei, dar arunca priviri amenințătoare spre fiecare femeie din campus care îndrăznea să aprecieze fătăș farmecul lui Grant.

Din când în când, mai apăreau vorbe despre scandalul de la Washington, însă detaliile se ștergeau treptat din amintirea oamenilor. Grant era admirat pentru ceea ce devenise. Trecutul umbrat nu prea influența prezentul pe care acum îl controla. Într-adevăr, i se propusese chiar să candideze pentru un fotoliu în legislativul statal.

- Vrei? îl întrebase Shelley încântată, când o anunțase de oferta conducerii partidului.

- Nu aș refuza să mă implic. Poate dacă imprimăm puțină integritate în politica de la nivel statal se mai curăță mizeriile pe care le-am văzut la Washington.

Încă se gândea la propunere. Ea sublinie că, indiferent de hotărârea lui, avea de gând să-l susțină până la capăt. Viața ei era acum împlinită. Anii petrecuți cu Daryl, despre care citise în ziar că divorțase deja de a doua nevastă, păreau să nu fi existat niciodată. Viața ei începuse când Grant Chapman o invitase la o cafea după cursul de științe politice. Sau poate atunci când o sărutase pentru prima dată, în liceu. Anii întunecați din trecut îi pieriseră aproape cu desăvârșire din amintire.

Acum, pe când o ținea în brațe, toată dragostea pe care i-o purta se revărsă în mângâierea ei pasională.

- Shelley, suspină el. Fiindcă nu te porți deloc așa cum s-ar cădea din partea unui funcționar bancar politic, va trebui să-mi desfac fermoarul.

- Ce-ar fi să renunți de tot la pantaloni? îi sugerează ea cu o voce seducătoare și cu o ocheadă senzuală.

Măinile lor se întrecură să dea jos hainele până ce amândoi rămaseră goi pușcă.

- Mai ai alte idei bune? îi șopti Grant la ureche, strecurându-și mâna printre coapsele ei zvelte.

- Mda, murmură ea.

Îl atinse din nou, frecându-se de trupul lui. El îi șopti numele, o ridică în brațe și o purtă spre dormitor. O așeză cu grijă pe pat și se aplecă peste ea. Ea își îngropă fața în părul creț și întunecat de pe pieptul lui. Gura ei îl străbătea, senzuală. Cutezătoare, îl dezmierdă cu limba.

- Shelley, ești... Da... Dulce...

Ea își ridică fața spre el pentru a-i întâmpina sărutul minunat, adânc, cotropitor. Ca întotdeauna, îi tăie răsufierea și îi răpi judecata. Coardele trupului ei începură să vibreze asemenea unei harpe bine acordate.

Îi cuprinse cu buzele limba rătăcitoare, degustând-o, delectându-se cu dulceața ei, însușindu-și-o.

Măinile lui îi cuprinseră sâni, ridicându-i și apropiindu-i. Își aplecă apoi capul și admiră nuanța nouă, întunecată a sfârcurilor sensibile.

- Grant, iubește-mă, îl imploră ea, în vreme ce trupurile lor deveneau unul.

El se adânci în trupul ei, și amândoi se legănară spre culmile extazului.

- Așa am făcut dragoste cu tine prima dată, zise el. Îți amintești, Shelley?

- Da, da, murmură ea cu buzele lipite de ale lui, simțind cum alunecă într-o uitare de catifea. Îmi amintesc...